

ธรรมาธิปไตยไม่มา จึงหาประชาธิปไตยไม่เจอ

(จุดบรรจบ: รัฐศาสตร์ กับ นิติศาสตร์)

สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์
(ป. อ. ปยุตฺโต)

ธรรมทานเพื่อการศึกษา

ท้ายปี ๒๕๖๓

ธรรมาธิปไตยมโนะ จิงหาปะชาธิปไตยมโนะ

(จุดบรรจบ: รัฐศาสตร์ กับ นิติศาสตร์)

© สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ป. อ. ปยุตฺโต)

ISBN 974-94143-8-1

พิมพ์ครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ — มีนาคม ๒๕๕๙

พิมพ์ครั้งที่ ๖ และครั้งที่ ๗ — ก.ย. และ ธ.ค. ๒๕๕๓

(พิมพ์เป็นเล่มร่วมในหนังสือรวมเล่ม ชื่อว่า “ประชาธิปไตย จริงแท้...คือแค่ไหน”)

- สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

พิมพ์ครั้งที่ ๑๗ (จัดปรับ-เสริมแทรก) — ธันวาคม ๒๕๖๓

- หุ่นพิมพ์หนังสือธรรมทาน วัดญาณเวศกวัน

แบบปก: พระครูวินัยธร (ชัยยศ พุกอุยวโร)

*(ข้อมูลสถิติการพิมพ์อยู่ระหว่างการรวบรวมข้อมูลเก่า
ตัวเลขที่ใช้เป็นจำนวนชิ้นทำที่ปรากฏหลักฐานในปัจจุบัน)*

พิมพ์เป็นธรรมทาน โดยไม่มีค่าลิขสิทธิ์

ท่านผู้ใดประสงค์จัดพิมพ์ โปรดติดต่อขออนุญาตที่

วัดญาณเวศกวัน ต.บางกระพิก อ.สามพราน จ.นครปฐม ๗๓๒๑๐

<http://www.watnyanaves.net>

พิมพ์ที่:

อนุโมทนา

เกริ่นนำ

คนไม่น้อย พุดกันบ่อยว่า ให้เอาวิกฤตเป็นโอกาส แต่เมื่อเกิดวิกฤตขึ้นจริง ก็มักลืมนัดกันไป หาได้ประโยชน์จากวิกฤตนั้นไม่

หลักพระพุทธศาสนาสอนว่า บรรดาการสูญเสียทั้งหลาย การสูญเสียที่เลวร้ายที่สุด คือการสูญเสียทางปัญญา และในทางตรงข้าม บรรดาการได้เพิ่มขึ้นมา การได้เพิ่มขึ้นซึ่งปัญญา เป็นการได้ที่เลิศสุด (ธ.จ.เชก.๒๐/๓๗/๑๗)

เขตทศกัฏฐเว วุฑฒินิ ยทิท ปรณณาอุฑฒิ

โดยนัยนี้ บรรดาประโยชน์ทั้งหลายที่จะได้จากโอกาสแห่งวิกฤต ไม่มีประโยชน์ใดยิ่งใหญ่กว่าการได้ปัญญา

สภาพวิกฤตนั้นเองเป็นโอกาสอันเยี่ยม ซึ่งมีข้อมูลและแบบฝึกหัดมากมายในการเรียนรู้ให้เจริญปัญญา และปัญญาที่เกิดจากการเรียนรู้นั้น แม้อาจจะต้องใช้ประโยชน์ในยามวิกฤตเอง ก็มีความสำคัญยิ่งกว่านั้น ที่จะเป็ประโยชน์ที่ยั่งยืนนานในกาลระยะยาวเบื้องหน้า

ไม่ว่าคนจะได้ประโยชน์อื่นใดหรือไม่ หรือแม้จะเกิดการสูญเสียใดๆ เมื่อรู้จักคิดพิจารณา มนุษย์ย่อมอาจถือเอาประโยชน์ทางปัญญาได้ทุกโอกาส

เพื่อประโยชน์ทางปัญญาดังว่านี้ จึงร่วมใจให้มีการพิมพ์หนังสือนี้ขึ้นมา

หลังจากมีผู้ศรัทธามากท่านขอพิมพ์หนังสือนี้เมื่อสิบวันก่อน ได้ทราบว่าเป็นหนังสือหมดไปอย่างรวดเร็ว หลายท่านขอพิมพ์ครั้งใหม่ จึงถือโอกาสเพิ่มเติมเล็กน้อยสำหรับการพิมพ์ครั้งปัจจุบัน อันเป็นวาระที่ ๒

ในโอกาสนี้ ขอร่วมตั้งใจปรารถนาดี ให้ทุกท่านตั้งอยู่ในธรรม และประสบประโยชน์สุขจากการดำเนินตามธรรม และให้ผู้ร่วมสังคมเห็นทางนำประเทศชาติให้ดำเนินสู่ความสงบสุขโดยธรรม

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)

๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙

สารบัญ

อนุโมทนา	ก
เกริ่นนำ	(ก)
“ธรรมาธิปไตย”	(ข)
ธรรมาธิปไตยไม่มา จึงหาประชาธิปไตยไม่เจอ	๑
(จุดบรรจบ: รัฐศาสตร์ กับ นิติศาสตร์)	
๑. เป็นกลาง? กว้าง และ ไกล	๑
เขาไล่นายกฯ ชาวพุทธจะมีบทบาทอะไรดี	๑
เพื่อทุกกาล ไม่ใช่เฉพาะกิจ เป็นกลาง ไม่ใช่แค่กลุ่ม	๒
ถึงเอาชนะได้ ก็ไร้ความหมาย ถ้าไม่หลุดจากรังวน	๕
เป็นกลาง <u>ไม่ใช่</u> อยู่กึ่งกลาง - ครึ่งๆ กลางๆ - ฉันทไม่เกี่ยว	๗
๒. ธรรมาธิปไตย <u>กับ</u> หรือ <u>ใน</u> ประชาธิปไตย	๑๐
ประชาธิปไตย กับธรรมาธิปไตย ต้องชัดว่าอันไหนเป็นอะไร	๑๐
ไม่มีระบอบการปกครอง ที่เรียกว่าธรรมาธิปไตย	๑๑
ธรรมาธิปไตย เป็นเกณฑ์ตัดสินใจ	๑๓
จะตัดสินใจได้ดี คนต้องมีปัญญา จึงต้องมีการศึกษา	๑๕
อำนาจตัดสินใจ คือตัวกำหนดระบอบการปกครอง	๑๖
ธรรมาธิปไตยนั้น ง่าย ๆ ตรงไปตรงมา	
คือ ตัดสินใจด้วยปัญญา โดยมีเจตนาเป็นธรรม	๑๗
ในธรรมาธิปไตย จะเอาธรรมไหน ไว้ถกกันต่อไป	๑๘

๓. กฎคนทำ *ต้องเพื่อ* กฎแห่งธรรม

๒๐

ธรรมชั้นสอง ต้องรองรับธรรมชั้นหนึ่ง

๒๐

ในธรรมาธิปไตย ถ้าเป็นผู้ปกครอง ต้องเอาธรรมไหน

๒๒

กฎแห่งธรรมสัมฤทธิ์ เมื่อกฎคนทำมีประสิทธิภาพ

๒๔

กฎหมายเป็นสมมติ แต่เจตนาเป็นของจริง

๒๖

ผู้ปกครองต้องดูแล ให้กฎคนทำ นำสู่ผลตามกฎแห่งธรรม

๒๘

๔. ธรรมาธิปไตยของผู้ปกครอง

๓๑

ธรรมของนักปกครอง กับ ธรรมของนักธุรกิจ

๓๑

เรายังต้องก้าวไปอีก สู่ความเป็นธรรมและสันติสุขที่สากล

๓๓

พลิกแผ่นดินไทยได้ ถ้าธรรมาธิปไตยมาในวันเลือกตั้ง

๓๕

ธรรมของผู้ปกครอง ทุกแห่งมองหาทั้งนั้น

๓๗

ธรรมของผู้ปกครอง ตามครรลองราชประเพณีไทย

๔๐

๕. เพื่อธรรม จึงต้องการปัญญา

๔๒

วิธีการทางปัญญา คือค้นหาธรรม จึงไม่มีความรุนแรง

๔๒

รัฐธรรมนูญมุ่งตั้งธรรมที่จะเป็นหลักของสังคมประชาธิปไตย

๔๔

สมานฉันท์สำคัญต่อประชาธิปไตย

๔๕

จะปฏิรูปการเมือง ผู้ร่างรัฐธรรมนูญต้องพัฒนาปัญญา

๔๖

ตั้งแต่เลือกตั้ง ยันร่างรัฐธรรมนูญ ยังยากจะหวัง?

๔๘

สังคมไทยเสื่อมทรุดห่างไกลจากธรรมาธิปไตย?

๕๐

๖. หนทางสู่ประชาธิปไตยที่เป็นธรรม	๕๒
จะทำประชาธิปไตยให้เป็นธรรม ธรรมนูญปไตยก็ต้องมา	๕๒
ปัญหามีแค่ว่า ประชาธิปไตยที่เป็นอยู่นี้ ไม่เป็นธรรม	๕๔
ที่จะปฏิรูปการเมือง ก็แค่จะทำประชาธิปไตยให้เป็นธรรม	๕๗
๗. นำธรรมนูญปไตยมาให้แก่ประชาธิปไตย	๖๐
จับประเด็นให้ชัดไว้ ไม่ว่าจะวนไปกับสถานการณ์ที่สับสน	๖๐
มองให้กว้างให้ไกล ไม่มองแค่คนที่อยู่ในวังวน	๖๑
หายวุ่นเมื่อใด ควรมาจับหลักสำคัญที่เป็นเรื่องกว้างไกล	๖๓
ให้การศึกษาที่มีคุณภาพ	
ที่จะนำธรรมนูญปไตย มาให้แก่ประชาธิปไตย	๖๕
๘. ธรรมนูญปไตย ตอนเดี่ยวจบ	๖๘
“ประชาธิปไตย” เพิ่งเกิดใหม่จาก democracy	๖๘
ธรรมนูญปไตย เป็นเกณฑ์ตัดสินใจ ให้ได้ประชาธิปไตยที่ดี	๗๐
ธรรมนูญปไตยของชาวบ้าน ถูกทดสอบครั้งสำคัญวันเลือกตั้ง	๗๒
ธรรมนูญปไตยของนายกรัฐมนตรื ชี้ชะตาประชาธิปไตย	๗๔
ธรรมนูญปไตย พิสูจน์นักบริหารที่ยิ่งใหญ่ยามฝ่าวิกฤต	๗๖
ธรรมนูญปไตยมา จะแก้ปัญหาได้ถูกทาง	๗๗
๙. เก่าไป ใหม่มา <i>อย่าให้ขึ้น</i> เก่าแค่นี้ ใหม่ก็คือกัน	๗๙
ถึงแม่เมืองวิกฤตไป บ้านต้องไม่วิกฤตด้วย	๗๙
ถึงวิกฤตร้อนจะผ่านไป หากวิกฤตลึกล้ำไม่หาย ก็ยังไม่ได้ชัยชนะจริง	๘๑
วิกฤตร้อนให้สติแล้ว ตื่นขึ้นมาขจัดวิกฤตลึกล้ำ ให้สังคมไทยมีชัยที่แท้	๘๔

“ธรรมาธิปไตย”

เดนิหิ ตูว์ ตาต ฌมฺมฺเวย นิสฺสําย ฌมฺมํ สกุกโรนฺโต ฌมฺมํ คุรูกโรนฺโต ฌมฺมํ
มาเนนฺโต ฌมฺมํ ปุเชฺนฺโต ฌมฺมํ อปฺจายมาโน ฌมฺมทฺธโช ฌมฺมเกตุ ฌมฺมาธิปเตยฺโย

พอเอย ฌิฉะนััน พ้ออาศัยธรรมนั้นแล จงสักการะธรรม
เคารพธรรม นับถือธรรม บูชาธรรม ยำเกรงธรรม มีธรรมเป็นธงชัย
มีธรรมเป็นสูงสุด เป็นธรรมาธิปไตย (ถือธรรมเป็นใหญ่)

- ◉ -

- ◆ **ธรรมิการักษา** จงจัดอารักขาคุ้มครองป้องกันอันเป็นธรรมให้มีให้เป็นไป
  - ในชุมชนในพระองค์
  - ในเหล่าผู้ปกครอง
  - ในเหล่าข้าราชการ พ่อค้า ผู้ประกอบการ
  - ในบรรดาสังฆนพราหมณ์
  - ในกองทัพ
  - ในเหล่าผู้ขับเคลื่อนงานสนองพระราชาไชโย
  - ในบรรดาชาวนิคมนชาวชนบท
  - ในบรรดาเพื่อนกัลลมิตรกับกัลลมิตร
- ◆ **ธรรมการนิเสศนา** จงอย่าให้การอันอธรรมเป็นไปได้ในแว่นแคว้น
- ◆ **ชนานุประทาน** พึงจัดสรรปันเสริมเพิ่มทรัพย์ให้แก่ผู้ขาดแคลนยากไร้
- ◆ **สมณพราหมณบริปูจณา** พึงไม่ประมาทในการแสวงธรรมแสวงปัญญา โดยพบปะสนทนาสอบถามสมณพราหมณ์ ท่านผู้ทรงศีลทรงธรรมทรงปัญญา

พอเอย นี้แล คือ จักรวรรดิวัตร - หน้าที่ของจักรพรรดิ อย่างอารยะ

(ที.ป.๑๑/๓๕/๖๔)

ธรรมาธิปไตยไม่มา

จึงหาประชาธิปไตยไม่เจอ^๑

(จุดบรรจบ: รัฐศาสตร์ กับ นิติศาสตร์)

- ๑ -

เป็นกลาง? กว้าง และ ไกล

เขาไล่นายกฯ ชาวพุทธจะมีบทบาทอะไรดี

ผู้ห้วงสถานการณ์: กราบหมัสการครับ

พระอาจารย์: มีอะไรหรือ?

ผู้ห้วงสถานการณ์: พอดีมีเรื่องไล่นายกฯ โดยสนธิกับมหาจำลอง ฯลฯ ที่นี่เราก็เป็นห่วงว่า ถ้าชาวพุทธไม่ได้มีปฏิกิริยาที่แสดงออกอะไรบ้างทางด้านสังคม เขาก็จะมองว่าพวกเราไม่มีน้ำยา *ประการที่หนึ่ง* และ *ประการที่สอง* เราคิดว่า ถ้าเกิดมีการปฏิรูปรัฐธรรมนูญขึ้นมา ในการที่เราจะไปเสนอความคิดเข้าไป เดี่ยวเขาจะไม่ฟัง ก็เลยคิดว่าเราควรจะมีบทบาทอะไรสักอย่างหนึ่งบ้าง

---

^๑ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต) ตอบคำถามของคณะบุคคลในเครือข่ายองค์กรพระพุทธศาสนา ซึ่งได้เร่งรัดไปที่วัดญาณเวศกวัน เมื่อค่ำวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ (บางท่านเสนอให้ตั้งชื่อเรื่องนี้ว่า “ธรรมาธิปไตยไม่มา ประชาธิปไตยก็มี”) [ถอดจากเสียงเป็นตัวอักษร ด้วยความเอื้อเฟื้อของ ดร.พุทธชาติ แผนสมบุญ]

(ในพวกเราเนี่ย) ก็มีผู้ให้ความคิดว่า เราควรจะเสนอความคิดเรื่อง ธรรมาธิปไตยเข้าไปในตอนนี้เสียเลย เพื่อเป็นการบอกให้เห็นว่า ประชาธิปไตยมีส่วนของแนวคิดที่เป็นทุนนิยม ซึ่งก่อปัญหาทั้งหมด ตอนนี้ รัฐบาลก็มีปัญหา เพราะว่าไม่มีความชอบธรรม เอาค่านิยม ไม่ถูกต้องมา ปกครองประชาชน และการเสนอธรรมาธิปไตยก็เป็นทางออกของการปรับ รัฐธรรมนูญใหม่

ทีนี้ ถ้าเราเกิดไปเข้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ก็จะเป็นผลเสีย ไม่ว่าจะ เป็น ฝ่ายทักษิณ หรือมหาจำลอง หรือสนธิ ก็จะทำให้สร้างผลเสียให้เราหมด เพราะฉะนั้น ในการเสนอหลักการออกไป ก็จะเป็นไปในลักษณะการเสนอ ความคิดมากกว่า จึงได้มีการทำ(แปลงแนวความคิด)เป็น **แถลงการณ์** ขึ้นมา (อ่าน **แถลงการณ์** . .)

กราบเรียนถามท่านว่า ถ้าเราจะเสนอความคิดเข้าไปในตอนนี้ จะ เหมาะสมหรือเปล่า

พระอาจารย์: เหมาะนะเหมาะ แต่ต้องให้เข้ม ต้องให้เห็นชัดเจน

หนึ่ง ต้องชี้ปัญหาให้ชัดว่า สภาพปัจจุบันนี้มันแย่ และก็ รวมทั้งที่เป็นมาก่อนนี้ด้วย

สอง ต้องชี้ให้เห็นว่า วิธีแก้ของพวกคุณนี้มันไม่พอ ยังไม่ตรง จุด ที่จะให้หลุดพ้นจากวังวน จึงจะไม่ได้ผลจริงจังยั่งยืน

แต่ที่ว่านี้ ก็ต้องยกมาชี้เป็นอย่างๆ ต้องพูดให้ชัดไปเลยว่า มันเพราะอะไร

เพื่อทุกคน ไม่ใช่เฉพาะกิจ เป็นกลาง ไม่ใช่แค่กลุ่ม

แต่ก่อนที่จะพูดเรื่องนี้ อาตมาอยากพูดกว้างๆ อีกหน่อย คือท่าทีที่ว่าชาวพุทธจะเข้าไปในสถานะอะไร

เราต้องมองก่อนว่า ชาวพุทธนี้ไม่ใช่กลุ่มผลประโยชน์ ไม่ใช่กลุ่มหนึ่งเหมือนกับกลุ่มอื่นๆ

พวกคนที่เคลือบไหว้ทำการกันอยู่นี้ เขาบอกว่า เขามีอุดมการณ์ เขาทำเพื่อประชาธิปไตย เพื่อส่วนรวม เพื่อประเทศชาติ บ้างก็ทำเพื่อกลุ่มผลประโยชน์ของตัวเอง ซึ่งก็เป็นความจริงว่า กลุ่มผลประโยชน์ในบางเรื่องก็เป็นสิ่งที่ดี เช่น เขาทำเพื่อเกษตรกร เพื่ออะไรต่ออะไร เขาไม่ได้ทำเพื่อส่วนตัว แต่มันก็เป็นกลุ่มหนึ่งๆ

ทีนี้ในเรื่องกลุ่มอย่างนี้ บางทีไปมองว่าชาวพุทธก็เป็นกลุ่มๆ หนึ่ง แล้วก็จะไปโยงถึงขนาดที่ว่า เดี่ยวเวลาเขาว่ารัฐธรรมนูญ เขาจะได้ฟังเรา จะได้เอื้อต่อชาวพุทธหรือต่อพระพุทธศาสนา

เราจะมองอย่างนั้นไม่ได้ เพราะเรื่องของชาวพุทธ เรื่องพระพุทธศาสนา เป็นเรื่องของธรรม ซึ่งเป็นของกลาง เป็นเรื่องคุณความดีที่เป็นหลักการสำหรับมนุษย์ทุกคน เป็นหน้าที่ของคนทุกคนที่จะปฏิบัติ ไม่ว่าเขาจะเป็นนักการเมืองหรือเป็นอะไรก็ตาม ยิ่งในเรื่องการเมืองซึ่งเป็นงานส่วนรวม *คนจะต้องตั้งมั่นในธรรม*

ทีนี้ การที่มีชาวพุทธเข้ามาตั้งองค์กรทำงานเพื่ออุดมการณ์นั้น ก็เพื่อมาเตือนมนุษย์ทุกคน ไม่ใช่มาทำงานเฉพาะกิจแบบพวกที่จะมาแก้ไขปัญหาปัจจุบันของรัฐบาล ที่เขามาคัดค้าน จะถอดถอนนายกฯ หรือจะให้นายกฯ ออก อะไรอย่างนี้ ปฏิบัติการของเขาอย่างนี้เป็นเรื่องที่ว่า แม้จะมีอุดมการณ์ที่มุ่งเพื่อประโยชน์ส่วนรวม แต่ก็ยังเป็นเรื่องเฉพาะกิจ

ส่วนธรรมนั้น เป็นเรื่องยืนตัวระยะยาว เป็นเรื่องส่วนรวม วงกว้างทั้งหมด เมื่อมีเรื่องอะไรก็ตาม คนต้องยึดธรรมเป็นหลัก

การที่ชาวพุทธนำพุทธศาสนาเข้ามานี้ หมายความว่า เมื่อมีกิจกรรมหรือเรื่องราวของส่วนรวมอะไรขึ้นมา เราถือว่าธรรมเป็นหลักสำคัญที่ทุกคนจะต้องตระหนักไว้ และต้องปฏิบัติให้ถูก เราเห็นความสำคัญอันนี้ เราจึงต้องมาชี้มาย้ำว่า พวกคุณนี่อย่าลืมธรรมนะ ไม่ว่าใครทั้งนั้น ทุกคนต้องปฏิบัติให้ถูกต้อง ให้เป็นธรรมให้ตรงตามธรรม

ไม่ใช่หมายความว่า พุทธศาสนามาเป็นกลุ่มหนึ่ง ในบรรดากลุ่มทั้งหลายอย่างเขา แต่ไม่ว่าใครก็ตามทำเรื่องอะไรขึ้นมา ธรรมก็ต้องเป็นเรื่องที่เขาทุกคนต้องยึดถือทั้งนั้น เราเห็นความสำคัญอันนี้จึงออกมาเตือนว่า นี่พวกคุณอย่าลืมนะ ปฏิบัติให้ถูกนะ

เรื่องนี้ต้องพูดกันไว้ให้ชัด เพราะเดี๋ยวจะไปนึกว่า เรายังในนามของพระพุทธศาสนา เป็นกลุ่มผลประโยชน์อะไรกลุ่มหนึ่ง

ดูอย่างพระนี่ เป็นหลักการที่รู้กันว่าพระไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง ไม่ยุ่งกับกิจกรรมการเมือง แต่พระให้ธรรมแก่การเมือง พระบอกธรรมแก่นักการเมือง พระสอนธรรมเกี่ยวกับการเมือง ด้วยปิยวาจา โดยทำที่เมตตา เพื่อประโยชน์ที่เป็นของกลาง

ในกรณีนี้ อย่างน้อยต้องแยกแยะได้ว่า ที่เขาทำกันนั้นเป็นเรื่องเฉพาะกิจ เช่นเขารวมตัวกันมาในการแก้ไขปัญหาของรัฐบาล ที่เกิดเรื่องตอนนี้ว่าจะลาออก หรือจะยุบสภา นี่คือเขาทำเฉพาะกิจ

ย้ำไว้อีกว่า เรื่องของธรรมนี้เป็นเรื่องระยะยาวยืนตัววงกว้าง ครอบคลุมหมด ไม่ว่าจะมามีเรื่องอะไรเกิดขึ้น คนก็มีธรรมเป็นหน้าที่ ทุกคนนั้นแหละมีหน้าที่ต้องทำให้ถูกต้อง แต่ที่นี้เขาไม่ทำ เราก็เข้ามาเตือนเขา ให้ปฏิบัติตามธรรม หน้าที่ ต้องตั้งให้ถูก หนึ่งละ เรื่องธรรมไม่ใช่เรื่องเฉพาะกิจ

แล้วก็อย่างที่ว่า สอง เราไม่ใช่กลุ่มผลประโยชน์ อย่าถือเอาเออ... ฉันเป็นกลุ่มชาวพุทธ ก็เข้ามาร่วมด้วยนะ เวลาว่าง รัฐธรรมนูญก็อย่าลืมนะ ใส่เรื่องที่ผมต้องการด้วยนะ ซึ่งจะกลายเป็นว่าเราเป็นกลุ่มหนึ่งที่เข้ามาเพื่อหาทางสนองผลประโยชน์ของเรา นั่นไม่ใช่เลย เพราะพระพุทธศาสนาไม่มีเรื่องผลประโยชน์อะไรที่จะเรียกร้องเอา

แต่เราเพียงมาชี้ เมื่อเขาไม่มองให้ตรงให้ถูกต้อง เราก็มาบอกมาเตือน เช่นในเรื่องรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนานั้น ก็เป็นหน้าที่ของเขาที่เป็นคนไทยทุกคน หรือทุกคนที่เกิดหรืออยู่ในประเทศไทย จะต้องรู้ต้องคิดต้องเข้าใจ และต้องให้มีการบัญญัติที่ถูกต้อง ให้เป็นความชอบธรรม ให้เกิดเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติของเขา นั่นแหละ เมื่อเขาไม่ใส่ใจ เราก็เตือนให้เขารู้จักหาความรู้ และให้เขารู้จักใช้ปัญญา เพื่อให้ทำให้ถูกต้อง ตรงนี้ให้ดี เราไม่ได้เป็นกลุ่มที่เกี่ยวกับผลประโยชน์อะไรของตัวทั้งสิ้น

ถึงเอาชนะได้ ก็ไร้ความหมาย ถ้าไม่หลุดจากวังวน

แล้วต่อไป เวลาในเมื่อมันมีปัญหาขึ้นมาอย่างนี้ ก็เกิดมีคู่กรณีขึ้นมา ตอนนั้นก็เห็นกันว่าคู่กรณีเกิดขึ้นแล้ว กลายเป็นสองฝ่าย และก็จะมีกรพยายามเอาชนะกัน และในการพยายามเอาชนะกัน มันก็จะเกิดมีการทำเล่ห์กล คิดอุบายเพื่อเอาชนะให้ได้

ในเมื่อฝ่ายหนึ่งมีอุบาย อีกฝ่ายหนึ่งก็จะทำอุบายมาแก้กัน ก็เป็นปัญหาขึ้นมา เราก็ต้องระวังตัว อย่าตกเข้าไปในกลอุบายของพวกนี้ หมายความว่า ถ้าเราไปทำการอยู่ในกลอุบายที่เขาวางไว้ เราก็ไปตกเป็นพรรคพวกของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง นี่ก็ต้อระวังไว้

เราต้องเข้าใจว่า เขามาถึงขั้นที่ทำอุบายเพื่อเอาชนะกัน ซึ่งเมื่อทำไป บางคนก็จะลืมแม้แต่อุดมการณ์ เพราะมัวไปมุ่งที่จะเอาชนะเท่านั้น

แล้วที่กว้างออกไปก็คือ เมื่อมองระยะยาว ในเรื่องประชาธิปไตยที่มาเป็นปัญหากันอยู่เนี่ย แม้แต่ในรัฐบาลเองก็มีคนที่มีประวัติว่าเคยร่วมอุดมการณ์กันมากับพวกข้างนอก เคยเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตย เคยเคลื่อนไหวมาเอง

แต่ตอนนี้กลายเป็นว่า พวกตัวเองที่เคยเคลื่อนไหวมาด้วยกันนั้นแหละ เช่น พวก ๑๔ ตุลาฯ ขนาดชั้นนำด้วย ที่ไปอยู่ในรัฐบาล ทำไมจึงกลายเป็นอย่างนี้ เหมือนกับว่าได้ละทิ้งอุดมการณ์ไปเสียแล้ว เรื่องเหล่านี้เขาว่ากันเอง

ไม่ว่าเขาจะเป็นอย่างไรก็ตาม ที่ยกมาพูดนี้ก็ให้เห็นว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง มันก็แสดงชัดว่า ยังไม่มีหลักประกันอันใดดีพอ ที่จะสร้างและรักษาประชาธิปไตย

เมื่อบุคคลผู้มีอุดมการณ์นี้ยังอยู่วงนอก แล้วขณะที่พวกวงในซึ่งเป็นรัฐบาลทำอะไรผิดพลาด พวกวงนอกนั้นมาแล้ว มาแก้ไข ปัญหาเสร็จสิ้นไป แล้วพวกวงนอกนี้เกิดมีสถานะ กลายเป็นวงในมีอำนาจขึ้นมา อ้าว... มองดูจากบทเรียนก่อนนี้ และที่เป็นอยู่กันนี้ดีกว่า มันก็อาจจะเป็นอย่างนั้นอีก อย่างน้อยมันก็ไม่ได้แก้ปัญหากันจริง แต่มันก็จะเป็นวงจรอยู่อย่างนี้

จึงต้องมองระยะยาวว่า วงจรแบบนี้จะแก้ไขได้อย่างไร เช่นว่า ทำไมคนที่เคยเป็นเจ้าของอุตสาหกรรมหรือร่วมในอุตสาหกรรมอย่างสำคัญเหล่านี้ เมื่อเข้าไปอยู่ในสถานะแห่งอำนาจแล้ว หรืออยู่ในช่องทางแห่งผลประโยชน์แล้ว อย่างน้อยทำไมไม่สามารถไปยื่นหยัดในหลักการ ที่จะแม้แต่ช่วยตรึงผู้นำที่ว่า ถ้าเขาทำไม่ถูกต้อง ก็ยื่นไว้ หรือตัวเองยังยื่นหยัดอยู่ได้

ถ้าอย่างนี้ ในระยะยาว พวกที่เคลื่อนไหวอะไรนี้ เราก็ไว้ใจไม่ได้ พอใครเข้าไปได้ตำแหน่ง ฐานะ อำนาจ มันก็จะเป็นอย่างที่เขาเองกล่าววาทัน หมุนเวียนอยู่อย่างนี้...

เพราะฉะนั้น เราจึงต้องคิดแก้ไขปัญหาระยะยาวนี้ด้วย เพราะว่าจากตัวอย่างในประวัติศาสตร์ และแม้แต่เหตุการณ์ใกล้ๆ ที่ยังไม่เป็นประวัติศาสตร์ มันก็เกิดปัญหาแล้ว ต้องมองอย่างนี้ด้วย

เป็นกลาง ไม่ใช่ อยู่กึ่งกลาง - ครึ่งๆ กลางๆ - ฉันทไม่เกี่ยว

ชาวพุทธในที่นี้ก็คือเรื่องธรรม เรื่องหลักการใหญ่ของส่วนรวม ซึ่งเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องคำนึงถึงหมดทั้งนั้น เพราะฉะนั้น เราจะต้องแก้ปัญหที่ครอบคลุมกว่า ไม่ใช่มายุ่งอยู่กับคนสองพวกนั้น แต่ว่าต้องมองทั้ง ๒ พวกนี้ เพื่อที่จะให้เขาแก้ปัญหมาให้ถูกต้อง

เมื่อวางตัวให้ถูกต้องให้ตรงอย่างนี้ มันก็ไม่มีเรื่องที่จะไปเข้ากับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ชาวพุทธต้องมองให้ถูก เพื่อตัวเองจะได้วางสถานะท่าทีให้ถูกต้อง

นี่แหละที่ได้บอกวาทัน ธรรมเป็นหลักการใหญ่ เป็นของกลาง ธรรมเป็นเรื่องสากลกว้างขวางรวมทั่วทั้งหมด ไม่เข้าใครออกใครทั้งนั้น เราก็ถือหลักไว้ ใครไม่ทำตามหลัก หลักมันก็ว่าคุณอยู่นั้นแหละ

ผู้หวั่นเสถียรธรรมะ: ที่ก่อนหน้านี้ท่านบอกว่า ก็น่าจะว่าทั้งสองฝ่าย
หมายความว่าอย่างไร?

พระอาจารย์: ก็นี่แหละ คือที่ว่า เราไม่ได้ว่าใครทั้งสองฝ่าย แต่
มันเป็นไปเองในตัว ที่ว่าหลักนั่นเองจะเล่นงานทั้งสองฝ่าย คือเรา
ว่าไปตามหลัก แล้วหลักธรรม หรือหลักการนี้ ไม่ว่าจะใคร คุณจะเป็น
เป็นฝ่ายหรือไม่เป็นฝ่าย ก็อยู่ในนี้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเขาจะเป็นฝ่ายไหน
เขาก็ต้องเอาตามนี้ ถึงใครจะไม่เป็นฝ่าย ก็ต้องเอาตามนี้
เหมือนกัน หลักการที่มันแท้ ที่เป็นความจริง ความถูกต้อง ความดี
งาม คุณปฏิบัติไม่ได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะคุณจะถูกฝ่ายหรือไม่ถูกฝ่าย

ไม่เฉพาะคนถือฝ่าย ที่เป็นสองฝ่ายนั้น ถึงจะเป็นคนนอกฝ่าย
ก็เหมือนกัน *หนึ่ง* ก็คนทั้งนอกฝ่ายและในฝ่าย *สอง* ก็พวกในฝ่ายที่มี
สองฝ่าย สามฝ่าย ฯลฯ รวมแล้ว ไม่ว่าจะนอกฝ่ายหรือในฝ่าย หรือสอง
ฝ่าย หรือกี่ฝ่าย ก็ต้องขึ้นกับธรรมทั้งหมด ธรรมครอบคลุมหมดสิ้น

อย่างนี้แหละที่ว่าธรรมเป็นกลาง ใครจะเป็นกลางก็ต้องเอา
อย่างธรรม แต่จะต้องเข้าใจความหมายของความเป็นกลางนี้ให้ชัด

ในแง่หนึ่ง เป็นกลาง คือเป็นของกลางที่ทุกคนเข้าถึง
ครอบครองเสพใช้ได้เท่ากันเสมอกัน เหมือนเวลา เหมือนอากาศ
ธรรมก็เหมือนเป็นสมบัติของทุกคน ใครจะปฏิบัติจะใช้หรือไม่ก็
แล้วแต่ ก็ได้รับผลหรือขาดผลไปตามความเกี่ยวข้องของตน ดัง
ความหมายในแง่ต่อไป

อีกแง่หนึ่ง เป็นกลางก็อย่างที่บอกแล้วว่าไม่เข้าใครออกใคร
เช่น แสดงผลต่อทุกคนเท่ากันเสมอกัน เหมือนเวลา ๑ ชั่วโมง หรือ ๑
วัน หรือเท่าไรก็ตาม ก็เท่ากันเสมอหน้าแก่ทุกคน ไม่เลือนไม่รอใคร

อีกแห่งหนึ่ง เป็นกลาง คือ ไม่เอนเอียงด้วยอคติ ไม่ถือตามความเกี่ยวข้องส่วนตัว ไม่ยอมตามความรู้สึก แต่ว่าไปตามหลักฐาน ข้อมูล ข้อเท็จจริง ซึ่งนำมาพิสูจน์ความจริง

ถ้าพูดให้สั้นก็คือ เป็นกลาง คือ *ของ*ทุกคนเท่ากันเสมอกัน และ*ต่อ*ทุกคนเท่ากันเสมอกัน

ที่ต้องพูดย้ำความหมายของคำว่า เป็นกลางนี้ ก็เพราะมีการเข้าใจและใช้คำนี้ในความหมายที่เพี้ยนกันบ่อยๆ เช่นกลายเป็นว่า อยู่กึ่งกลาง ครึ่งๆ กลางๆ หรือปลีกตัวไม่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

เหมือนกับว่า มีคน ๒ คนดื่มสุรา คนหนึ่งดื่มมาก อีกคนหนึ่งดื่มน้อย นายคนหนึ่งมาบอกว่าเขาจะเป็นกลาง โดยจะดื่มน้อยกว่าคนแรก และมากกว่าคนหลัง อยู่กึ่งกลางระหว่างสองคนนั้น

อีกตัวอย่างหนึ่ง เหมือนกับว่า มีคนร้ายร่างกายใหญ่โต แข็งแรงกำลังทำร้ายเด็กที่อ่อนแอกว่า มีคนอีกคนหนึ่งยืนดูเฉยอยู่ใกล้ๆ เมื่อถูกถามว่าทำไมจึงไม่หาทางช่วยเด็ก เขาก็ตอบว่าเขาเป็นกลาง

ตัวอย่างอื่นๆ เช่น มีคนร้ายแย่งชิงของจากคนเดินทาง คนผู้หนึ่งก็ยืนดูเฉย บอกว่าตนเป็นกลาง หรือมีคนผู้หนึ่งเอน้ำสกปรกมาเที่ยวสาตรถนนหลวงและบ้านผู้คน ชาวบ้านออกมาว่ากล่าว และได้เถียงกัน ตำรวจคนหนึ่งมาขึ้นดูเฉย บอกว่าตนเป็นกลาง

ตัวอย่างเหล่านี้ ใครๆ ก็เห็นว่าไม่ใช่ความเป็นกลาง เป็นการกล่าวอ้างที่ไม่ถูกต้อง แต่พอเอาเข้าจริง ที่มักอ้างกันอยู่เรื่อยๆ ก็คือความเป็นกลางแบบที่ว่านี้ และคนจำนวนมากก็ยังเพลिनหลงเชื่อตามไปง่ายๆ จึงควรทำความเข้าใจกันให้ดี

ในเมื่อธรรมเป็นกลางต่อทุกคน และเป็นมาตรฐานกลาง ด้วย ทุกคน ทุกฝ่าย และแม้นอกฝ่าย รวมทั้งตัวเราเอง ตลอดกระทั่งผู้พูดนี้ ใครอยู่กับธรรม ใครว่าไปตามธรรม ก็ไม่เข้าใครออกใคร ก็เป็นกลางไปในทันที

ฉะนั้น จึงต้องเอาธรรมมาตรวจสอบตนเองว่า ที่เราพูดเราทำอะไรอยู่นี้ เราไม่มีเบื้องหน้าเบื้องหลังอะไร ไม่มีแรงจูงใจซ่อนแฝง เราทำด้วยบริสุทธิ์ใจ โดยมุ่งหมายเพื่อความจริงความถูกต้อง ความดีความงามและประโยชน์สุขของส่วนรวมอย่างแน่แท้

นอกจากนั้น ปฏิบัติการที่ทำอยู่ ก็ต้องชอบธรรมด้วย เช่น ตั้งจิตเมตตาต่อกัน ทำการที่เป็นสุจริต ทั้งกาย วาจา ใจ ไร้ความรุนแรง เป็นแบบอย่างที่ดีงามได้สืบไป

ธรรมาธิปไตย กับ หรือ ใช้ ประชาธิปไตย

ประชาธิปไตย กับธรรมาธิปไตย ต้องชัดว่าอันไหนเป็นอะไร

ที่นี้ก็มาถึงเรื่องที่ว่าตามที่ต้องการจะพูด คือปัญหาเกี่ยวกับความชัดเจนของหลักธรรมาธิปไตย กับประชาธิปไตย เพราะคำแถลงการณ์แสดงแนวความคิดที่เขียนมานั้น ฟังดูเหมือนกับว่าเป็นการพยายามที่จะยกระดับประชาธิปไตย ให้เป็นประชาธิปไตยที่มีคุณภาพเป็นธรรมาธิปไตย ใช่มั้ย?

ผู้ทรงสถานการณ: ก็เป็นทำนองนั้น

พระอาจารย์: เรื่องประชาธิปไตยกับธรรมาธิปไตย อันนี้เป็นเรื่องที่เราจะต้องชัดเจนด้วยนะ ไม่เช่นนั้นก็นวนเวียนกันอยู่นี้แหละคลุมเครือๆ แล้วคนภายนอกหรือคนทั่วไปก็จะมองว่าเป็นเรื่องเพ้อฝัน จึงต้องแยกแยะและพูดออกมาให้ชัด

เท่าที่พูดกันอยู่ คงจะพอจัดได้เป็น ๒ แบบ

แบบที่ ๑ พูดเหมือนกับว่า ธรรมาธิปไตยเป็นการปกครองระบบหนึ่ง ประชาธิปไตยก็เป็นการปกครองอีกระบบหนึ่ง แล้วก็พูดเหมือนจะให้ระบบประชาธิปไตยของเขาปรับเปลี่ยนหรือพัฒนาไปเป็นระบบธรรมาธิปไตยนี้ แต่พอพูดไป ก็ไม่ชัดแม้แต่จะแยกให้เป็นระบบที่ต่างหากกันอย่างนั้นได้ ก็แค่คลุมเครืออยู่

แบบที่ ๒ ไม่ได้แยกเป็นระบบที่ต่างหากกัน แต่จะให้ระบบ ประชาธิปไตยนี้แหละมีคุณภาพเป็นธรรมาธิปไตย แต่แล้วก็ไม่ชัด อีกว่าประชาธิปไตยที่เป็นธรรมาธิปไตยนั้นคืออย่างไร

ตรงนี้ต้องแยกให้ชัดเจน ระหว่างธรรมาธิปไตยกับ ประชาธิปไตย อันไหนอยู่ตรงไหน เป็นอย่างไร และสัมพันธ์กัน อย่างไร

ขอถามตรงนี้ว่า คณะที่มานี้คิดมุ่งไว้ว่าจะเอาแบบไหน ระหว่างประชาธิปไตยกับธรรมาธิปไตยอย่างที่พูดมานั้น คือจะเอา แบบที่ ๑ ที่คล้ายกับถือธรรมาธิปไตยเป็นระบบอุดมคติ แล้ว ประชาธิปไตยจะต้องพัฒนาตัวเองขึ้นไปเป็นระบบธรรมาธิปไตย หรือแบบที่ ๒ ว่า ประชาธิปไตยเป็นระบบ ส่วนธรรมาธิปไตยเป็น เนื้อในหรือเป็นคุณภาพ และจะพัฒนาประชาธิปไตยให้มีคุณภาพ เป็นธรรมาธิปไตย หรือจะให้เป็นแบบอะไรอย่างอื่นอีก

ผู้ห้วงสถานการณ์: คงเป็นแบบที่ ๒

พระอาจารย์: ก็ยังคลุมเครือทั้งคู่

ผู้ห้วงสถานการณ์: ตอนที่อ่านแถลงแนวคิดนั้น ยังคุยกันว่า ถ้าจะแถลง ออกไป ต้องโดนใจอย่างที่ท่านบอก ว่าเบี่ยงไปต้องสะกิดใจ ไปกระตุก เขาว่ามันมีอีกแนวทางหนึ่ง

ที่นี้ คำว่า “ธรรมาธิปไตย” มันค่อนข้างจะเป็นนามธรรม คือถ้าเรา ไปบอกว่าต้องธรรมาธิปไตย คนไม่รู้เรื่องแน่

ไม่มีระบอบการปกครอง ที่เรียกว่าธรรมาธิปไตย

พระอาจารย์: สับสนมาตลอด คือไปพูดให้ธรรมาธิปไตยเป็นระบบ แล้วมันมีที่ไหนระบบธรรมาธิปไตย ที่จัดตั้งวางไว้ว่าให้ทำอย่างนั้นๆ

ประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครอง แล้วยังมีการแยกประเภทว่าเป็นแบบไหนๆ และในประเภทที่จัดอยู่นี้ก็ต้องมาแจกแจงว่าจะจัดตั้งอย่างไร มันมีระบบที่กำหนดไว้หมดว่า มีการเลือกตั้งอย่างนั้นๆ มีกระบวนการและขั้นตอนในการปฏิบัติอย่างนั้นๆ ฯลฯ ต้องดูตรงนี้ จึงต้องชัดก่อนว่า ธรรมาธิปไตยเป็นอะไร มันเป็นระบบหรือเปล่า

แม้แต่ในสังฆะ การปกครองสงฆ์ก็ไม่ได้มีระบบธรรมาธิปไตย การปกครองคณะสงฆ์ไม่ได้เรียกว่าธรรมาธิปไตย คำว่า "ธรรมาธิปไตย" ไม่ได้ใช้เป็นแบบแผนการปกครอง

คณะสงฆ์ของพระพุทธเจ้า เป็นสังฆะ ซึ่งมีระบบแบบแผนที่จัดตั้งวางข้อกำหนดไว้ เช่น ในการประชุม ในการที่จะตัดสินเรื่องราว ในการออกเสียง เป็นต้น ทั้งหมดเป็นเรื่องที่มีบทบาทบัญญัติเป็นระบบแบบแผน

ผู้ทรงสถานการณ์: อันนั้นไม่ได้เรียกว่า "ธรรมาธิปไตย" หรือ?

พระอาจารย์: ไม่เรียกว่าธรรมาธิปไตย มันเป็นคนละเรื่องกับสมัยนี้ที่เรียกประชาธิปไตยเป็นระบบการปกครองแบบหนึ่ง

ต้องรู้ก่อนว่า คำว่า “ประชาธิปไตย” สมัยโน้นยังไม่มี แต่ท่านก็มีระบบของท่านที่เรียกว่าเป็น “สังฆะ” และสังฆะนั้นก็เป็นระบบที่มีการจัดตั้ง เช่นว่าจะบวชนาค จะพิจารณาาคดี จะลงมติเลือกพระทำงานวัด ก็มีการดำเนินการตามข้อกำหนดที่วางไว้ เช่นว่า จะต้องมืองค์ประชุมเท่านั้น เริ่มตั้งแต่องค์ประชุม ๔ รูป เป็นอย่างน้อย แต่ถ้าเป็นการประชุมตัดสินเรื่องสำคัญอย่างนี้ๆ องค์ประชุมต้องเกินกว่านั้น เช่น กิจการอย่างนี้ต้องมี ๑๐ รูปขึ้นไป กิจการอย่างนั้นต้องมี ๒๐ รูปขึ้นไป ฯลฯ และในการดำเนินการพิจารณาดำเนินเรื่องให้สำเร็จเสร็จสิ้น จะต้องเป็นผู้เข้าร่วมอย่างนี้ๆ ต้องมีใครเป็นประธาน ต้องมีผู้ดำเนินการประชุมอย่างนี้ จะใช้เสียงข้างมาก หรือใช้เสียงเอกฉันท์อย่างไร ฯลฯ อย่างนี้จึงจะเรียกว่าระบบการปกครอง ซึ่งในทางพระไม่ได้มีการใช้คำว่า ธรรมาธิปไตย ในเรื่องอย่างนี้

ธรรมาธิปไตย เป็นเกณฑ์ตัดสินใจ

แล้วธรรมาธิปไตยเป็นอะไร มันเป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นตัวกำหนดในการตัดสินใจของบุคคลที่อยู่หรือร่วมอยู่ในระบบการปกครองนั้น

บุคคลที่ไปร่วมประชุมสงฆ์ หรือไปเข้าร่วมประชุมในกิจกรรมประชาธิปไตยใดๆ ก็ตามนั้น ตัวเขาเองแต่ละคนอาจจะใช้เกณฑ์การตัดสินใจแบบอัสตาดิปไตย หรือแบบโลกาธิปไตย หรือแบบธรรมาธิปไตย ก็ได้

ลองมองดูปฏิบัติการในกิจกรรมของระบบประชาธิปไตยสิ แค่เลือกตั้งนี้ ชาวบ้านแต่ละคนก็มีเกณฑ์ในการตัดสินใจของตัวเอง

ชาวบ้านที่มาเลือกตั้งนั้น ถ้าคนไหนตัดสินใจโดยเอาตัวเป็นใหญ่ เอาผลประโยชน์ของตัวเองเป็นใหญ่ ตัดสินใจลงคะแนนโดยเอาผลประโยชน์ของตัวเองเป็นหลัก นี่ก็จะเป็นอัตตาริปไตย* อะไรจะเกิดขึ้น

ถ้าชาวบ้านคนไหนได้แต่คอยฟังเสียงนิยม เรียกว่าไปตามกระแส ไม่มีหลักของตัวเอง ตัดสินใจลงคะแนนแบบเฮ้ไปตามพวก ก็เป็นโลกาธิปไตย อะไรจะเกิดขึ้น

ทีนี้ ถ้าชาวบ้านแต่ละคนที่จะเลือกตั้งนั้น ตัดสินใจโดยตรวจสอบเรื่องราว สืบค้นความจริง หาข้อมูลให้ชัดเจนถ่องแท้ ใช้ปัญญาพิจารณาว่า ผู้สมัครคนไหนเป็นคนดี ประพฤติถูกต้อง สุจริตชอบธรรม มีปัญญา มีความสามารถ มุ่งหน้าทำประโยชน์แก่ส่วนรวม แก่สังคมประเทศชาติ ก็ตัดสินใจลงคะแนนไปตามเกณฑ์ของความดีงามความถูกต้องนั้น นี่ก็จะเป็นธรรมาธิปไตย แล้วอะไรจะเกิดขึ้น

แต่แต่ละคนที่มาร่วมในการปกครองระบอบประชาธิปไตย อย่างเช่นชาวบ้านทุกคนที่มาเลือกตั้ง พอตัดสินใจถูกต้อง แต่ละคนนั้นก็จะเป็นธรรมาธิปไตยแล้ว ใช่ไหม ถ้าแต่ละคนเป็นธรรมาธิปไตยอย่างนี้ละก็ ประชาธิปไตยก็ดีได้แน่เลย

---

* อัตตาริปไตย โลกาธิปไตย และธรรมาธิปไตย ทั้งสามอย่างนี้ จะใช้ในแง่ดีทั้งหมด ก็ได้ ดังเช่นในพระไตรปิฎก (อง.ติก.๒๐/๔๗๙/๑๘๖) ที่แสดงตัวอย่างไว้ให้เห็นว่า เราอาจจะตัดสินใจไม่ทำชั่วหรือทำความดี ด้วยคำนึงถึงสถานะ คุณความดี หรือศักดิ์ศรีของตน (อัตตาริปไตย) ด้วยคำนึงถึงเสียงกล่าวขาน หรือสายตามองของผู้อื่น (โลกาธิปไตย) ด้วยคำนึงถึงธรรม (ธรรมาธิปไตย) แต่การตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตย เป็นข้อที่ดีที่สุด

ไม่ว่ากิจกรรมการปกครองระบบไหนก็ตาม ก็เป็น
อิตตาธิปไตย หรือโลกาธิปไตย หรือธรรมาธิปไตย ได้ทั้งนั้น
แล้วแต่เกณฑ์ในการตัดสินใจของผู้มีอำนาจที่จะตัดสินใจ แต่ที่นี้
ถ้าเป็นประชาธิปไตย ก็ประชาชนทุกคนนั้นแหละมีอำนาจที่จะทำ
การตัดสินใจ และในการตัดสินใจนั้น แต่ละคนก็มีเกณฑ์ในการ
ตัดสินใจของตัวเอง

ผู้ห่วงสถานการณ์: ถ้าจะเทียบเป็นตัวอย่างให้เห็นชัดๆ สมมติว่า ถ้าผม
เลือก ส.ส. โดยเพราะ ส.ส. คนนี้เคยเอาเงินมาให้ผม อันนี้เป็น
อิตตาธิปไตย แต่ถ้าผมเลือกเพราะว่าได้ยินว่าคนส่วนใหญ่ชอบเขา อันนี้
เป็นโลกาธิปไตย แต่ถ้าคิดว่า เอ... เขาเป็นคนดีใหม่ เขาเหมาะสมที่จะเป็น
หรือไม่ อันนี้เป็นธรรมาธิปไตย อย่างนั้นหรือครับ

จะตัดสินใจได้ดี คนต้องมีปัญญา จึงต้องมีการศึกษา

พระอาจารย์: ถูกแล้ว ธรรมาธิปไตย ก็คือ ต้องมีปัญญารู้ว่าอะไร
คือความจริง อะไรถูกต้อง อะไรดีงาม แล้วจึงตัดสินใจลงคะแนน
อย่างจริงใจไปตามมติของปัญญานั้น

นี่แหละ พอถึงตรงนี้ มันก็เป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาทันที คือต้อง
ศึกษา จึงจะมีปัญญาให้รู้ได้

ทำไมการศึกษาจึงสำคัญนักสำหรับระบอบประชาธิปไตย ก็
เพราะว่า คนจะตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตยได้ จะต้องมีการศึกษา
ให้เกิดความรู้เข้าใจ ตั้งแต่รู้ข้อมูล รู้ความจริงความถูกต้องในเรื่อง
นั้นๆ ว่าเป็นอย่างไร เริ่มตั้งแต่ต้องศึกษาคนที่มาสมัครรับเลือกตั้ง
ว่าบุคคลนี้เป็นอย่างไร มีประวัติอย่างไร เป็นคนดี เป็นคนที่เชื่อถือ
ไว้วางใจได้ไหม เป็นคนมีอุดมคติ มีฉันทะที่จะทำงานเพื่อส่วนรวม
จริงหรือเปล่า

แล้วก็ดูตัวเองด้วยว่า ที่เรามาเลือกตั้งนี้ ที่เรามาทำกิจกรรมนี้ ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวนะ การปกครองนี้เพื่อประเทศชาติ เพื่อประโยชน์ส่วนรวม เพื่อความถูกต้องดีงาม เพื่อความเป็นธรรมในสังคม เป็นต้น เมื่อพิจารณาธรรมทั้งหมดแล้วตัดสินใจบนเกณฑ์ของธรรมนั้น เรียกว่า “ธรรมาธิปไตย”

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในเรื่องใดก็ตาม เราต้องตัดสินใจบนเกณฑ์ของธรรมาธิปไตย เมื่อมาเป็นนายกรัฐมนตรี ก็ต้องถือธรรมเป็นใหญ่ในการตัดสินใจทุกกรณี ถูกไหม เกณฑ์นี้ใช้ได้ในทุกกิจกรรม ทุกกรณี

เป็นอันว่า ธรรมาธิปไตยนี้ ไม่ใช่เป็นระบบ แต่มันเป็นเกณฑ์การตัดสินใจของแต่ละบุคคล มันอยู่กับตัวเลยทีเดียว

อำนาจตัดสินใจ คือตัวกำหนดระบอบการปกครอง

ผู้ห่วงสถานการณ์: ธรรมาธิปไตยนี้เป็นคุณสมบัติของคน ใช่ไหมครับ?

พระอาจารย์: จะว่าเป็นคุณสมบัติ ก็ยังเบาไป มันหนักแน่นและจำเพาะเจาะชัดน้อยกว่าที่บอกว่าเป็นเกณฑ์การตัดสินใจในทุกกรณี

จะต้องพูดกันให้ชัดว่า ในเรื่องการปกครองนี้ คำที่สำคัญอย่างยิ่ง คือคำว่า “อำนาจตัดสินใจ”

การใช้อำนาจตัดสินใจนี้แหละ เป็นตัวทำการ ที่ทำให้การปกครองสำเร็จผลเป็นความจริงขึ้นมา

ธรรมาธิปไตย ทำไม่จึงสำคัญ ก็เพราะมันเป็นเรื่องของการใช้อำนาจตัดสินใจ โดยถือธรรม ถือความจริงความถูกต้องเป็นเกณฑ์

อำนาจตัดสินใจ เป็นหัวใจของระบบการปกครองนั้นๆ ใครมีอำนาจตัดสินใจสูงสุด นั่นคือผู้กำหนดระบบการปกครองนั้น

เวลาให้ความหมายเป็นทางการ เราพูดกันว่า ประชาธิปไตย คือ อำนาจอธิปไตย (sovereignty) เป็นของประชาชน

จะพูดว่า อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน หรืออำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน หรือจะว่าประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ก็ถูกทั้งนั้น ชาวบ้านฟังแล้วก็รู้สึกภูมิใจว่า ที่นี้พวกเราเป็นใหญ่ละนะ อาจจะมีรู้สึกโก้ แต่ก็ดูเหมือนจะลอยๆ อยู่ มันไม่โยง ไม่บ่งชี้การปฏิบัติ

ที่บอกว่า ประชาชนเป็นใหญ่ละ เป็นใหญ่อย่างไร แค่นี้ก็ยุ่งละ มันไม่ใช่แค่เป็นใหญ่อยู่โก้ ถ้ามันวัดกับความใหญ่ จะไปไม่ถึงประชาธิปไตยสักที

ถ้าพูดกันแบบชาวบ้าน เอาตรงที่ว่านี่ดีกว่า คือที่ อำนาจตัดสินใจ (decision-making power) อันนี้จะเห็นทางปฏิบัติทันที

อย่างที่ว่าเมื่อกี้ อำนาจตัดสินใจ เป็นหัวใจของระบบการปกครอง ใครมีอำนาจตัดสินใจสูงสุด ก็เป็นผู้กำหนดระบบการปกครองนั้น

ถ้าเป็นระบบเผด็จการ ก็คือบุคคลเดียว ที่เรียกว่าผู้เผด็จการ หรือผู้นำ มีอำนาจในการตัดสินใจ เป็นเจ้าของอำนาจตัดสินใจ

ถ้าเป็นคณาธิปไตย ก็คือหมู่คณะหรือกลุ่มบุคคล เป็นผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจ เป็นเจ้าของอำนาจตัดสินใจ

ถ้าเป็นประชาธิปไตย ก็คือ ประชาชนมีอำนาจในการตัดสินใจ หรือว่า ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจตัดสินใจ

ที่นี้ ใครมีอำนาจตัดสินใจ ก็ต้องให้คนนั้นตัดสินใจบนฐานของธรรมาธิปไตย ตัดสินใจด้วยเกณฑ์ของธรรมาธิปไตย คือเอาความจริงความถูกต้องดีงามเอาประโยชน์ที่แท้ เป็นใหญ่ เป็นเกณฑ์

ธรรมาธิปไตยนั้น ง่าย ๆ ตรงไปตรงมา คือ ตัดสินใจด้วยปัญญา โดยมีเจตนาเป็นธรรม

เมื่อเป็นประชาธิปไตย หลักบอกว่าอำนาจตัดสินใจอยู่ที่ประชาชน

เมื่ออำนาจตัดสินใจอยู่ที่ประชาชน ก็ต้องให้ประชาชนตัดสินใจอย่างถูกต้อง นั่นคือประชาชนต้องเป็นธรรมาธิปไตย

ก็จึงต้องมีการพัฒนาคุณภาพของประชาชน เพื่อให้ประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจตัดสินใจนั้น ทำการตัดสินใจด้วยปัญญา โดยมีเจตนาที่เป็นธรรม และตรงนี้แหละคือ *ธรรมาธิปไตย*

ตรงนี้คือหัวใจเลยนะ อย่าไปนึกว่าไม่สำคัญ เพราะว่าอำนาจตัดสินใจ คือหัวใจของการปกครอง และเป็นตัวกำหนดระบบการปกครอง ใครมีอำนาจในการตัดสินใจ ก็ต้องให้ตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตย

แต่ไม่จบแค่นี้ เมื่อก็ได้บอกว่า การปกครองระบอบประชาธิปไตย ก็คืออำนาจตัดสินใจอยู่ที่ประชาชน แต่ระบอบประชาธิปไตยของเราไม่ใช่เป็นประเภทประชาธิปไตยแบบตรง ที่ประชาชนใช้อำนาจเองโดยตรง เรามีประชาธิปไตยแบบตัวแทน

เรื่องจึงมีต่อไปอีกว่า มีคนที่ใช้อำนาจตัดสินใจแทนประชาชน หรือในนามของประชาชน

คนผู้นี้จะต้องใช้อำนาจตัดสินใจ โดยสามารถพูดได้เต็มปากว่า เพื่อประชาชน ในนามของประชาชน หรือแทนประชาชน โดยที่ว่ามันเป็นการตัดสินใจที่เป็นธรรม ก็คือตัดสินใจอย่าง เป็นธรรมาธิปไตย

ที่พูดนี้หมายความว่า มันไม่ใช่แค่ว่าประชาชนใช้อำนาจตัดสินใจ แต่มีคนที่ใช้อำนาจตัดสินใจในนามของประชาชน และตรงนี้ก็คือเรามีผู้นำ ผู้ปกครอง โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรีนี่เขาตัดสินใจในนามของประชาชน หรือแทนประชาชนทั้งหมด เพราะว่าตัวแทนของประชาชน คือผู้แทนราษฎรที่มีอำนาจตัดสินใจ ได้เอาอำนาจตัดสินใจไปมอบไว้ที่นายกรัฐมนตรี

ในธรรมาธิปไตย จะเอาธรรมไหน ไว้ถกกันต่อไป

ผู้ห่วงสถานการณ์: ทีนี้ธรรมาธิปไตยของแต่ละบุคคลเท่ากันไหมครับ เช่น สมมติว่ากรณีการขายหุ้น...

พระอาจารย์: อ้อ... ไม่มีทางเท่า แต่เราเอาแค่นี้ก่อนว่า ขอให้เขาเอาหลัก เอาความจริง เอาความถูกต้อง คือเอาธรรมนั่นเอง เป็นเกณฑ์ เป็นใหญ่ เป็นตัวตัดสิน นี่ต้องหนึ่งเลยนะ

หมายความว่า ใน ๓ อย่าง คือ อัตตาธิปไตย โลกาธิปไตย กับธรรมาธิปไตยนั้น ขอให้เอาธรรมก่อน แล้วธรรมที่เอานั้นจะแค่ไหน ก็มาเถียงกันได้ แต่ต้องได้เกณฑ์เริ่มต้นว่า คุณเอาธรรมนะ คุณไม่มุ่งที่ประโยชน์ส่วนตัวนะ คุณไม่มุ่งแค่กระแสนิยมนะ

คุณยอมรับไหมว่าคุณจะมุ่งเอาธรรม เรื่องนี้มันพิสูจน์ได้เนี่ยว่า จุดหมายของคุณอยู่ที่ประโยชน์ส่วนตัวหรือไม่ คุณมุ่งจะเอาใจใคร หรือแค่ไปตามกระแสใหม่ หรือจะเอาธรรมคือความจริง ถูกต้องดีงามและประโยชน์สุขที่แท้ ที่จริง ที่มันคงยั่งยืน

ที่นี้ เมื่อตัดสินใจเอาธรรม คือเอาความจริง ความถูกต้อง ความดีความงาม เอาประโยชน์สุขที่แท้แล้ว ถ้าความเห็นเกี่ยวกับเรื่องของธรรมยังไม่ตรงกัน ก็มาถกเถียงกันได้

เพื่อให้ชัด ขอสรุปอีกทีว่า

ทุกคนต้องเป็นธรรมาธิปไตย ที่จะตัดสินใจเลือกเอาธรรมเหมือนกัน แต่ธรรมที่ต่างคนต้องเลือกเอา อาจจะไม่เหมือนกัน

กฎคนทำ *ต้องเพื่อ* กฎแห่งธรรม

ธรรมชั้นสอง ต้องรองรับธรรมชั้นหนึ่ง

ผู้ห่วงสถานการณ์: ที่นี้ผมเกรงว่า ในทางโลกมันจะไม่มีข้อยุติอย่างในทางธรรม

พระอาจารย์: มี มันดูได้ เห็นได้ มันมีเครื่องเทียบเคียง ก็ดูสิว่า การตัดสินใจในกรณีนั้น มีผลประโยชน์ของตนเองเป็นตัวกำหนดหรือเปล่า หรือแล้วแต่พวกมากลากไป แคไปตามกระแส หรือว่า คำนึงถึงธรรมที่เป็นหลักการกฎเกณฑ์กติกาคำ

พูดถึงกฎเกณฑ์กติกานั้น มันไม่ใช่แค่กฎเท่านั้น เราต้องยอมรับว่า กฎเกณฑ์กติกาย่างเช่นกฎหมาย ก็เป็นธรรมอย่างหนึ่ง แต่เป็นธรรมชั้น ๒

กฎหมายเป็นธรรมชั้น ๒ หรือในระดับ ๒ คือในระดับสมมติ

จึงต้องทำความเข้าใจว่า โดยพื้นฐานนั้น เรามุ่งเพื่อ "ธรรม" แท้ๆ ที่เป็นความจริงความถูกต้องตั้งงามตามสภาวะ หรือตามธรรมดาของมัน (ที่ว่าเป็นกฎธรรมชาติ)

แล้วบนพื้นฐานนั้น เพื่อให้ธรรมเป็นไปและบังเกิดผลต่อวิถีชีวิตและสังคมประสงค์ของเราให้มากที่สุด เราจึงพยายามตั้งกฎของมนุษย์ขึ้นมา เพื่อรองรับสนับสนุนธรรมที่เป็นกฎธรรมชาตินั้น และเราก็ยอมรับกฎมนุษย์ที่รองรับสนับสนุนธรรมนั้น โดยเรียกมันว่าเป็น "ธรรม" ด้วย

นี้แหละก็จึงมี "ธรรม" ใน ๒ ชั้น หรือ ๒ ระดับ คือ

ธรรมแท้ๆ ในระดับตามสภาวะของมัน ที่เป็นกฎธรรมชาติ (เช่นในคำว่า "ธรรมสภาวะ") กับ

ธรรม ในระดับสมมติ ที่เป็นกฎของมนุษย์ (เช่นในคำว่า "ธรรมศาสตร์")

แต่เราจะเห็นว่า หลายครั้ง จะด้วยปัญญาไม่พอ หรือด้วยเจตนาไม่ซื่อก็ตาม ปราภพว่า กฎของมนุษย์ ที่เป็นธรรมจัดตั้ง (สมมติ) ไม่ตรงกับธรรมที่แท้จริง ไม่สื่อ ไม่นำไปให้ถึงธรรม จึงต้องมีการปรับแก้กฎของมนุษย์ เช่นกฎหมายนั้น

เรื่องกฎหมาย เช่นกฎหมายนั้น เป็นปัญหากันอยู่เรื่อย ในแง่ปัญญาไม่พอ ก็หนักอยู่แล้ว ยิ่งในด้านเจตนา มนุษย์บางคนยังใช้เล่ห์กลมาจัดตั้งวางตรากฎหมายขึ้น ไม่ใช่เพื่อธรรม แต่เพื่อสนองประโยชน์ส่วนตัวโดยใช้ฉ้อตาทิปิไตยเป็นต้น

เพราะฉะนั้น กฎหมายจึงไม่ใช่ว่าจะวางใจได้หมด และจึงต้องมีการตรวจตราปรับปรุงแก้ไขอยู่เรื่อย

เอาเป็นว่า ถึงอย่างไรมันก็เป็นเรื่องที่พิสุจน์กันได้ คือว่า ในแต่ละกรณี

ชั้นที่หนึ่ง บุคคลนั้นมีเจตนาอย่างไร เขาก็รู้ชัดอยู่กับตัวเอง

ชั้นที่สอง สำหรับคนอื่นหรือในทางสังคม ก็พอดูออก อย่างที่พูดกันว่า "กรรมเป็นเครื่องส่องเจตนา" และในระบบประชาธิปไตย เราก็ยังมีระบบและกระบวนการเพื่อจัดสรรโอกาสที่จะตรวจสอบและชี้แจงกันอีก

ในธรรมาธิปไตย ถ้าเป็นผู้ปกครอง ต้องเอาธรรมไหน

ที่นี้มาดูในแง่การตัดสินใจ ที่เรามุ่งให้คนเป็นธรรมาธิปไตย โดยเอาธรรมเป็นเกณฑ์นั้น แม้ว่าคนจะหลุดพ้นจากอัตตาธิปไตยที่เอาแต่ตัว และหลุดพ้นจากโลกาธิปไตยที่ไหลไปตามกระแสออกมาได้แล้ว แม้ว่าเขาจะมุ่งเอาความถูกต้องตามธรรม แต่ก็มาเจอปัญหาอีกว่า ธรรมที่จะเอานั้นคืออะไร แคไหน เพราะธรรมสำหรับแต่ละคน สำหรับแต่ละกลุ่มชน อาจจะไม่เหมือนกัน หรือไม่เท่ากัน

เพราะฉะนั้นจึงมีการเน้นว่า เมื่อท่านมาเป็นผู้ปกครองประเทศ ท่านจะปฏิบัติตัวอย่างชาวบ้านไม่ได้ จะเอาแค่กฎกติกาชั้นธรรมดาของชาวบ้านหรือแค่ธรรมของชาวบ้านไม่ได้ ท่านต้องปฏิบัติธรรมของผู้ปกครอง ที่มุ่งเพื่อให้สังคมประเทศชาติดีงามมีความสุขความเจริญ เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประชาชน ท่านทำงานเพื่ออันนั้นหรือเปล่า หรือท่านยังวุ่นวายอยู่กับเรื่องประโยชน์ส่วนตัว นี่คนก็มองออก

ผู้ห่วงสถานการณ์: ถ้าอย่างนั้น ในส่วนของธรรมาธิปไตยนี้ ธรรมาธิปไตยของคนที่อยู่ในสถานะที่ต่างกัน ก็จะไม่เท่ากัน ไม่เหมือนกันใช่ไหม

พระอาจารย์: อันนี้ ขอย้ำที่พูดเมื่อกี้ ยกมาพูดอีกทีว่า

"ทุกคนต้องเป็นธรรมาธิปไตย ที่จะตัดสินใจเลือกเอาธรรมเหมือนกัน แต่ธรรมที่ต่างคนต้องเลือกเอา อาจจะไม่เหมือนกัน"

ตัวอย่างง่ายๆ เรามีธรรมของลูก ธรรมของพ่อแม่ ธรรมของนักเรียน ธรรมของครู ธรรมของราษฎร ธรรมของผู้ครองเมือง ธรรมของผู้เลือกตั้ง ธรรมของผู้แทนราษฎร ฯลฯ

แม้กระทั่งธรรมเนียมของนักธุรกิจ กับธรรมเนียมของผู้บริหารเศรษฐกิจของชาติ ก็ไม่เหมือนกัน ไม่เท่ากัน

แม้แต่ธรรมเนียมอย่างเดียวกันที่ต้องปฏิบัติเหมือนกัน บางทีความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติ หรือความคาดหวังในการที่จะปฏิบัติสำหรับต่างคน ก็อาจจะไม่เท่ากัน

ที่ว่านั้นคือ โดยพื้นฐานมันเท่า แต่สำหรับคนที่ต่างสถานะ เรายอมให้ในแง่ว่า สำหรับเรื่องนี้ เราไม่มุ่งหวังจากคนกลุ่มนี้พวกนี้หรือระดับนี้มากนัก

อย่างเช่นธรรมเนียมสำหรับพลเมืองทุกคน ว่าจะต้องเอาใจใส่ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ --

ถ้าเขาเป็นชาวบ้านทั่วไป การมุ่งหวังในธรรมข้อนี้ คือในการถือธรรมของเขา เราก็ไม่คาดหวัง ไม่เรียกร้องจากเขามาก บางทีก็เอาเพียงว่า เมื่อคุณทำมาหากิน จะเอาผลประโยชน์อะไร ก็ไม่ว่าละขอแค่ว่า คุณอย่าไปเบียดเบียนคนอื่น อย่าไปฆ่าใคร อย่าไปลักขโมย อย่าไปละเมิดต่อคนอื่นชนิดที่มันชัดๆ ออกมาก็แล้วกัน ส่วนการที่จะทำประโยชน์อะไร เราก็อาจจะปล่อยให้เป็นเรื่องของตัวเอง

แต่ถ้าเขาบอกว่า ฉันมาสมัครเป็นผู้บริหาร ฉันจะมาทำหน้าที่ปกครองประเทศ มันชัดอยู่แล้วว่า เขาต้องทำเพื่อความดีงามความเจริญของประเทศชาติ เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เขาจะมาวุ่นวายกับการหาผลประโยชน์ต่างๆ ไม่ได้แล้ว เพราะมันมีธรรมเนียมของผู้ปกครองมากำกับอีกชั้นหนึ่ง

เมื่อจะดูรวบรัด ก็บอกว่า ถ้าเป็นผู้ปกครองแล้ว คุณยึดถือหรือตั้งมั่นอยู่ในธรรมของผู้ปกครองไหม แล้วธรรมก็มีเป็นระดับเป็นขั้นตอน ซึ่งในที่สุดก็ดูเจตนาในการตัดสินใจที่ว่า เขาเอาธรรมเป็นเกณฑ์ หรือเอาอะไรเป็นตัวชี้้นำกำหนด

กฎแห่งธรรมสัมฤทธิ์ เมื่อกฎคนทำมีประสิทธิภาพ

ผู้ห่วงสถานการณ์: ที่นี้ ที่ผมอ่านในหนังสือ นิติศาสตร์แนวพุทธ ของท่านนั้น กฎหมายที่ดีที่สุดคือมันเป็นกฎของธรรมชาติ และก็มีกฎหมายที่เราสร้างขึ้นเป็นอีกระดับหนึ่งนะครับ

พระอาจารย์: ก็ใช้อย่างนั้น เหมือนกับที่พูดมาแล้วนั่นแหละ แต่เพื่อให้สื่อความหมายกันได้แม่นยำชัดเจน ไม่ให้สับสน ต้องขอใช้ถ้อยคำแบบจำเพาะอย่างเคร่งครัด คือ

กฎแห่งความจริงที่เป็นไปตามธรรมดาของมัน เช่น ทำเหตุปัจจัยอย่างไร ก็เกิดผลที่สอดคล้องกันอย่างนั้น ถ้ามนุษย์เบียดเบียนทำร้ายกัน เขาก็เดือดร้อน อยู่กันไม่เป็นสุข สังคมก็วุ่นวายไม่สงบ ถ้ามนุษย์เอื้อเพื่อช่วยเหลือกัน เขาก็เจริญ อยู่กันสุขสำราญ สังคมก็สงบเรียบร้อย

กฎแห่งความจริงตามธรรมดาอย่างนี้ เรียกจำเพาะลงไปว่า **กฎธรรม หรือกฎธรรมชาติ**

ที่นี้ อีกชั้นหนึ่ง เราไม่อยากจะให้คนเดือดร้อน ไม่ต้องการให้สังคมวุ่นวายไม่สงบ แต่เราอยากให้คนอยู่ดีสังคมมีความร่มเย็นเป็นสุข และเรารู้ว่ามันจะเป็นอย่างนั้นได้ คนจะต้องไม่เบียดเบียนทำร้ายกัน แต่ต้องเอื้อเพื่อช่วยเหลือกัน เราก็จึงบัญญัติจัดตั้งกฎของเราขึ้นมาห้ามกันคนไม่ให้เบียดเบียนทำร้ายกัน เช่น ตราไว้ว่า ใครฆ่า ใครขโมย จะถูกลงโทษอย่างนั้นๆ ฯลฯ

กฎที่มนุษย์เราจัดตั้งขึ้นมาอย่างนี้ เรียกจำเพาะลงไปว่า **กฎหมาย หรือกฎมนุษย์**

จะเรียกง่ายๆ ให้ล้อกันก็ได้

อย่างแรก เรียกว่า **กฎแห่งกรรม**

อย่างหลัง เรียกว่า **กฎคนทำ**

ตามที่ว่านี้จะเห็นว่า เพื่อจะให้กรรม ที่เป็นอุดมคติ (**กฎแห่งกรรม**) ซึ่งเป็นนามธรรม เป็นศักยภาพแห่งความจริงในธรรมชาติ มันสัมฤทธิ์ผลเป็นความจริงขึ้นมาในสังคมนมนุษย์ เราก็บัญญัติจัดตั้งกรรม คือกฎหมาย ที่เป็นกฎของมนุษย์ (**กฎคนทำ**) ขึ้นมาให้มนุษย์ปฏิบัติจัดการกันได้^๑

กฎกรรม หรือ**กฎธรรมชาติ** นั้นมันแน่นอนของมันอยู่แล้ว แต่ปัจจัยที่หลากหลายมีมากมาย อาจจะไม่สอดคล้องแทรกซ้อนเข้ามาจนมนุษย์ตามไม่ทัน และทำให้เกิดขึ้นไม่สมประสงค์ของมนุษย์

ดังนั้น มนุษย์ผู้มีปัญญาจึงจัดตั้งวางแผนของคนขึ้นมา เพื่อเอาการกระทำของตนเข้าไปร่วมเป็นปัจจัย ที่จะผลักดันกระบวนการแห่งเหตุปัจจัยในกฎแห่งธรรมนั้น ให้ก่อผลตามที่ตนประสงค์

แผนการที่มนุษย์จัดตั้งวางขึ้นนั้น จะเรียกว่า กฎหมาย หรือกฎมนุษย์ หรือ**กฎคนทำ** ก็แล้วแต่ ข้อสำคัญอยู่ที่ว่า มันจะมีประสิทธิภาพให้เกิดผลดีตามที่มนุษย์ต้องการแค่ไหน ก็อยู่ที่คุณภาพของปัญญาและเจตนาของมนุษย์เองเป็นสำคัญ

^๑ ในพระพุทธศาสนา เรื่องที่พูดกันอยู่นี้สำคัญอย่างยิ่ง --

กรรมที่เป็นความจริงแท้ ซึ่งมีอยู่และเป็นไปตามธรรมชาติของธรรมชาติ ที่เป็น**กฎแห่งกรรม** ท่านเรียกสั้นๆ ว่า **ธรรม**

ส่วนธรรมที่มนุษย์บัญญัติจัดตั้งขึ้นเป็นกฎเกณฑ์กติกากฎหรือกฎหมาย ที่เป็นกฎของมนุษย์ หรือ**กฎคนทำ** ท่านให้ชื่อพิเศษว่า **วินัย**

ธรรมมีอยู่ตามธรรมชาติ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และนำหรือยกมา**แสดง**

ส่วนวินัยนั้น พระพุทธเจ้าทรง**บัญญัติ**จัดวางขึ้น เพื่อให้ธรรมสัมฤทธิ์ผลเป็นประโยชน์แก่มนุษย์ หรือให้มนุษย์ได้ประโยชน์มากที่สุดจากธรรม

ธรรมและวินัยรวมกัน เรียกว่า **ธรรมวินัย** คือทั้งหมดของพระพุทธศาสนา

ปัญญาเชื่อมโยงมนุษย์ ให้ถึงธรรมดาที่เป็นความจริงของ
ธรรมชาติ ถ้ารู้จริงทั่วตลอดชัดแจ้ง ก็เจาะกฎแห่งธรรมได้

เจตนาซึ่งนำมนุษย์ ไปสู่จุดหมายที่ตนปรารถนา ถ้าซึ่งนำมุ่ง
ตรงไปยังจุดหมายที่แท้ ก็อาจสัมฤทธิ์ประโยชน์ แต่ถ้าเจตนาไม่
ตรง ก็คงวุ่นวาย เจตนาจึงเป็นแกนหรือเป็นตัวแทนของจริยธรรม

ธรรมาธิปไตยก็สำเร็จด้วยเจตนาที่เลือกเอาธรรมเท่าที่
ปัญญาจะบอกให้ได้นี้แหละ

ปัญญาและเจตนาจึงเป็นจุดศูนย์กลางในการพัฒนามนุษย์

กฎหมายเป็นสมมติ แต่เจตนาเป็นของจริง

ผู้ห้วงสถานการณ์: ที่นี่ ในบางเรื่อง มันเป็นกฎเกณฑ์ที่มนุษย์คิดกติกากัน
ขึ้นเอง อย่างเช่น ขับรถนี่ จะขับชิดซ้ายหรือชิดขวาอะไรนี่ มันเป็น
กฎเกณฑ์ที่ไม่ใช่เรื่องของกฎธรรมชาติ มันก็จะเป็นกฎหมายที่สมมติกัน
ขึ้นมา ที่เราตกลงกันในกลุ่มของประเทศนี้ว่าเราจะขับรถชิดซ้าย...

พระอาจารย์: แต่เจตนามันมีอยู่ ในการบัญญัติหรือกำหนดให้ขับ
ชิดซ้ายหรือขับชิดขวานั้น มันมีวัตถุประสงค์ ซึ่งเป็นธรรม ก็คือเพื่อ
ความเรียบร้อยในการเดินทาง ให้มันแน่นอนไปว่าใครจะไปทางไหน

ผู้ห้วงสถานการณ์: ตรงนี้ ถ้ามองในความเห็นของผม มันก็คือว่า เรื่องของการ
เสียภาษีมันก็เป็นเรื่องกติกาที่คิดขึ้นมา เป็นกติกาที่มนุษย์ตกลงกันว่า ถ้า
เพื่อขายหุ้นในตลาดไม่ต้องเสียนะ แต่ถ้าอย่างนี้ๆ ต้องเสีย และกฎเกณฑ์
ต่างๆ อันนี้มนุษย์คิดขึ้น เพราะฉะนั้น ผมเข้าใจว่ามันไม่เป็นกฎธรรมชาติ
มันเป็นกฎสมมติ...

พระอาจารย์: นี่กฎมันสมมติชัดๆ มันชัดอยู่แล้ว

ผู้ห่วงสถานการณ์: ทีนี้ ตรงนี้แหละครับที่จะเป็นปัญหา เพราะว่าวันนี้ถ้าผมเป็นนายกฯ ผมบอกว่า ก็ในเมื่อกฎนี้เป็นกฎที่มนุษย์เราสมมติขึ้น แล้วผมก็ทำทุกอย่างให้ถูกต้องตามกฎนี้ ถูกกฎหมายหมดเลย คือในกรณีของนายกฯ นี้ ถ้าเราเอาตามกฎหมาย เอาเฉพาะตัวหนังสือไปจับนี้ ก็ถูกหมดเลย แต่ถ้าเอาเจตนาจริงๆ ลึกลงไป มันคือเขาเจตนาเลียง โดยอาศัยกติกากฎที่มนุษย์คิดขึ้นมา คือตัวกฎหมาย เขาเลียงโดยอาศัยกติกากฎ ในแง่กฎหมายคือความถูกต้อง

ทีนี้ ในกรณีอย่างนี้แหละ เขาก็บอกว่า อ้าว... ในธรรมาธิปไตยของพมนี้ สมมติผมเป็นนายกฯ ผมบอกว่าผมทำถูกต้องแล้ว เพราะว่า ในเมื่อกติกากฎนี้มนุษย์คิดขึ้น ผมก็ทำตามกติกาแล้วนี่ ธรรมาธิปไตยของเขาแบบนี้จะได้หรือเปล่า

พระอาจารย์: ก็ได้บอกถึงหลักไว้แล้วว่า *กฎมนุษย์* หรือ*กฎคนทำ* นั้นเรามีไว้ เพื่อสนับสนุนให้*กฎแห่งธรรม* สัมฤทธิ์ผลขึ้นมาในสังคมมนุษย์ แต่ที่คุณพูดมานั้น มันตรงข้ามเลย มันขัดอยู่แล้วว่า เขาไม่ได้มุ่งธรรมแล้ว แต่เขามุ่งเอากฎหมายหรือกฎมนุษย์นั้นมาสนองการหาผลประโยชน์ของตัวเอง

นั่นหมายความว่า เขามองที่ว่าทำอย่างไรฉันจะได้ เออ... ให้กฎนี้มันเข้าทางของฉันเถอะ ฉันก็เอา แทนที่จะนึกว่า ทำอย่างไร จะให้เกิดประโยชน์ส่วนรวม

กฎมนุษย์นั้น คนทำขึ้นมา เป็นสมมติ ใช่มั้ย

แต่เจตนาเป็นของจริง

ผู้ปกครองต้องดูแล

ให้กฎคนทำ นำสู่ผลตามกฎแห่งธรรม

เรื่องนี้คงต้องย้ำต้องพูดทวนซ้ำอีก ต้องขอให้เข้าใจชัดให้ได้

อย่างที่บอกแล้วว่า กฎหมาย กฎมนุษย หรือกฎคนทำนี้ เราบัญญัติจัดตั้งหรือตราขึ้น เพื่อให้กฎแห่งธรรมสัมฤทธิ์ผลเป็นประโยชน์แก่มนุษย์^๑ เช่น เพื่อให้คนอยู่กันเป็นสุขสงบและให้สังคมเจริญมั่นคง โดยมีกติกาก็มิให้คนทำชั่ว และให้คนที่ทำชั่วก็ได้รับผลชั่วด้วยการถูกลงโทษ

พร้อมกันนั้นก็มีการเกณฑ์ข้อกำหนดในการสร้างสรรค์ เช่น ในการก่อสร้าง การค้าขาย การรักษาพยาบาล การบริหารกิจการต่างๆ ฯลฯ จะต้องทำอะไร จะต้องไม่ทำอะไร อย่างไร ในขอบเขตแค่ไหน เป็นต้น และถ้าละเมิดหรือทำไม่ได้ผลตามที่กำหนดนั้น จะจัดการดำเนินการอย่างไร

กฎหมาย ซึ่งเป็นกฎคนทำนี้ จะมีความหมาย ก็ต่อเมื่อมันช่วยผลักดันหนุนนำกำกับให้เกิดผลขึ้นตามกฎแห่งธรรม ในการทำให้เกิดความถูกต้องดีงามและประโยชน์สุขที่มุ่งหมาย

^๑ ความหมายนัยลึก ของกฎหมาย กฎมนุษย หรือกฎคนทำ ที่ท่านเรียกว่า “วินัย” นั้น ก็คือ การที่มนุษย์นั้นมีปัญญาเข้าใจกฎธรรมชาติหรือกฎแห่งธรรมแล้ว จึงเอาตัวเข้าไปร่วมเป็นปัจจัยในกระบวนการแห่งเหตุปัจจัยของกฎธรรมชาตินั้นด้วย โดยใช้กรรมคือการกระทำของตนผลักดันให้กระบวนการแห่งเหตุปัจจัยดำเนินไปยังผลที่หมายตามเจตจำนงที่ตนเองเจตนาของตน ทั้งนี้ ด้วยการบัญญัติจัดตั้งหรือตราข้อที่จะพึงทำและไม่ทำขึ้นให้สอดคล้อง อันเรียกว่าเป็นกฎ กติกา กฎหมาย ฯลฯ คือ “วินัย” นั้น

สมมติ และบัญญัติ ของมนุษย์ จึงมีผลจริงขึ้น ด้วยการมาบรรจบกับสภาวะที่เป็นจริงของกฎแห่งธรรม ด้วยประการฉะนี้

อย่างไรว่าแล้วอีกนั่นแหละ คือ จะด้วยปัญญาไม่พอ หรือด้วย
เจตนาไม่ผ่อง หรือด้วยทั้งสองอย่างก็ตาม มีบ่อยๆ ที่กฎคนทำไม่
ยังผลสัมฤทธิ์ตามกฎหมายแห่งธรรม เบี่ยงเบนไป หรือถึงกับก่อผลร้าย
ตรงข้ามกับความมุ่งหมายที่เป็นหรือพึงเป็นเจตนารมณ์ของมัน

เหตุให้ไม่สัมฤทธิ์อาจเกิดขึ้นในขั้นตอนของการบัญญัติ หรือ
ในขั้นปฏิบัติการคือนำไปใช้ ก็ได้

จึงมีกฎหมายที่บัญญัติอย่างดี และนำไปใช้ให้ได้ผลที่ดี

จึงมีกฎหมายที่บัญญัติอย่างดี แต่นำไปใช้ไม่ได้ผลที่ไม่ดี

จึงมีกฎหมายที่บัญญัติไม่ดี และนำไปใช้ไม่ได้ผลที่ไม่ดี

จึงมีกฎหมายที่บัญญัติไม่ดี และไม่นำไปใช้ไม่ได้ผลที่ไม่ดี

ตรงนี้แหละที่ต้องทราบว่ามันเป็นธรรม(ในแง่หน้าที่)ของ
ผู้ปกครอง ที่จะดูแล จัดการ ดำเนินการ ให้มันใจที่สุดว่า การ
บัญญัติและการใช้กฎหมาย(กฎคนทำ)นั้น จะให้เกิดผลที่มุ่งหมาย
ตามกฎหมายธรรมชาติ(กฎหมายแห่งธรรม) อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

จะเป็นอย่างนั้นได้ ผู้ปกครองต้องทั้งมีปัญญาที่พอ (รู้เข้าใจ
ชัดเจน เท่าทัน ทั่วตลอด) และเจตนาที่ผ่อง (สุจริต ใฝ่ความจริง
ถูกต้องดีงาม มุ่งเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน)

ข้อสำคัญที่สุดคืออยู่ที่ว่า จะต้องโยงกฎหมายที่เป็นกฎคนทำ
ให้ถึงกฎหมายแห่งธรรมให้ได้ คือต้องเอาความได้ผลตามกฎหมายแห่งธรรม
เป็นตัวตัดสินความใช้ได้หรือความชอบธรรมของกฎหมาย

ถ้าไม่อย่างนี้ กฎหมายก็ไม่มี ความหมายอะไร อาจจะได้ถึงกับ
เป็นเครื่องมือทำร้ายเบียดเบียนกันก็ได้

เหมือนกับว่า เราต้องการใช้น้ำและจะทำให้มีน้ำมาถึงเรา เพื่อพร้อมที่จะใช้ได้ตลอดเวลา ที่นี้เรามีปัญญารัฐธรรมนูญชาติของน้ำที่เป็นของเหลวและมีการไหลไปได้อย่างไร้(กฎแห่งธรรม) เราก็จึงวางระบบติดตั้งต่อเดินท่อน้ำจากแหล่งน้ำมาถึงที่เราอยู่อาศัย (กฎคนทำ/กฎหมาย) เราก็ทำตามนั้น และมีน้ำที่จะใช้ได้ตามใจประสงค์

แต่บางที เราอาจจะจัดหาท่อน้ำมา หรือดึงเอาท่อน้ำออกมาจากระบบที่ติดตั้งนั้น แล้วแทนที่จะใช้มันเป็นเครื่องนำน้ำมา เรากลับใช้มันเป็นเครื่องมือต่อสู้กันหรือทำร้ายคนอื่น

โดยนัยนี้ ท่อน้ำอาจกลายเป็นไม้พลองสำหรับใช้ตีกันได้ ฉันทิด กฎหมายก็อาจกลายเป็นเครื่องมือประทุษร้ายเพื่อนมนุษย์และทำลายสังคมได้ ฉันทันนั้น

จะเห็นว่า บางครั้ง แทนที่จะใช้*กฎคนทำ* เป็นเครื่องสื่อหรือช่วยหนุนให้เกิดผลตามกฎแห่งธรรม คนกลับใช้*กฎคนทำ*นั้น เป็นเครื่องหาช่องหลบหนีจากผลที่จะพึงเกิดขึ้นตามกฎแห่งธรรม

พูดง่าย ๆ ถ้ากฎหมายไม่สื่อธรรม มันก็กลายเป็นเพียงกระบวยไว้ตักเอาผลประโยชน์ให้ตัว หรือเป็นกระบวยไว้ตีหัวคนอื่น อย่างน้อยก็เป็นเพียงกระบวนวิธีที่จะหลบหลีกหลอกล่อเล่นแฉกัน

ธรรมาธิปไตยของผู้ปกครอง

ธรรมของนักปกครอง กับ ธรรมของนักธุรกิจ

ผู้ทรงสถานการณ์: อยากจะเจาะที่กฎหมายภาษี

พระอาจารย์: กฎที่จัดตั้งเป็นกฎหมายภาษีแบบที่พูดถึงอยู่นี้ เขาวางไว้เพื่อรักษาประโยชน์ของประเทศของตัว บางทีก็เพื่อจะเอาเปรียบกันในการแข่งขันระหว่างประเทศ คือมุ่งว่าฉันจะหาหรือรักษาผลประโยชน์ของประเทศของฉัน ฉันก็เลยวางกฎหมายแบบนี้

ถ้าจะว่ากันในเรื่องของความเป็นธรรมระหว่างประเทศ ก็อีกเรื่องหนึ่งนะ คือในระดับสากล กฎหมายนี้อาจจะไม่เป็นธรรมก็ได้ แต่เอาละ เพื่อผลประโยชน์ของประเทศของตัวๆ เราและเขาก็วางกฎหมายกันแบบนี้

คนที่ปกครองก็ต้องรู้แล้วว่ากฎหมายนี้วางไว้เพื่อผลประโยชน์ของประเทศของใครของมัน ตัวเรานี้มีหน้าที่ปกครองประเทศ ซึ่งจะต้องรักษาผลประโยชน์ของประเทศของตัวเองในระดับที่เป็นหลักเป็นหัวหน้าเลยที่เดียว

เราไม่ใช่เป็นเพียงแค่ชาวบ้านที่ไปหาผลประโยชน์ในการแข่งขันระหว่างประเทศนั้น แต่เราเป็นผู้นำในการดูแลผลประโยชน์ของประเทศของเราละ

ฉะนั้น ตอนนี้ ธรรมหรือหน้าที่ของเราก็คือ ต้องมุ่งมั่นในการรักษาผลประโยชน์นั้นอย่างเอาจริงเอาจัง ถึงขนาดที่ว่า อะไรที่แม้จะเป็นผลประโยชน์แก่ตัวเอง เราก็ต้องสละได้ ใช่ไหม? เพราะว่าเป้าหมายมันอยู่ที่ธรรม

แล้วในที่นี้ก็คือธรรมของผู้ปกครองว่า ต้องทำเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน ต้องทำให้แก่บ้านเมือง จนกระทั่งแม้แต่ประโยชน์ส่วนตัวก็สละได้ อย่างที่ท่านเดิมพันพระชนมชีพด้วยยุทธหัตถี

ตรงนี้แหละ ต้องถามว่า เจตนารมณ์ที่ว่ามานี้มีไหม นี่คือธรรมาธิปไตย ไม่ใช่ไปดูแลจะเอาแ่งเอามุม แต่ต้องดูเจตนารมณ์ที่มุ่งธรรม มุ่งเอาความจริงความถูกต้องดีงาม ทำเพื่อประเทศชาติเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนอย่างแท้จริง ดูว่าอันนี้มีไหม

ผู้ห่วงสถานการณ์: ถามลึกลงอีกนิดหนึ่ง ถ้าผมเป็นนักธุรกิจ ไม่ได้มีสถานะในการเป็นผู้ปกครอง เหมือน DTAC ในการขายหุ้นก็ใช้กติกานี้ คือดอกเบียอันนี้ อันนี้จะถือว่าผิดธรรมด้วยหรือเปล่า

พระอาจารย์: ผิด แต่ไม่จังๆ หมายความว่า เมื่อเขารักษากติกาไม่ให้ผิดกฎหมายที่เป็นกฎหมาย เขาก็ยังไม่ผิดธรรมในระดับคนที่ว่าๆ ไป

แต่ข้างในใจ เขาคงมีปัญหาที่รู้อยู่กับตัวว่า ในแง่ความถูกต้องชอบธรรมเพื่อประโยชน์ที่แท้จริงของชีวิต ของสังคม ประเทศชาติประชาชน ตลอดจนถึงของโลกของธรรมชาติ การตัดสินใจและการของเขาจะมีผลในทางดีหรือร้ายหรือไม่อย่างไร ถ้ารู้อยู่เห็นอยู่ว่ามันจะมีผลร้าย เขาก็ผิดธรรมในระดับนี้ ฝักน้อยตามสถานะและอัตราที่รู้ที่เป็น

อย่างไรก็ดี ในกรณีนี้ เราไม่ควรคาดหวังจากคนทั่วไป ผู้โน้มน้าวนี้มากนัก คือเราไม่ได้ถือว่าเขาต้องถือธรรมของผู้ปกครองประเทศ เขาไม่ได้อยู่ในฐานะที่ต้องถือธรรมของผู้ปกครอง ที่ต้องทำหน้าที่ของผู้ปกครอง เขาจึงพ้นไป

เรายังต้องก้าวไปอีก

สู่ความเป็นธรรมและสันติสุขที่สากล

อย่างที่ว่าแล้ว ธรรมมีหลายระดับ เช่น ธรรมของคฤหัสถ์ ธรรมของพระภิกษุ ธรรมของแพทย์ ธรรมของนักธุรกิจ ธรรมของผู้ปกครองประเทศ ฯลฯ

ในหลายเรื่อง พระจะไปทำอย่างชาวบ้าน ก็ไม่ได้ อาจจะต้องถึงกับถูกมองว่าไม่เป็นพระ แล้วในกรณีที่เขาเป็นผู้ปกครองประเทศ ก็ต้องตั้งอยู่ในธรรมของผู้ปกครองประเทศ ไซ้ใหม่

ที่นี้ หลักการของนักธุรกิจนั้น ถือเป็นผลประโยชน์ของตัวเองเป็นใหญ่ โดยที่ว่าจะไม่ถูกธรรมมากนัก ได้แค่ว่ามันไม่ไปเบียดเบียนคนอื่นชัดๆ เขาก็เอา เพราะกฎหมายยอมรับความเป็นจริงของมนุษย์อย่างนี้ คล้ายกับว่า คนออกกฎหมายก็ยอมรับในเรื่องของผลประโยชน์ทางธุรกิจ ซึ่งสนองความโลภของบุคคล ที่ส่งผลพลอยได้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติสังคมบ้าง ก็เลยยอมให้

หมายความว่า คนออกกฎหมายที่ฉลาด เขายอมให้แก่เรื่องของความโลภที่เป็นกิเลสของมนุษย์อยู่บ้าง บางที่เขาเปิดทางให้ด้วยซ้ำ โดยที่บางทีก็ให้มีความเป็นธรรมในระดับมุ่งประโยชน์ของประเทศของตัวเอง แต่ไม่ได้คำนึงถึงประเทศอื่น บางทีมุ่งเอาเปรียบประเทศอื่นด้วยซ้ำ

คือ ในระหว่างประเทศนี้ กฎหมายอันนี้ๆ ยอมหรือเอื้อให้ พ่อค้าของเราได้ผลประโยชน์ดีกว่าพ่อค้าต่างประเทศ หรือว่าในเวลาไปแข่งขันระหว่างประเทศ ก็ให้มีโอกาสดีกว่า แล้วพ่อค้าก็มุ่งเพียงแค่ว่าปฏิบัติให้ถูกกฎหมายนั้น ก็พอแล้ว

แต่เมื่อใครเป็นผู้ปกครองประเทศ ถ้าเขาละเลยธรรมของผู้ปกครองประเทศ เขาจะถือหลักการแบบนักธุรกิจอย่างนั้น มันก็ผิดธรรมของผู้ปกครอง

ผู้ห่วงสถานการณ์: จริงๆ ผมมองว่า แม้เป็นนักธุรกิจแต่ไม่ได้เป็นผู้ปกครองนี้ ผมพยายามใช้แง่มุมทางกฎหมายหลบเลี่ยง ผมก็ไม่ใช่ธรรม

พระอาจารย์: ก็ผิดไปตามอัตรา คือนอกจากต้องรู้ว่าเป็นธรรมในระดับไหนแล้ว ในแต่ละกรณี มันก็เป็นสัมพัทธ์ด้วยว่า เขาตัดสินใจโดยถือประโยชน์ตนแค่ไหน โลกาธิปไตยแค่ไหน ธรรมาธิปไตยแค่ไหน

ผู้ห่วงสถานการณ์: ถึงบอกว่า ในแง่ของผมที่เป็นนักธุรกิจ สังคมไม่ได้คาดหวังจากผมในระดับที่เท่ากับผู้ปกครองประเทศ

พระอาจารย์: สังคมไม่ได้คาดหวังด้วย และตนเองก็ไม่มีหน้าที่รักษาธรรมขั้นนั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาอยู่ในสถานะเป็นผู้ปกครองประเทศ ก็ต้องถือธรรมของผู้ปกครอง เมื่อเขาเป็นนักธุรกิจ เขาก็ถือธรรมของนักธุรกิจ อันนี้เป็นธรรมดาอยู่แล้ว

แต่ควรมองให้กว้างให้ไกลมากกว่านี้ จากที่พูดมา จะเห็นว่า ผู้ปกครองที่ยิ่งใหญ่ในอดีตได้ทำการทุกอย่างเพื่อประโยชน์สุขของประเทศชาติและประชาชนของตน และในอดีตนั้น แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างประเทศยังไม่มากนัก การเบียดเบียนระหว่างประเทศก็ได้มีตลอดมา ผู้ปกครองประเทศก็ต้องดูแลประเทศชาติให้สงบสุขปลอดภัยจากการรุกรานของต่างประเทศด้วย

ครั้นมาบัดนี้ ถึงยุคโลกาภิวัตน์ มีการติดต่อถึงกันทั่วโลกเป็นเรื่องสามัญ ในการสัมพันธ์ระหว่างประเทศนั้น มีการค้าขายและกิจกรรมทุกอย่างทางเศรษฐกิจต่อกัน แล้วก็มีเรื่องความไม่เป็นธรรมจากการเอาวัดเอาเปรียบกัน ตลอดจนการรุกรานแอบแฝงเป็นปัญหาเรื่อยมา เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้โลกไม่มีสันติภาพ

ในภาวะการณ์อย่างนี้ นักปกครองผู้ยิ่งใหญ่ จะต้องก้าวต่อไป และก้าวออกไป ในการเพียรพยายามแก้ปัญหาระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในการเสริมสร้างความเป็นธรรมในระดับสากล เพื่อให้โลกมีสันติภาพและให้มวลมนุษยามีสันติสุข

คนไทยไม่ควรติดจมก้นอยู่แค่ปัญหาจุกจิกในวงแคบที่แสนจำกัด แต่ควรพัฒนาจิตใจและปัญญาอันกว้างใหญ่ไว้พร้อมแดนเพื่อสร้างเสริมแผ่ขยายประโยชน์สุขของประชาชนไทยร่วมกับคนทั้งโลก

พลิกแผ่นดินไทยได้ ถ้าธรรมาธิปไตยมาในวันเลือกตั้ง

ผู้ห่วงสถานการณ์: กรณีอย่างนี้คล้ายว่าจะเป็นเรื่องความบกพร่องของกฎหมาย กฎหมายมันไม่มีที่จะ perfect มันออกมาอย่างนี้ๆ มันก็มีช่องโหว่

พระอาจารย์: จึงต้องมีการปรับแก้กฎหมายกันเรื่อย อันนี้เป็นธรรมดา ไม่ต้องห่วงหรรอก มีแต่ว่า ขอให้ผู้ออกกฎหมายและผู้ใช้กฎหมายมีใจเป็นธรรมก่อน คือ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ถ้าทำไม่ถูก มันก็กลายเป็นว่ามามุ่งหวังอำนาจเพื่อจะใช้สนองการหาประโยชน์ตน ซึ่งผิดธรรมของนักปกครองโดยตรง

ตอนนี้เรากำลังมองธรรม ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง คือทุกคนที่อยู่ในสังคมประชาธิปไตย ก็มีส่วนร่วมในการปกครอง และมีความรับผิดชอบที่จะรักษาธรรม อย่างน้อยก็เห็นแก่ประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวม ที่จะรักษาสังคมที่ดั่งงามไว้ แต่ระดับของความรับผิดชอบ ที่เป็นธรรมของแต่ละบุคคล จะแค่นั้น ก็ต้องว่ากันไปเป็นขั้นตอน ตามสถานะและบทบาท เป็นต้น

แต่อย่างน้อย ทุกคนก็มีธรรมที่จะต้องรับผิดชอบต่อในฐานะที่เป็นราษฎรของสังคมประชาธิปไตย เราก็ต้องจับให้ได้ว่า ธรรมของราษฎรที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคมหรือประเทศประชาธิปไตยนี้คืออะไร และต้องให้ประชาชนทุกคนมีธรรมนี้ให้ได้ แล้วก็ให้เขาเอาธรรมนี้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจ แค่นี้เขาก็เป็นธรรมาธิปไตย

ถ้ามีธรรมาธิปไตยตัวเดียวก็อยู่เลย พอถึงตอนเลือกตั้ง ก็แค่ราษฎรตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตยเท่านั้นแหละ แผ่นดินก็พลิกเลย ไซ้ใหม่ ประชาธิปไตยตัวจริงก็เผยโฉมโผล่หน้าขึ้นมาเลย

แต่เนี่ย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ก็ยังทำไม่ได้แม้แต่ขั้นพื้นฐาน แคการเลือกตั้ง ก็วนเวียนกันอยู่ที่อดีตชาติปีไทยกับโลกาธิปไตย แล้วจะเจอหน้าประชาธิปไตยได้อย่างไร

นี่ละ ธรรมาธิปไตยมันสำคัญตรงนี้ มันเป็นใหญ่ มันเป็นตัวกำหนดการใช้อำนาจตัดสินใจในการปกครองระบอบประชาธิปไตย เป็นเกณฑ์การตัดสินใจในกิจกรรมทุกอย่างของประชาธิปไตย มันจึงมีความสำคัญในขั้นรากฐานที่สุด เป็นตัวแกนเป็นตัวยัน เป็นตัวสำเร็จเด็ดขาด

ผู้ห่วงสถานการณ์: เพราะฉะนั้น ในการนำเสนอความคิดครั้งนี้ ก็ควรเสนอโน้มน้าวให้ทุกคนมีธรรมาธิปไตยในตัวเอง

พระอาจารย์: ไซ้ ต้องแยกให้ชัดว่า ธรรมาธิปไตยนี้ เป็นเรื่อง ปฏิบัติการของตัวบุคคล ซึ่งแน่นอนว่า ในที่สุด ทุกคน **แม้แต่คนที่** **ไม่เป็นตัวของตัวเอง ก็ต้องตัดสินใจด้วยตนเอง** แม้แต่อย่างง่าย ที่ที่สุด คนที่เชื่อคนอื่น ก็ต้องตัดสินใจเองที่จะเชื่อ และในการ ตัดสินใจนั้น ถ้าจะให้ได้ประชาธิปไตย ก็ต้องให้ทุกคนตัดสินใจ ด้วยธรรมาธิปไตย

ประชาธิปไตยที่ว่านี้ หมายถึงประชาธิปไตยที่ดี หรือที่พึงปรารถนา ไม่ว่าคุณจะเป็นราษฎร หรือเป็นผู้ปกครอง ถ้าจะให้ ประเทศมีประชาธิปไตย ตัวคุณเองต้องเป็นธรรมาธิปไตย

โดยเฉพาะถ้าเป็นผู้ปกครอง คุณต้องมีธรรมของนักปกครอง ต้องทำหน้าที่ของผู้ปกครอง

คุณก็สำรวจตรวจสอบตัวเองสิว่า คุณมิได้ตัดสินใจเพียงบนฐานแห่งอำนาจ แต่คุณได้ใช้อำนาจตัดสินใจบนฐานแห่งธรรมของ ผู้ปกครอง ไซ้หรือไม่ นี่มันต้องวัดกันเลยทีเดียวที่เกณฑ์การตัดสินใจ

ธรรมของผู้ปกครอง ทุกแห่งมองหาทั้งนั้น

ธรรมซึ่งเป็นคุณสมบัติและหน้าที่ของคนที่อยู่ในสถานะและ บทบาทต่างๆ เช่น ธรรมของผู้ปกครอง ธรรมของสมณะ ธรรมของ แพทย์ เป็นต้นนี้ คนปัจจุบันที่อยู่กับแนวคิดตะวันตก โดยเฉพาะ พวกฝรั่งเอง ก็พูดถึงค่านึงกันมาก แต่เขามักใช้คำว่า “จริยธรรม” ซึ่งมีความหมายต่างจำเพาะ (ตามแนวคิดที่ฝรั่งเรียกว่าแบบแยก ส่วน)

ยกตัวอย่าง เช่น ฝรั่งเศสมองว่า นักปกครองต้องมีจริยธรรม บางอย่างพิเศษหรือเคร่งครัดเหนือกว่าคนทั่วไป เพราะความคิด วิวินิจฉัย (judgement) ของนักปกครอง อาจชี้้นำ ผันเบนชะตากรรม ตลอดจนตัดสินความเป็นความตายของประเทศชาติ เขาจึงจะต้องงดความประพฤติบางอย่าง และเว้นจากความเกี่ยวข้องกับกิจการบางประเภท เช่นที่มีผลประโยชน์ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ การคิดวินิจฉัยนั้น

ด้วยเหตุที่ว่ามา นักปกครองและนักการเมืองจึงต้องมี มาตรฐานทางจริยธรรมบางอย่างสูงกว่าเกณฑ์ทั่วไป ซึ่งเขาใช้คำว่า “higher standard” คือใช้มาตรฐานที่สูงกว่า แต่ก็ชอบธรรม ไม่ถือว่าเป็นมาตรฐานสองชั้น (double standard)

ดังนั้น จึงปรากฏว่า นักการเมืองฝรั่ง บางที่ทั้งที่มีความประพฤติเสียหายในขั้นที่ไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับคนทั่วไป แต่ก็ถูกลงโทษหรือถูกถอดถอนสถานะ

ตัวอย่างไม่นานนักนี้ คือ เมื่อปี 1989 (พ.ศ. ๒๕๓๒) ประธานาธิบดี George Bush (คนพ่อ) พอเข้าดำรงตำแหน่งใหม่ๆ ก็เสนอชื่อ นาย John Tower เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม แล้วก็ต้องเสียหน้า เพราะวุฒิสภาตีข้อเสนอ นั้นตกไป โดยอ้าง เหตุผลข้อสำคัญว่า John Tower เป็นคนขี้เหล้า^๑

^๑ คำแถลงเหตุผล ที่มีในรายงานข่าวของ น.ส.พ. Time ฉบับ March 06, 1989 ตอน หนึ่งว่าดังนี้

“More important, for a handful of posts such as Secretary of State or Defense, CIA director and National Security Adviser (and, of course, President), a **higher standard** is legitimate. A Secretary of Education or Labor, or for that matter a Senator or Congressman, who overindulges is unlikely to damage the nation if a sudden crisis breaks. A Secretary of Defense or CIA director who lacks a clear mind, steady nerves and cool judgment could cause a disaster.” (อักษรหนา เป็นตัวเน้นโดยผู้เรียบเรียงหนังสือนี้)

ถึงแม้ว่าประธานาธิบดี George Bush จะสู้เต็มที่ และ John Tower เองก็ถึงกับกล่าวคำปฏิญาณว่า ถ้าได้รับฉันทานุมัติ เข้าดำรงตำแหน่ง จะเลิกสูรา วุฒิสภาก็หายอมไม่ กลายเป็นกรณีแรกใน ๓๐ ปีที่บุคคลซึ่งประธานาธิบดีขอตั้งในตำแหน่งสำคัญ ไม่ได้รับฉันทานุมัติจากวุฒิสภา ต้องเปลี่ยนคนใหม่ (ได้แก่ Richard B. Cheney)

ในเรื่องความประพฤติที่เหมาะสมกับสถานะและบทบาทหน้าที่ของตนนั้น นอกจากแง่ที่อาจจะต้องมีมาตรฐานทางจริยธรรมบางอย่างสูงกว่าเกณฑ์ทั่วไป (higher standard) แล้ว อีกแง่หนึ่งก็อาจจะต้องมีจริยธรรมจำเพาะสำหรับสถานะและบทบาทหน้าที่นั้นๆ ด้วย ดังเช่น สมาชิกวุฒิสภาก็มี senatorial ethics นักหนังสือพิมพ์ก็มี journalistic ethics ตุลาการก็มี judicial ethics เป็นต้น

ดังตัวอย่าง เคยมีกรณีเสียจริยธรรมที่ลือลั่นมาก คือ เมื่อเดือนธันวาคม 1954 (พ.ศ. ๒๔๙๗) Senator McCarthy ผู้เดินดัง ได้เดินถอยสู่ความมอดม้วยทางการเมือง (political demise) เนื่องจากวุฒิสภาอเมริกันได้ลงมติประณามเขา ว่ามีความประพฤติไม่สมควรแก่สมาชิกวุฒิสภา (conduct unbecoming a senator) โดยในแถลงมติของวุฒิสภาใช้ข้อความว่า “ทำการขัดต่อจริยธรรมของสมาชิกวุฒิสภา...” (...acted contrary to senatorial ethics...)

ฝรั่งตั้งศัพท์เฉพาะขึ้นมา เรียกว่า ethics แล้วก็แยกออกไปเป็น senatorial ethics บ้าง journalistic ethics บ้าง เป็นต้น และความหมายก็แปลกออกไปตามแนวคิดแยกส่วนของเขาตั้งที่ว่าแล้ว

เมื่อคนไทยซึ่งมีพื้นฐานความเข้าใจต่างกับฝรั่ง แต่ไปคิดตามแนวทางของถ้อยคำฝรั่งนั้น แล้วแปล ethics ออกมาเป็นคำไทยว่า “จริยธรรม” ก็เกิดเป็นคำใหม่ขึ้นมา พร้อมกับเริ่มเกิดความเข้าใจไม่ชัดเจน พอใช้กันไปใช้กันมา ในที่สุดก็คลุมเครือและสับสน

แต่ถ้าว่าตามหลักของเราเอง ก็ใช้คำเดียวกันว่า “ธรรม” ซึ่งในกรณีนี้ แปลง่ายๆ ว่า “หน้าที่และคุณสมบัติ” หรือ “หน้าที่และคุณธรรม” จากนั้นจะพูดถึงธรรมของใคร ก็ว่าไป เช่นว่า ธรรมของผู้ปกครอง ธรรมของตุลาการ ธรรมของนายจ้าง เป็นต้น

อย่างของเรา^{นี้} มองดูน่าจะชัดเจนดี ไม่เห็นจะน่าสงสัยว่าทำไมคนพวกต่างๆ นั้น จึงต้องมีธรรมของตนๆ ที่แตกต่างกัน และไม่เกิดความรู้สึกว่าจะเป็นมาตรฐานสองชั้นแต่อย่างใด

ดูกันง่ายๆ ว่า บุคคลใดๆ ไม่ว่าจะใครก็ตาม เมื่อมาเป็นตุลาการ ก็จะต้องประพฤติตัวอย่างนี้ๆ ซึ่งแม้จะเป็นมาตรฐานความประพฤติที่สูงกว่าคนทั่วไป (higher standard) ก็ไม่เป็นมาตรฐานสองชั้น (ไม่เป็น double standard)

แต่ถ้าคนทั้งหลายทั่วไปหรือคนพวกหนึ่งมาเป็นตุลาการแล้ว ถูกกำหนดให้ต้องประพฤติอย่างนี้ ในขณะที่บุคคลบางคนบางพวกมาเป็นตุลาการโดยไม่ต้องประพฤติอย่างนั้น นี่จึงจะเป็นมาตรฐานสองชั้น (double standard)

ธรรมของผู้ปกครอง ตามครรลองราชประเพณีไทย

ผู้ทรงสถานการณ^๑: ตอนนี้ ธรรมของผู้ปกครองท่านพอจะช่วยแนะนำ...

พระอาจารย์: พุดง่าย ๆ แบบรวบรัด คือ ต้องมุ่งเพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวม ของประเทศชาติ ของประชาชน

ที่จริง ธรรมของผู้ปกครองตามหลักพระพุทธศาสนา ท่านแสดงไว้มากมาย มีทั้งคำสอนแบบบรรยาย ทั้งข้อความสั้น ๆ เป็นคติอย่างที่เราเรียกกันว่าสุภาษิต และหลักธรรมที่จัดเป็นหมวด ๆ ตามจำนวนข้อธรรมในแต่ละชุด

ในประเพณีการปกครองของไทย ถือมาว่า พระมหากษัตริย์ซึ่งทรงเป็นผู้ปกครองราชอาณาจักร ทรงปฏิบัติหลักธรรมสำคัญจำนวนหนึ่งที่แสดงไว้ในพระไตรปิฎกและอรรถกถา ซึ่งนำมาจัดให้พรหมมณีน่านประภาศในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก ถ้าจะให้สะดวก ก็ยกหลักธรรมเหล่านั้นมาเป็นคำตอบได้เลย

หลักธรรมสำคัญในการปกครอง มีประกาศในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก

เท่าที่นึกได้ขณะนี้ ได้แก่ ราชธรรม ๑๐ (คือทศพิธราชธรรม) จักรวรรดิวัตร ๑๒ ราชสังคหวัตถุ ๔ และ ราชพลษ หรือ บัณฑิตยพลษ ๕ แค่นี้ก็ไม่น้อยแล้ว^๑

---

^๑ ยังมีหลักธรรมอีกมากมาย ที่ถือว่าผู้ปกครองพึงปฏิบัติ เช่น พรหมวิหาร ๔, สังคหวัตถุ ๔, การเว้นอกติ ๔, สัมปติธรรม ๗, สัมปติธรรม ๘, สาธาณียธรรม ๖, อปริหานิยธรรม ๗

ทั้งหมดนี้ ถือได้ว่ามีสาระที่สรุปอยู่ในพระปฐมบรมราชโองการในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก (๕ พ.ค. ๒๔๙๓) นั้นเองที่ว่า*

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม
เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

เรื่องธรรมของผู้ปกครอง ที่นี้ว่าไว้แค่นี้ ถ้าจะแจกแจงอธิบาย ก็ค่อยยกไปพูดกันเป็นเรื่องเฉพาะในโอกาสอื่น

---

* พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (รัชกาลที่ ๑) ได้ทรงประกาศพระราชปณิธาน ในการเสด็จขึ้นครองราชย์ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๒๕ (พระราชพิธีพืชน์วิโรจ ทำดินแดง) ว่า

ตั้งใจจะอุปถัมภก	ยกยอพระพุทธศาสนา
ป้องกันขอบขัณฑสีมา	รักษาประชาชนและมนตรี

เพื่อธรรม จึงต้องการปัญญา

วิธีการทางปัญญา คือคั่นหาธรรม จึงไม่มีความรุนแรง

ผู้ห่วงสถานการณ์: เหตุการณ์ในตอนนี่ผมจับได้ ๒ ประเด็น *ประเด็นแรก* ก็คือว่า ตอนนี่ รัฐบาลก็ยี่นยัน การชุมนุมก็ยี่นยัน มีการเผชิญหน้ากัน นี่เป็นประเด็นแรก *ประเด็นที่สอง* คือการปฏิรูปการเมืองต่อไป

ในแง่การนำเสนอ สำหรับประเด็นแรกที่มีการเผชิญหน้ากัน เรามีหลักการอะไรที่จะบอก เราควรเสนอทางออกอย่างไรให้กับสังคม ในวิกฤติที่มันเกิดขึ้นอย่างนี้ครับ

พระอาจารย์: หนึ่งก็คือ ต้องใช้วิธีการทางปัญญา ซึ่งก็คือการมุ่งเอาธรรม และไม่มี ความรุนแรง นี้ขั้นที่หนึ่ง เป็นขั้นพื้นฐานก่อน อันนี้เป็นหลักการทั่วไปของประชาธิปไตย และของธรรมด้วย อันเดียวกัน

จากนี้ ด้วยการใช่วิธีการทางปัญญา ก็คือไปสู่การพูดจากัน โดยทำข้อมูลต่างๆ ให้กระจ่างชัด ไม่ปกปิด พูดกันโดยเปิดเผย อะไรคือความจริง ความถูกต้อง ดึงถามและประโยชน์ที่แท้ของชีวิต และสังคม ก็ว่ากันไป แล้วก็ตัดสินใจบนฐานของความจริง ความถูกต้อง ดึงถามและประโยชน์ที่แท้ นั้น

ผู้ห่วงสถานการณ์: ก็เท่ากับว่า ให้ทั้งสองฝ่ายหันหน้าเข้าหากัน...

พระอาจารย์: ตอนนี่ จะหันหน้า หรือไม่หันหน้า เขาก็ถือหลักการเดียวกันแล้ว ไม่ว่าจะหันหน้าไปทางไหน เขาก็มีหลักการที่ทำให้เป็นอันเดียวกัน

ถ้าจะหันหน้าเข้าหากัน ก็ขอให้หันใจเข้าหาธรรม เมื่อหันหน้าเข้ามา จะได้ไม่ตีกัน ถ้าทุกฝ่ายหันใจเข้าหาธรรม ก็มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในทันที

ผู้ห้วงสถานการณ์: สมมติว่าอีกฝ่ายหนึ่งไม่ยอมถือหลักการนี้ จะว่าอย่างไรครับ

พระอาจารย์: เราจะไปทำอย่างไรได้ เราก็ต้องย่້าอันนี้เข้าไป หมายความว่า ในเมื่อมีคนสองพวก เราต้องย่້าให้เขาถือหลักอันนี้ ถ้าคุณไม่ถือ มันก็ต้องเกิดเรื่อง

ผู้ห้วงสถานการณ์: คือเรานำเสนอแนวทางว่าคุณต้องเอาแบบนี้ หนึ่งคือ บนฐานของอันนี้ ก็มาคุยกัน ทีนี้ถ้าเพื่อเขาไม่คุยกัน ก็บังคับเขาไม่ได้ แต่เรามีแนวทางให้ว่ามันควรจะเป็นอย่างนี้...

พระอาจารย์: เราบอกทางที่ถูกต้องให้ว่ามันเป็นอย่างนี้แหละ ถ้าคุณจะทำให้ถูก คุณก็ต้องทำแบบนี้ แต่ถ้าคุณไม่ทำ มันก็เรื่องของคุณ ใครจะไปบังคับเขาได้ ก็เขาจะตีกัน

เราบอกว่า ถ้าคุณจะเป็นประชาธิปไตยจริง คุณก็ต้องตัดสินใจบนฐานของธรรม ต้องเป็นธรรมาธิปไตย ถูกไหม คุณก็ดูซิว่าอะไรเป็นหลักการ อะไรเป็นความจริง อะไรเป็นความถูกต้อง คุณก็พิจารณา แต่คุณจะต้องจะเข้าใจได้ คุณก็ต้องมีปัญญา

คุณจะมีปัญญาได้ คุณก็ต้องเจริญปัญญา หรือพัฒนาปัญญา ต้องมาบอกแจ้งชี้แจงหาและให้ความรู้กัน มาเจรจากัน พุดจากัน เอาข้อมูลมาบอกกันชี้ใหม่ ไม่เช่นนั้นมันจะรู้ขึ้นมาได้อย่างไร ปัญญาจะเกิดได้อย่างไร

เมื่อกระบวนการแห่งปัญญาดำเนินไป มันก็ไม่มี ความรุนแรง
มนุษย์ในสังคมประชาธิปไตยถือหลักการเดียวกันนี้แหละ
ถ้าถือหลักการนี้ มันก็ไปได้แล้ว คือประชาธิปไตยเริ่มด้วยการใช้
ปัญญาและอยู่บนฐานของธรรม ซึ่งเป็นเรื่องเดียวกัน คือ ปัญญา
นั้นมันมุ่งไปที่ธรรม มันหาความจริง มันมุ่งให้เข้าถึงความถูกต้องดี
งามและประโยชน์ที่แท้ มันก็ไม่ใช้วิธีการเบียดเบียน ต่อจากนี้
ขั้นตอนมันก็เดินหน้าเป็นกระบวนการไปเอง เป็น **สันติ** อยู่ในตัว

แต่ที่นี้ กระบวนการที่จะเป็นประชาธิปไตยมันถูกตัดตอนไป
เสียก่อน เมื่อถูกตัดตอนเสียแล้ว มันก็เลยไปไม่ถึงประชาธิปไตย
ปัญหาที่เลยเกิดขึ้น นี้... ต้องให้ชัดเจนนี้

รัฐธรรมนูญมุ่งตั้งธรรม

ที่จะเป็นหลักของสังคมประชาธิปไตย

ผู้ทรงสถานการณ์: ที่นี้ ประเด็นที่สอง ในการที่จะแก้ไขกติกา คือ
รัฐธรรมนูญนี้ เรามีแนวคิดมีหลักที่จะนำเสนอในทำนองไหนดีครับ

พระอาจารย์: หนึ่งก็จับหลักให้ได้ว่า **รัฐธรรมนูญ**มีเพื่ออะไร ก็
เอาละ ว่ากันสั้นๆ เราจะปกครองแบบประชาธิปไตย มันก็ต้องมี
หลักมีกติกาที่จะยึดถือร่วมกัน แล้วกติกาที่จะยึดถือร่วมกันของ
สังคมประชาธิปไตยนี้ ก็มุ่งเพื่อความดีงามของสังคม เพื่อ
ประโยชน์สุขของประชาชน และเมื่อพูดให้สั้น นั่นก็คือมุ่งเพื่อ **ธรรม**

หมายความว่า เป็นหลักการของประชาธิปไตยว่าเราต้องมี
กติกาที่ยึดถือร่วมกัน แต่สังคมประชาธิปไตยก็มุ่งเพื่อธรรม คือเพื่อ
ความถูกต้องดีงามและประโยชน์สุขของส่วนรวม และการที่เรามี
กติกาที่ยึดถือร่วมกัน ก็เพื่อธรรมที่ว่านี่เอง

ถึงตรงนี้เราก็กต้องมาดูแล คือ ดูว่า อะไรเป็นความจริงความถูกต้องดีงามและประโยชน์สุขที่พึงต้องการ และหลักการวิธีการกฎกติกาอะไรจะให้เราลุถึงภาวะเช่นนั้น นี่คือธรรมทั้งนั้น

ที่นี้ เพื่อให้เข้าใจถึงธรรม เราต้องใช้วิธีการทางปัญญา ไม่ใช่ตัดสินหรือทึกทักว่าไปโดยที่ยังไม่ทันศึกษาเรื่องให้จะแจ้ง หรือเอาแต่ความเห็นของตัวเองโดยไม่หาความรู้ให้ชัดเจน

ต้องย้ำว่า อันนี้ขาดมากในสังคมไทย คือ ขาดการศึกษาหาข้อมูลให้เพียงพอ เข้าที่ประชุมก็นั่งเนี่ยกันอยู่กับความคิดเห็น ชอบให้ความคิดเห็น แต่ไม่หาความรู้ สังคมไทยเวลานี้บกพร่องอย่างยิ่งในเรื่องที่ว่า ชอบออกความเห็น แต่ไม่หาความรู้

สมานฉันท์สำคัญต่อประชาธิปไตย

อีกเรื่องหนึ่ง การที่เราเป็นประชาธิปไตย เมื่อมีหลักการร่วมกันนั้น เราก็มองค้ประกอบอย่างหนึ่งขึ้นมาด้วย คือ สมานฉันท์

ขอให้เข้าใจว่า สมานฉันท์นี้ไม่ได้มีความหมายว่าสามัคคีมันเป็นอีกศัพท์หนึ่ง

เวลานี้บางที่เราใช้ “สมานฉันท์” สับสนกับคำว่า “สามัคคี” สมานฉันท์เป็นปัจจัยอย่างหนึ่งของสามัคคี เป็นปัจจัยอันหนึ่งนะที่จะให้สามัคคีคือความพร้อมเพรียงเกิดขึ้นมา ยังไม่ใช่ตัวความสามัคคี

“สมานฉันท์” แปลว่า มีความต้องการตรงกัน ถ้าคนไม่มีความต้องการตรงกัน มันก็ไปกันไม่ได้

ในสังคมประชาธิปไตยนั้น คนมีความต้องการตรงกันร่วมกัน คือต้องการธรรม ต้องการความถูกต้องดีงาม ต้องการประโยชน์ สุขของสังคม ต้องการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข แม้แต่ในด้านรูปธรรมก็ต้องการระบบที่จะให้ทุกคนมีส่วนร่วม ถ้าอย่างนี้ก็มีความต้องการร่วมกัน เป็นสมานฉันท์

เอ... ที่แก้ปัญหาคาใจได้กันนี้ ไม่เห็นจะแสดงให้เห็นว่าสองฝ่าย หรือก็ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง จะมีความต้องการตรงกัน ไม่เห็นสมานฉันท์ปรากฏออกมาเลย ถ้าจะทำให้สมานฉันท์ ก็ต้องไปทำให้สองฝ่ายหรือก็ฝ่ายนั้นมีความต้องการตรงกัน

นี่ก็คือ ต้องชัดเจนว่า ความต้องการอะไร ที่จะต้องให้มีตรงเสมอเหมือนกัน

จะปฏิรูปการเมือง ผู้ร่างรัฐธรรมนูญต้องพัฒนาปัญญา

ผู้ทรงสถานการณ์: ที่ผมเห็นในโครงสร้างของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ผมมองว่าจริงๆ ตัวโครงสร้างของรัฐธรรมนูญปัจจุบันมันใช้ได้ คือมีการตรวจสอบอำนาจกัน โดยใช้กระบวนการในระบบประชาธิปไตย เช่นฝ่ายค้านตรวจสอบเสร็จ ก็ยังมีองค์กรอิสระที่เขา design ขึ้นมาหมด แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคือการใช้กฎหมาย

นายกฯ นี้เข้ามา เขารู้ว่าองค์กรอิสระจะเป็นองค์กรตรวจสอบที่มีกำลังเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นเขาก็ส่งคนเข้าไปหมดเลย มันเลยทำให้องค์กรอิสระเป็นหมันไปหมด ตรวจสอบอะไรเขาไม่ได้เลย

ผมเข้าใจว่าโครงสร้างของกฎหมายมันดีอยู่แล้ว แต่ว่าคนใช้นี่เนื่องจากเขาใช้วิธีการ ใช้สิ่งที่ตัวเองมีอยู่ทุกวิถีทางที่จะทำให้องค์กรตรวจสอบนี้มันอ่อนแอลง ทีนี้ ตรงนี้ถ้าจะแก้ ผมก็ไม่รู้จะแก้อย่างไรเหมือนกัน มันอยู่ที่สำนึกของคนใช้กฎหมายเสียแล้ว

พระอาจารย์: เอาละ ตรงนี้มี ๒ ประเด็น

ประเด็นหนึ่ง ก็คือ ตามที่คุณว่ามานั้น ตัวคนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับระบบและในกระบวนการนี้ทั้งหมด แต่ละคนไม่เป็นธรรมาธิปไตย เริ่มต้นพอคิดนะ เจตนาที่ไม่ดีแล้ว คือคิดจะเอาองค์กรออิสระมาเป็นเครื่องมือสนองเจตนาในการหาผลประโยชน์หรืออะไรก็แล้วแต่ของตนเอง นี่ก็ไม่เป็นธรรมาธิปไตย และในพวกองค์กรอิสระนั้น เสียงที่เป็นมติออกมา ก็ตัดสินใจไม่เป็นธรรมาธิปไตย

ที่นี้ สอง มันก็เป็นบทเรียนแสดงว่า การวางกลไกที่จะป้องกันการรวบอำนาจยังไม่รัดกุมดีพอ ก็ต้องไปคิดหนักละ

หมายความว่า โครงสร้างทั่วไปนี้นับว่าดีพอสมควร ในการที่ว่ามีกระบวนการตรวจสอบ มีองค์กรอะไรต่าง ๆ มาคานมาดุล แต่กลไกที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการเข้ามากุมอำนาจยังไม่ดีพอ ก็ต้องสร้างกลไกนี้ขึ้นมา นี่แหละตรงนี้คือจุดอ่อน

หมายความว่า ผู้วางรัฐธรรมนูญก็ต้องยอมรับตนเองว่าตัวนั้นมองไม่ถึงในบางเรื่อง เช่นไปไว้วางใจในแง่ต่างๆ เกินไป แล้วในเรื่องบางอย่างก็มองด้วยสายตาที่ตัวศึกษามาแบบตะวันตก ไม่ได้มองเห็นแล้วก็ไม่ได้คิดให้ทัน ต่อลักษณะนิสัยจิตใจของคนไทย ที่จะเอามาใช้ในการวางกลไกในระบบนี้ เพื่อจะให้รับมือกันได้

เลยกลายเป็นว่า ไหวพริบปฏิภาณนิสัยของคนไทยไปเอาประโยชน์จากระบบแบบฝรั่งนี้ได้ คือไป exploit เลย

นี่ก็แสดงว่า พวกคนที่จะมาคิดวางกฎหมายรัฐธรรมนูญ ก็ต้องพัฒนาปัญญาของตนเองให้เพียงพอ

เรื่องนี้ต้องยอมรับความจริง และไม่ประมาทกันให้มาก มันไม่เฉพาะความรู้ไม่ทันลักษณะจิตใจนิสัยคนไทยเท่านั้นหรือ ความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานของสังคมไทย และรากเหง้าของอารยธรรม ในดินแดนแถบนี้ ตลอดจนสภาพปัจจุบันที่เป็นปัญหา ก็ต้องศึกษากันให้เพียงพอ

ผู้ห่วงสถานการณ์: ที่นี้มันตรงกันข้ามกับที่ท่านอาจารย์พูด นักวิชาการเขาคิดว่าฝรั่งเป็นเทวดา จะบังคับคนไทย วิสัยไทย วิถีไทยให้ตามแบบเขา

พระอาจารย์: นี่แหละได้บทเรียนแล้วไงเล่า มันบอกว่าคุณไปไม่รอดแล้ว

ตั้งแต่เลือกตั้ง ยันร่างรัฐธรรมนูญ ยังยากจะหวัง?

ผู้ห่วงสถานการณ์: อย่างตอนร่างรัฐธรรมนูญ สสร.มีที่เรียนมาจากหลายชาติ มีทั้งอังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน ก็ตีกัน ต่างคนต่างเสนอโครงสร้าง

พระอาจารย์: นี่แหละที่ว่ามึนตึ๋งตึ๋ง ต่างคนเข้ามาต่างก็เป็นอัตตาธิปไตย ถือตัวว่าตนเองจบจากไหนๆ ก็เหิมไปบ้าง สงวนท่าทีด้วยกลัวว่าตัวจะเสียท่าบ้าง หรือจะเสียหน้าแก่พวกโน่นนี่ เมื่อมีอัตตาธิปไตยแรง ก็เลยทำให้การทำงานไม่ได้ผลดี

ถ้าคนอยู่กับปัญหาที่มุ่งธรรม คือเป็นธรรมาธิปไตยจริง จะได้ผลมาก คือไม่ถือตัว เมื่อเป็นธรรมาธิปไตยก็มุ่งให้ได้ผลที่จะถึงธรรมก็แล้วกัน คือจุดหมายมุ่งอยู่ที่จะหาความจริงความถูกต้องดีงามและประโยชน์ที่แท้ เมื่อหาธรรม ก็หาปัญญา เมื่อต้องการธรรม ก็ต้องเสริมสร้างปัญญา ตอนนี้ คุณมีคำแนะนำอย่างไร ฉันฟังหมด

ถ้าคนมีธรรมาธิปไตยอย่างนี้ ก็หมดปัญหา เพราะจะไม่มาถือพรรค ถือพวก ถือกลุ่ม ถือแหล่ง ถือสถาบันอะไร แต่มุ่งหามุ่งรู้ มุ่งให้ถึงธรรม เพื่อเอาธรรมเป็นหลักเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจ พูดอย่างภาพพจน์ว่า ยกให้ธรรมเป็นเจ้าใหญ่ที่จะสั่งให้เอาอย่างไร ให้ทำหรือให้ไม่ทำอะไร เลยข้ามพ้นการถือตัวถือพวกไปได้หมด

เพราะฉะนั้น เกณฑ์ตัดสินใจจึงสำคัญที่สุด ตั้งแต่ชาวบ้านเริ่มด้วยการเลือกตั้ง ก็เอาผลประโยชน์ที่ ส.ส. มาให้เป็นเกณฑ์ตัดสินใจ เมื่อเป็นอย่างนี้ เกณฑ์ตัดสินใจในการเลือก ส.ส. ก็ไม่เป็นธรรมาธิปไตยแล้ว แต่จมกันอยู่แค่อัตตาธิปไตย และโลกาธิปไตย ไปไม่ถึงธรรมาธิปไตย ที่เป็นหัวใจของประชาธิปไตย

ขึ้นมากระทั่งผู้ร่างรัฐธรรมนูญ ถ้าติดอยู่แค่ยึดตัวตนเป็นอัตตาธิปไตยบ้าง ห้วนไหวไปตามแรงกดดัน มีอาการที่จะทำ เพราะเอาอกเอาใจ จนบางที่ถึงขั้นที่อาจจะล่วงภาคติ เป็นโลกาธิปไตยบ้าง เจอปัญหาของรัฐธรรมนูญที่ร่างเสร็จมา แต่มิได้เจริญปัญญาจากบทเรียนของปัญหานั้นเท่าที่ควร จึงไปไม่ถึงธรรมาธิปไตยบ้าง ถ้าอย่างนี้ รัฐธรรมนูญที่ดีและการปฏิรูปการเมืองก็หวังได้ยากที่จะเป็นจริง

แม้เป็นถึงจักรพรรดิ ซึ่งปกครองคนเดียวด้วยซ้ำ ท่านยังบอกว่าต้องเป็นธรรมาธิปไตย ถ้าจักรพรรดิใช้เกณฑ์การตัดสินใจเป็นอัตตาธิปไตย ก็จบเหมือนกัน เกณฑ์ตัดสินใจของจักรพรรดิก็ต้องเป็นธรรมาธิปไตย

เมื่อประชาชนทุกคนมามีส่วนร่วมในสังคมประชาธิปไตย ประชาชนแต่ละคนนั้นก็ต้องตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตย เพื่อให้ประชาธิปไตยเป็นจริงขึ้นมา

สังคมไทยเสื่อมทรุดห่างไกลจากธรรมาธิปไตย?

ผู้ห้วงสถานการณ์: มันสัมพันธ์กัน อย่างที่ว่า นายกฯ นี้เขาพยายามใช้อุบายต่างๆ มาครอบงำ เพื่อเปลี่ยนค่านิยมคนไทยให้เป็นบริโภคนิยม ให้อยู่ภายใต้การครอบงำของเขา...

พระอาจารย์: นี่ก็อยู่ในหลักที่ว่ามาทั้งนั้นแหละ ในเมื่อคนไม่มีหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจ มันก็ไปตามกระแสหมด ตอนนี้นำประชาชนจับหลักอะไรไม่ได้ มันพรวดไปหมด

ผู้ห้วงสถานการณ์: ทักษิณทำสังคมให้กลายเป็นสังคมใหม่แบบทักษิณทุกแง่มุม

พระอาจารย์: คงหมายถึงคำที่มีใครคิดขึ้นว่า Taksinization?

ผู้ห้วงสถานการณ์: ที่นี้ ว่าตามหลักการศึกษา โยนิโสมนสิการที่จะให้เป็นธรรมาธิปไตยมันเกิดยาก เพราะนายกฯ นี้ เขาไปสร้างสิ่งแวดล้อมให้เป็นปาบมิตรไปหมด มันไม่มีกัลยาณมิตร

พระอาจารย์: นี่จะกลายเป็นการขยายขอบเขตของเรื่องจนกว้างเกินไป แล้วก็เป็นการขยายพ่วงไปกับปัญหาตัวบุคคล ในที่นี้จะไม่ใช้เวลากับการวิจารณ์ตัวบุคคล และไม่ขยายขอบเขตของเรื่องออกไปอีกละ เวลาที่ล่วงไปมากแล้ว

เอาเป็นว่า ทั้งหมดนี้ พูดยรวมๆ ก็จับเข้าหลักการพื้นฐานที่ง่ายๆ ชั้นเดียวเชิงเดียวก่อน บอกไปได้เลยว่า ทุกคนต้องตัดสินใจโดยเอาธรรมเป็นหลัก พอคนมีหลักและอยู่กับหลักได้ ก็ไม่ถูกลากไป และเริ่มรักษาตัวได้

ที่นี้ ธรรมคืออะไร ก็พูดง่ายๆ ก่อน อย่าเพิ่งไปพูดลึกซึ้ง เอาแค่ว่า ธรรม คือความจริงความถูกต้องดีงามและประโยชน์สุขที่แท้

ลองถามซิว่า ที่คุณจะต้องตัดสินใจเลือกนี้ ถ้าตกลงจะเป็น
 ธรรมาธิปไตย คุณเห็นว่าเขาเอาผลประโยชน์มาให้แล้วก็ชอบเขา
 อย่างนี้เป็นธรรมาธิปไตยหรือเปล่า ถ้าคุณจะเลือกใคร คุณรู้จักเขา
 รู้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องดีแล้วหรือยัง แล้วถ้าจะเอาความถูกต้องดีงาม
 และประโยชน์สุข เราคิดถึงประโยชน์สุขของคนส่วนใหญ่ หรือมอง
 แค่ประโยชน์ของตัวเอง อะไรอย่างนี้ ต้องชี้กันง่าย ๆ ตามไปได้
 ทันทีเลย

ผู้ห่วงสถานการณ์: กรณีเลือกตั้งนี้นะครับ สมมติว่าที่หน่วยเลือกตั้งนี้ ๓-๔
 พรรคนี้นั้นแล้วหมด จะทำอย่างไรครับ

พระอาจารย์: ก็เอาที่เลวน้อยที่สุด - นี้พูดไปตามหลัก ที่จริง เมื่อ
 เข้าใจดีแล้ว จะเอาธรรมาธิปไตย ก็ตัดสินใจได้เองในขอบเขตที่
 กฎหมายบัญญัติไว้นั้นแหละ ปัญหาที่อยู่ที่ว่า เรื่องเลือกตั้งนี้
 ปัญหาหมักหมมหนัก ก็ปล่อยกันมาจนเสียหายหมดแล้ว คงต้องแก้กัน
 ใหญ่

ฟังที่พูดที่ถามมานี้ เหมือนว่าสังคมไทยนี้เสื่อมทรุดลงไป
 จากธรรมอย่างหนัก ในสภาพที่เสื่อมอย่างนั้น ก็ถือว่าคนแทบไม่
 เอาธรรมาธิปไตยกันแล้ว และก็เป็นที่เครื่องบอกด้วยว่า การฟื้นฟู
 หรือการก้าวไปสู่ประชาธิปไตย จะเป็นงานที่หนักหนาสาหัส

หนทางสู่ประชาธิปไตยที่เป็นธรรม

จะทำประชาธิปไตยให้เป็นธรรม ธรรมาธิปไตยก็ต้องมา

ผู้ห่วงสถานการณ์: ขออนุญาตสรุปสถานการณ์เพื่อจะตัดล้นใจ คือตอนนี้สถานการณ์มันเลยขั้นที่ว่าไปแล้ว โดยส่วนตัวผมเองไม่คิดจะเคลื่อนไหวตอนนี้

แต่มีพระกับมีคณคนหนึ่งที่เคยร่วมงานกัน เขามาบอกว่า ชาวพุทธควรจะช่วยแสดงความเห็น ควรจะเข้ามาบีบบทบาท เพราะว่าเป้าหมายของชาวพุทธของเราก็คือ ปฏิรูปการเมืองครั้งที่สองนี้ต้องให้เป็นการปฏิรูปอย่างแท้จริง ปฏิรูปให้ทั้งระบอบของประชาธิปไตยมีคุณสมบัติของธรรมาธิปไตยให้ได้ เกื้อหนุนสิ่งที่ผมเสนอไปนั้น

เขาบอกว่า ถ้าอย่างนั้นคุณต้องไม่ตกขบวน เราต้องแสดงความเห็นที่นี้จะแสดงความเห็นอย่างไรที่จะบอกว่าเราก็มีส่วน

แต่ตอนนี้อย่างที่ว่า สถานการณ์มันสูงงอมเลยขั้นนั้นไปหมด ต่างคนต่างใช้อบายเอาชนะกัน เพราะฉะนั้นผมว่า ท่ามกลางฝุ่นตลบ เราออกไปนี่มันต้องโดนมองไม่แฉใดก็แฉหนึ่ง

ที่นี้ใจผมเองผมก็อยากจะให้แน่นอนก่อนว่าจะไปทางไหน คือใจจริงผมอยากจะทำหายตรงที่ว่า ถ้าเกิดปฏิรูปการเมืองเที๋ยวนี เลิกกรอบตะวันตกทั้งหมด ไม่ต้องไปคิดในกรอบรัฐศาสตร์ตะวันตกทั้งหมด คิดของเราให้ดีที่สุด

ถ้าเอาความเห็นของผม คิดว่า เรื่องหลักอธิปไตย ๓ เราสามารถจะประยุกต์เรื่องธรรมาธิปไตย มายกระดับประชาธิปไตย คือตัวโครงสร้างเองก็ได้ครับ ตัวโครงสร้างและกลไกที่ออกแบบให้เอื้อต่อธรรมาธิปไตย

พระอาจารย์: พุดไปพุดมาก๊วนกลับมาที่เก่าอีก บอกแล้วว่า มันจะ สับสนและก็คลุมเครือ และคนจะยุ่ง แล้วก็กลายเป็นว่า พอพุดไปๆ มันเหมือนกับมีระบบอีกระบบหนึ่ง เรียกว่าธรรมาธิปไตย แล้วจะ ปรับประชาธิปไตยให้เป็นอย่างนั้น ก็ยุ่งใหญ่เลย แล้วเขาจะถามว่า จริงๆ แล้ว ระบบธรรมาธิปไตยมันเป็นอย่างไรนะ คราวนี้ก็ยุ่งละ ระบบธรรมาธิปไตยมันไม่มี การปกครองคณะสงฆ์ก็ไม่มีชื่ออย่างนี้

ผู้ห้วงสถานการณ์: ไม่ใช้ระบอบ ผมไม่เคยเขียนคำว่าระบอบ

พระอาจารย์: ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ แต่ตามวิธีที่พุดนั้นก็คือจะไปปรับ ระบบประชาธิปไตย ให้เป็นธรรมาธิปไตย

ผู้ห้วงสถานการณ์: ยกกระดับขึ้นมาให้ถึงขั้นที่มีคุณสมบัติธรรมาธิปไตย ทุก ส่วนที่เกี่ยวข้องในประชาธิปไตยยกกระดับขึ้นมา...

พระอาจารย์: อันนี้ก็ได้พุดถึงแล้ว มันไม่ขัดหรอก ต้องแยกแยะ ให้ชัด ประชาธิปไตยนั้นก็ให้เป็นประชาธิปไตยที่มันถูกต้อง มันก็ เป็นประชาธิปไตยที่เป็นธรรมเท่านั้นเอง แล้วในประชาธิปไตยที่เป็น ธรรมนั้น ก็ต้องมีธรรมาธิปไตยเป็นแกน

ให้ธรรมาธิปไตยเป็นแกนของประชาธิปไตย ก็คือ คุณต้อง ตัดสินใจให้เป็นธรรมาธิปไตย เพราะว่าในประชาธิปไตยนั้น ไม่ว่าจะ กิจกรรมไหนก็มีการตัดสินใจทั้งนั้น ถูกไหม?

การตัดสินใจนี้เป็นเรื่องสำคัญที่สุด เพราะว่าในการกระทำ ทุกอย่างต้องมีการตัดสินใจทั้งสิ้น จะเดินหน้า จะขับเคลื่อนไปได้ ต้องอาศัยการตัดสินใจทั้งนั้น เราจึงบอกว่า ในทุกกิจกรรมของ ประชาธิปไตยนั้น ให้มีการตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตย หรือ ตัดสินใจอย่างเป็นธรรมาธิปไตย

เมื่อว่าถึงการปกครอง เราก็พูดให้เต็มว่า **การใช้อำนาจ ตัดสินใจนี้** เป็นแกนของระบบการปกครอง เมื่อจะให้ เป็นระบบ ประชาธิปไตย ก็เอาการตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตยเป็นเกณฑ์

เป็นอันว่า คุณต้องตัดสินใจในทุกกิจกรรมของประชาธิปไตย ด้วยธรรมาธิปไตย ก็เท่านั้นแหละ

ปัญหามีแค่ว่า ประชาธิปไตยที่เป็นอยู่นี้ ไม่เป็นธรรม

ผู้ห่วงสถานการณ์: ที่อาจารย์พูดนี้เข้าใจครับ มันให้คนเป็นคนที่ มีธรรมาธิปไตย มีเกณฑ์ที่จะเอามาใช้ เอาธรรมาธิปไตยเป็นเกณฑ์ในการ ตัดสินใจ แต่ที่นั่นกลไกต่างๆ ทั้งหลายตามกรอบความคิดตะวันตกล่ะ...

พระอาจารย์: อันนั้นเราแยกศัพท์ไปเลย อย่าไปยุ่ง อย่าไปปน อย่าเอาคำว่าธรรมาธิปไตยไปใช้ปะปนกับศัพท์ของเขา เดี่ยวมัน จะไปสับสนแม้แต่กับคำว่าประชาธิปไตย

ประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครองแบบหนึ่ง ที่มีการตกลงว่าประเทศไทยเราก็เอาด้วย เราต้องชัดแม้แต่ว่าประชาธิปไตย นั้นเราเอาประเภทไหน แล้วมันเป็นอย่างไร เมื่อตกลงใช้แล้ว ก็ให้ ประชาธิปไตยนั้นเป็นธรรม เท่านั้นแหละ

ผู้ห่วงสถานการณ์: ที่ท่านอาจารย์ว่าประชาธิปไตยที่เป็นธรรมนี้ แต่กลไกที่ พัฒนามา มันมีประวัติศาสตร์ความเป็นมาของมัน ซึ่งของเราถูกครอบด้วย ความคิดตะวันตก

พระอาจารย์: ก็มันนะซี

ผู้ห่วงสถานการณ์-๑: อาจารย์เสนอแนวคิดที่ให้ลัทธิของตะวันตกหมด

ผู้ห่วงสถานการณ์-๒: ไม่ใช่ลัทธิ

ผู้ห่วงสถานการณ์-๑: คือผมคิดว่า การที่เขาไปเรียนทางตะวันตกมาแล้วเอามาเป็นแนวคิด มันไม่ใช่ผิด

ผู้ห่วงสถานการณ์-๒: มันโดนครอบงำไป ไม่คิดต่อว่าจะทำอะไรให้มัน...

ผู้ห่วงสถานการณ์-๑: อันนั้นเป็นอีก step หนึ่ง แต่การที่เขามีประสบการณ์ไปเรียนฝรั่งเศส ไปเรียนอเมริกา ไปเรียนอังกฤษมา แล้วเอาวิธีการพวกนั้นมาเป็นที่กตา เอามาเป็นแบบนี้ ผมคิดว่าไม่ผิด เพียงแต่ว่าจะเอามาปรับอย่างไรให้เหมาะสมกับเรา เหมาะสมกับสภาพของเรา

พระอาจารย์: ก็นี่แหละ สรุปลงด้วยคำว่า “ให้ประชาธิปไตยที่นำมาใช้นั้น เป็นธรรม” ไม่รู้ละ คุณจะเอาแบบไปไหนก็ตาม แต่ต้องให้มันเป็นธรรม เพราะประชาธิปไตยที่จัดกันอยู่ในปัจจุบันนี้ไม่เป็นธรรม

ผู้ห่วงสถานการณ์: นี่ มันอยู่แค่นี้แหละ ไม่ใช่ไปสร้างความคิดเรื่องระบบธรรมาธิปไตยขึ้นแล้ว ก็มาง

ผู้ห่วงสถานการณ์-๑: ในประเด็นเรื่องธรรมาธิปไตยนี้ แม้จะเป็นเผด็จการ แต่ถ้าตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตย ก็ดี ถูกไหมครับ ถ้าอย่างนี้คือ ไม่อยู่แค่ระบบ มันอยู่ที่การตัดสินใจ

พระอาจารย์: อันนี้ต้องว่าเป็นขั้นๆ คือ ระบบเผด็จการมันก็เป็นธรรมาธิปไตยได้ เป็นอัคราธิปไตยได้ เป็นโลกาธิปไตยได้ คณาธิปไตยก็เช่นเดียวกัน ประชาธิปไตยก็เช่นเดียวกัน แต่ตกลงตอนนี้เราเอาระบบประชาธิปไตย

เมื่อเราเอาระบบประชาธิปไตย ก็ให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการปกครอง และส่วนร่วมที่จริงที่แท้ ก็คือส่วนร่วมในการตัดสินใจ โดยมีอำนาจตัดสินใจด้วยเช่นเดียวกันทุกคน

(ถ้าบอกว่ามีส่วนร่วม แต่ไม่มีอำนาจตัดสินใจด้วย แล้วส่วนร่วมนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร)

เมื่อทุกคนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ เราบอกว่าทุกคนนั้น ต้องเป็นธรรมาธิปไตย ดังนั้น ทุกคนต้องตัดสินใจด้วย ธรรมาธิปไตย

ผู้ห้วงสถานการณ์: ชัดครับ ชัดเจนมาก

พระอาจารย์: เข้าใจนะ

ผู้ห้วงสถานการณ์: ไม่หลงแล้ว ไม่หลงประเด็น

พระอาจารย์: แล้วมันจะแยกกันชัดไปเลย ไม่ต้องมาสับสนกันอีก คือไม่ต้องเอาศัพท์และแนวคิด ไปปะปนกัน ไม่เอาคำว่า ธรรมาธิปไตยไปปนกับประชาธิปไตย ให้ผิดตำแหน่งผิดที่

เราบอกได้เลยว่า คุณจัดการประชาธิปไตยให้เป็นธรรมนะ เวลานี้ประชาธิปไตยไม่เป็นธรรม แล้วจะยกตัวอย่างก็ได้ เช่นว่า คุณไปยึดติดความคิดของตะวันตก เอาของเขามาเฉยๆ โดยที่ไม่ได้รู้จริง

เราไม่ได้ว่าของตะวันตก ตะวันตกก็มีดีเยอะ แล้วที่ดีนั้น บางอย่างก็เอามาใช้ได้ บางอย่างก็ไม่เข้ากับสภาพแวดล้อมของเรามากันเหมาะกับเขา นั่นก็ว่าไป เป็นส่วนของการอธิบายรายละเอียด แต่จะอย่างไรก็ตาม เมื่อจัดลงตัวแล้วก็คือ ให้มันเป็นธรรม

ที่จะปฏิรูปการเมือง

ก็แค่จะทำประชาธิปไตยให้เป็นธรรม

ผู้ห่วงสถานการณ์: นี่ความเห็นของผมเดิม อย่างที่ว่าองค์ความรู้ยังไม่ชัด คือผมอยากมีคณะทำงานซึ่ง...

พระอาจารย์: อันนี้ไม่เป็นไร เป็นรายละเอียด เป็นเรื่องขั้นปฏิบัติการ

ผู้ห่วงสถานการณ์: ใจจริงผมไม่อยากเผยแพร่ตอนนี้ สถานการณ์ตอนนี้ดูว่าเราไม่รู้ จะเป็นการเข้าไปแทรก ตอนนี้การนำเสนอ คิดว่ามันเสี่ยง มันไม่คุ้มกับผลที่จะได้

พระอาจารย์: มันว่าได้เป็นขั้นตอนนี้ ในแง่ของการลงลึกที่เป็นรายละเอียด ก็ว่ากันอีกขั้นหนึ่ง แต่ในแง่ที่จะพูดรวมๆ ตอนนี้เราพูดได้ว่าประชาธิปไตยที่เป็นอยู่ตอนนี้มันไม่เป็นธรรม เราพูดได้ใหม่ ก็พูดได้นี้ มันเห็นชัดๆ อยู่ เรายกปัญหาขึ้นมาก่อนก็ได้ โดยชี้ให้เห็นว่า เพราะอย่างนี้ๆ เราจึงบอกว่าประชาธิปไตยที่เป็นกันอยู่นี้มันไม่เป็นธรรม

ผู้ห่วงสถานการณ์: สถานการณ์ตอนนี้เขาไม่สนใจเรื่องจะปฏิรูปการเมือง มันยังไม่ถึงขั้นที่จะ...

พระอาจารย์: ไม่ใช่อย่างนั้น นี่เราพูดถึงปัญหา คือสภาพบ้านเมืองที่มีอยู่จะเป็นรัฐบาลหรืออะไรก็แล้วแต่ ที่ทำอะไรต่างๆ ซึ่งเป็นตัวปัญหา

เราอาจจะพูดเริ่มไว้อ่อน แต่ต้องเป็นคำพูดที่ชัดเจนจะแจ้งลงไป เรายอมรับอ้างเขาก็ได้ เราไม่จำเป็นต้องไปพูดเอง นี่นะ ใครๆ ก็เห็นกันอยู่ ที่เขาพูดกันอยู่นี้ ที่เขาวางกันอยู่นี้ พูดกันสั้นๆ ก็คือเขาบอกว่าประชาธิปไตยมันไม่เป็นธรรม

เราพูดไปแล้วว่า ที่คุณว่ากันอยู่นี้ คุณยอมรับแล้วว่า
ประชาธิปไตยที่เป็นอยู่นี้ไม่เป็นธรรม จริงไหม

แล้วที่ว่าจะปฏิรูปการเมืองกัน ดูเหมือนเป็นเรื่องใหญ่โตนั้น
ก็คือ และก็แค่ จะแก้ปัญหาประชาธิปไตยที่ไม่เป็นธรรม โดยจะทำ
ให้มันเป็นประชาธิปไตยที่เป็นธรรม ใช่มั้ย

ผู้ห้วงสถานการณ์: ถ้าเป็นธรรม มันก็ไม่มีปัญหาหรอก

พระอาจารย์: เออละ เราบอกว่า พวกคุณที่มาพูดกันอยู่นี้ พวก
ปรารภเรื่องปัญหาประชาธิปไตยไม่เป็นธรรม แล้วคุณคิดว่าจะทำ
อย่างไรให้เป็นธรรม ตีกลับไปเลย

ผู้ห้วงสถานการณ์: ผมคิดว่าเอาตรงๆ จุดนี้ออกไป ถ้าประชาธิปไตยตั้งอยู่
บนความเป็นธรรม จะไม่เกิดปัญหา แล้วเขาจะฟันตลบอย่างไร จะฟังไม่
ฟัง ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง

สมมติว่าเราเตือนเขาแล้ว แนวทางมันควรจะเดินอย่างนี้นะ นี่ดี
ที่สุดนะ แต่ไม่มีใครฟังเราเลย วันหลังเมื่อมีปัญหา เราก็บอกเขาได้ว่า เรา
บอกคุณแล้วนะ ว่าคุณต้องเดินทางนี้ คุณไม่เชื่อ มันเลยเกิดปัญหาอย่างนี้

พระอาจารย์: เราพูดไว้ที่หนึ่งก่อนได้

ผู้ห้วงสถานการณ์: ถ้าเราพูดทีหลัง เขาจะมองว่า เออ! ใ้ฉันมาพูดโมเม แต่
เราเตือนเขาแล้ว ไม่มีใครเชื่อเลย ไม่ฟังเลย คือเราพูดไว้ก่อนแล้วไง

ปัญหาคือ ต้องให้สิ่งที่เราพูดนี้ ที่เราแนะแนวทางนี้ ต้องให้เป็น
ธรรมอย่างที่ท่านบอก สิ่งที่เราพูดต้องถูกต้อง เป็นแนวทางที่ถูกต้อง ฟังไม่
ฟังเราบังคับเขาไม่ได้ เขาจะคิดว่าเราเป็นฝ่ายไหน ไม่เป็นไร

พระอาจารย์: แล้วที่เราพูดขึ้นมาี้ เราจับเอาสิ่งที่เขาว่านี้ เรา
ไม่ได้ว่าเอง

พวกคุณกำลังพูดถึงประชาธิปไตย สรุปลงแล้วก็คือ คุณพูดว่า
ประชาธิปไตยที่เป็นอยู่นี้มันไม่เป็นธรรม

ผู้ห้วงสถานการณ์: วันนี้เขาประชุมกัน เดียวเย็นนี้ ถ้าตกลงกันได้ เขา
เปลี่ยนแผนแล้ว ... จะ**ปฏิรูปการเมือง** คือประเด็นว่า ประชาธิปไตยไม่
เป็นธรรม หรือว่ารัฐธรรมนูญที่ต้องแก้ ฝ่ายค้านพูดมานาน รัฐบาลไม่ยอม
นี่ก็เพิ่งมายอมว่าจะให้ปฏิรูปการเมือง ให้แก้รัฐธรรมนูญ

พระอาจารย์: อันนั้นเป็นเรื่องของเขา แต่เราสรุปให้ได้เลย

ผู้ห้วงสถานการณ์: ความจริง ที่เขาวางกันไม่ใช่ประเด็นหลักนะครับ

พระอาจารย์: อ้าว... ก็ไม่ใช่ซี เราสรุปให้เขา คือเขาพูดกันอยู่นั้น
แต่เขาสรุปไม่ได้ ไม่ตั้งเป็นประเด็นชัดออกมา

เราชี้ให้เขาเห็นว่า ที่คุณพูดกันทั้งหมดนั้น คือพูดว่า
ประชาธิปไตยที่เป็นอยู่นั้นไม่เป็นธรรม จริงไหม แล้วทำไมมันไม่
เป็นธรรม ก็เพราะว่า... อย่างนั้นๆ เหมือนที่พูดกันมาแล้ว

นำธรรมาธิปไตยมาให้แก่ประชาธิปไตย

จับประเด็นให้ชัดไว้ ไม่ว่าจะวนไปกับสถานการณ์ที่สับสน

ผู้ห้วงสถานการณ์: ปัญหาเรื่องประชาธิปไตยที่ไม่เป็นธรรมนี้ มันเกิดมานานแล้ว มันอยู่ท่ามกลางกระแสซึ่งตอนนี้ความรู้สึกของเขาก็เล็ทรรหาอย่างเดียว ว่าพรรคมันจะไปอย่างไร ถ้าเราไปตอนนี้ ผมว่ามันไม่คุ้ม ความเห็นของผมนะ

พระอาจารย์: มันอยู่ที่เราจะปฏิบัติแค่ไหน เราจะพูดแค่ไหน

ผู้ห้วงสถานการณ์-๒: ไม่ได้อยู่ที่ระบบนะ มันอยู่ที่ตัวบุคคล มีฝ่ายที่จะไล่กับฝ่ายที่พยายามจะอยู่

ผู้ห้วงสถานการณ์-๑: ก็ช่างเขาซี เป็นเรื่องของเขาไป

พระอาจารย์: นี่เราพูดหลักการ ไม่ได้พูดถึงบุคคล เราไม่ไปพูดเรื่องใคร แล้วก็ไม่ต้องพูดมาก พูดนิดเดียว แต่ถ้าคำที่พูดมันตรงเรื่องนะ มันหนัก พูดทิ้งไว้เลย แล้วไม่ต้องไปทำอะไรมาก

ผู้ห้วงสถานการณ์: พูดไปแล้ว ฟังไม่ฟังก็ช่างเขา แล้วเราขุดขึ้นมาพูดใหม่ได้

ผู้ห้วงสถานการณ์-๒: ถ้าทำ ก็ทำแบบเป็นแถลงการณ์ย่อๆ

พระอาจารย์: ก็แล้วแต่ อันนั้นเอาตมาไม่ต้องออกความเห็น ไปว่ากันเอง ข้อสำคัญอยู่ที่ว่า จะออกในรูปแบบไหนก็ตามแต่ ก็เอาสาระที่ว่าเป็นหลักการ เป็นแนวทาง พูดให้มันเข้ม

มองให้กว้างให้ไกล ไม่มองแค่คนที่อยู่ในวังวน

ผู้ห่วงสถานการณ์: ขอผมสรุปขั้นตอนถวายท่านอาจารย์นิดหนึ่งครับ คือตอนนี้เท่าที่คิดดู ทักษิณจะอยู่ยาก แต่ว่าจะไปโดยวิธีไหน เวลาเร็วหรือไม่เร็ว แต่คิดว่ารุนแรง เทียบนี้คงจะแรงมาก

ฝ่ายที่จะไล่มันมีหลายฝ่ายที่ได้โอกาส เพราะว่าฝ่ายที่ไม่ชอบ กลุ่มคนที่เสียประโยชน์ พรรคการเมืองที่เสียประโยชน์ และฝ่ายนักวิชาการ ซึ่งเป็นกลาง และนักวิชาการพวกนี้ส่วนหนึ่งเคยทำงานให้ทักษิณ ก็รู้ดีในลึกลับบางอย่าง

อย่างอาจารย์ชัยอนันต์มาเขียนนี้ มีน้ำหนักมาก เพราะอาจารย์ชัยอนันต์เคยเป็นประธานการบินไทย ประธานการไฟฟ้าฝ่ายผลิต อาจารย์ชัยอนันต์ก็รู้ข้อมูลลึก ก็บอกว่าการเลือกตั้งที่ผ่านมามีบัตรเลือกตั้งมันพิมพ์หลายชุด ก็เปลี่ยนยกชุด

แล้วกรณีนี้ที่ฉ้อฉล ใครๆ เขาก็สรุปว่า ตอนแรกก็ยังไม่คิดอะไรมาก แต่พอทักษิณเริ่มอีกขั้นหนึ่งก็คือว่า เริ่มที่จะเอาต่างชาติเข้ามาครอบงำประเทศไทย ซึ่งอาจารย์ก็ทนไม่ได้ อย่างเช่นการบังคับการบินไทยนี้นะครับ เปิดให้แอร์เอเชียหลายเส้นทาง และแอร์เอเชียนายกฯ ก็ถือหุ้นใหญ่ อยู่ในนั้นร่วมลงทุนกับสิงคโปร์

เวลาไปเจรจาทำ FTA กับประเทศไหน ก็ได้สิทธิพิเศษด้านโทรคมนาคม อย่างบังคลาเทศกับออสเตรเลียนี้ แต่เป็นการทำลายรากฐานอย่างไปเจรจา FTA กับออสเตรเลียนี้ พวกที่เลี้ยงวัว นมวัวยังต้องเททิ้งเลย เพราะว่ามันถูก ที่ออสเตรเลียขนาดเอามาตั้งไกล เป็นหมื่นกิโล เรายังแพงกว่าเขาตั้งเยอะ...

พระอาจารย์: เอาละ นี่เป็นรายละเอียด เป็นคำบรรยายในเรื่องความไม่ซื่อตรง ไม่อยู่ในธรรม ของนักปกครองที่มุ่งเรื่องผลประโยชน์ส่วนตัว ถ้าว่าไป ก็คงยาวไปเรื่อย

ทีนี้ตอนนี่ก็คือรวมความที่มันเป็นแบบนี้ ก็มาลงตรงที่เราใช้คำว่า “ประชาธิปไตยที่เป็นอยู่มันไม่เป็นธรรม” เรื่องก็อยู่ที่ว่าต้องให้คนจับประเด็นให้ได้

พวกที่มายุ่งกันอยู่นี้ บางที่ยังจับประเด็นไม่ถูกเลย ฝ่ายหนึ่งก็จะไล่ทักษิณออกให้ได้ อีกฝ่ายหนึ่งก็ตรงข้ามหรือจะต้านพวกที่ไล่ ไปๆ มาๆ บางทีก็จะหาทางแค่อาชนะกัน

เรื่องที่น่าจะคิดกันบ้างก็อย่างที่ว่า เรามองกว้างระยะยาว นี้เขาว่ากันไป เราไม่ได้เข้าไปยุ่งด้วย คุณเล่นงานกันไป ถ้าสมมติว่าทักษิณออกไปจริง แล้วตอนนี้มีหลักประกันอะไรไหม อย่างน้อยให้สถิติว่า ทำอย่างไรจะให้คนที่จะมาแทนทักษิณ ที่จะมีอำนาจใหม่ที่เขาจะไม่เป็นอย่างนี้อีก

เราคิดเรื่องระดับนี้มากกว่าที่จะมายุ่งกับ ๒ ฝ่ายที่ทะเลาะกันขณะนี้ เราต้องมองระยะยาวกว่านั้น

ที่พูดกันเวลานี้ ว่าทักษิณเป็นอย่างนี้ อย่างน้อยกลุ่มหนึ่งก็ว่าไม่ดี ไม่ได้เรื่อง จึงมาไล่ทักษิณ แล้วต่อไปจะมีหลักประกันอะไรว่าผู้ที่มาแทนจะไม่เป็นอย่างทักษิณอีก เราต้องทำงานขนาดนั้น ต้องให้สังคมมีทางไปที่ถูก ที่จะได้ผลในระยะยาว ให้เป็นประชาธิปไตยที่เป็นธรรม ซึ่งมีประโยชน์จริงๆ

ผู้ทรงสถานการณ์: นี่ชั้นที่ ๒

พรอฮาจารย์: เราต้องพูดไว้ก่อน ต้องให้สถิติเขาก่อนว่า คุณนี่จะยุ่งอยู่แค่นี้เองหรือ เรื่องที่สำคัญคุณจะคิดแค่นี้ไม่ได้ ต้องให้เขารู้ว่าเขาจะคิดอยู่แค่นี้ไม่พอ บทเรียนมีอยู่แล้ว มันก็หมุนเวียนเป็นวงจรรันอยู่แค่นี้แหละ ถ้าคุณทำเสร็จแล้ว คุณจะหมุนอยู่แค่นี้หรือ เห็นคุณหมุนกันมาหลายรอบแล้ว ตอนนี่ก็รอบแล้ว นี่ต้องเตือนเขา

นี่คือ เมื่อเขามัวมัวเนี่ยกันอยู่ เราต้องมองให้กว้างออกไป จะเอาแค่นี้ไปตกอยู่ในวังวนกับเขาไม่ได้ ถ้าเรามัวไปยุ่งอยู่กับเขา เราก็ไม่มีอะไรที่จะช่วยจะให้แกั่งงคมได้ ทั้งในมิติกว้าง และมีติไกล

เป็นอันว่า เราต้องมองกว้าง-คิดไกล โดยมีใจที่ใฝ่สูงอยู่แล้ว คือใฝ่ธรรมที่จะต้องเอามาเป็นแกนของระบบประชาธิปไตย อันได้แก่ธรรมาธิปไตย

แต่ทั้งนี้ก็ไม่ใช้หมายความว่า เราจะมองนิ่งเฉยอยู่ ในสถานการณ์อย่างนี้ เราต้องเตือนตัวเองบอกรู้ต้องพยายามให้แนวทางที่เป็นทางออกอย่างชอบธรรมแก่เขา แต่จะเตือนจะบอกอย่างไร อันนี้คือเรื่องที่คุณจะผู้มานี้จะต้องไปคิดกัน

หายวุ่นเมื่อใด ควรมาจับหลักสำคัญที่เป็นเรื่องกว้างไกล

วันนี้ได้พูดกันในเรื่องการปกครองระบอบประชาธิปไตย และได้พูดถึงเรื่องที่ดีถือว่าเป็นหัวใจของการปกครอง คือเรื่อง การใช้อำนาจตัดสินใจ ซึ่งมีจุดสำคัญอยู่ที่ว่า ใครมีอำนาจตัดสินใจ คนนั้นต้องตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตย

ทำไมธรรมาธิปไตยจึงมีความสำคัญต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย ก็เพราะว่า เมื่อเป็นประชาธิปไตย อำนาจตัดสินใจมาอยู่ที่ประชาชน เมื่ออำนาจตัดสินใจอยู่ที่ประชาชน ก็ต้องให้ประชาชนตัดสินใจอย่างถูกต้อง คือตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตย

นี่แหละ จึงต้องมีธรรมาธิปไตย เพื่อให้ประชาชนมีธรรมาธิปไตยนั้นเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจ

ผู้ห่วงสถานการณ์: เราเสนอคำว่าธรรมาธิปไตยตรงนี้

พระอาจารย์: ก็ใช่นะสิ ที่จุดให้ชัด ไม่ใช่ว่ากันพร่าไปหมดจนไม่รู้ ว่าธรรมาธิปไตยเป็นอะไร ธรรมาธิปไตยก็คือการที่คนนั้นๆ ถือธรรม เป็นใหญ่ ไม่ต้องเอาไปปะปนกับระบบการปกครองให้วุ่นวายสับสน

ผู้ห่วงสถานการณ์: สรุปลย่อๆ ขั้นตอนที่จะปฏิรูปการเมืองจริงจังเพื่อไปสู่ ประชาธิปไตยที่เป็นธรรมอย่างที่ท่านอาจารย์ว่า ให้คนมีธรรมาธิปไตยใน การตัดสินใจจริงๆ มันสามารถทำกลไกได้ เอามาประยุกต์ได้

พระอาจารย์: การปฏิรูป ๒ ด้าน ต้องบรรจบกัน

หนึ่ง ด้านการจัดตั้งวางระบบ ต้องจัดกลไกอะไรต่างๆ ที่จะ ให้มั่นใจที่สุดว่าการตัดสินใจจะเป็นไปด้วยธรรมาธิปไตย มีการ ถ่วงดุล และไม่ให้มีการมาครอบงำ เป็นต้น

ด้านนี้ก็ไม่ง่ายเลย การวางกฎกติกา ตั้งแต่รัฐธรรมนูญลงไป ทีเดียว ยังมีปัญหาขาดพร่องมีช่องโหว่และบิดเบือนอยู่เรื่อย ซึ่ง จะต้องวางให้มีกลไกที่จะกำหนดและกำกับให้ได้ผลดีอย่าง แน่นอนมั่นใจ แต่ในที่สุด การที่จะให้ได้ธรรมรวมทั้งธรรมาธิปไตย ในภาคปฏิบัติ ก็มาขึ้นต่อธรรมาธิปไตยในใจตั้งแต่ของคนผู้ บัญญัติเอง ที่จะมีคุณภาพแค่ไหน ก็เลยเป็นเรื่องวนเวียน และขึ้น ต่อการปฏิรูปด้านที่ ๒ อีกนั่นเอง

สอง ด้านตัวคน ได้แก่การศึกษาที่จะพัฒนาบุคคล ให้มี คุณภาพที่จะใช้เจตนาหรือเจตจำนงที่ถูกต้อง ที่จะถือธรรมเป็นใหญ่ ที่จะตัดสินใจโดยเอาธรรมเป็นเกณฑ์ ที่เรียกว่าเป็นธรรมาธิปไตย

ในการตัดสินใจ ถ้าเราไม่ให้การศึกษา ไม่พัฒนามนุษย์ เมื่อ คนไม่มีความรู้ ไม่มีปัญญา กังอเนงนคลอนแคลน โอนเอนไปตาม กระแส ถูกชักจูงหรือแม้แต่หลอกได้ง่าย หรือไม่ก็เผลอไปตามพวก หรือแม้กระทั่งตามเสียงเล่าลือ กลายเป็นโลกาธิปไตย

ถ้าไม่เช่นนั้นก็เอาผลประโยชน์ของตัวเองเป็นใหญ่ ถือทิวฐิ
ของตัว หรือมองอยู่แค่ว่าตัวจะได้จะเป็น กลายเป็นอัตตาธิปไตย

การตัดสินใจของคนที่ขาดการศึกษา จึงมักอยู่กับ
อัตตาธิปไตย และโลกาธิปไตย

ในทางตรงข้าม ถ้าคนมีการศึกษาที่ถูกต้อง หรือการศึกษาที่
แท้แล้ว ก็จะเป็นคนมีคุณภาพ คือดีทั้งด้านปัญญา และดีทั้งด้าน
เจตนา ดังที่ได้ย้าบอ่อยๆ

๑) มีปัญญาดี คือ รู้เข้าใจเท่าทันข้อมูลข่าวสารสถานการณ์
รู้จักคิด มีเหตุผล มีวิจารณ์ญาณ แยกแยะได้ว่า อะไรเป็นความ
จริงถูกต้องดีงาม ประโยชน์-มิใช่ประโยชน์ เป็นต้น

๒) มีเจตนาดี คือ คิดสุจริต ตั้งใจดี มุ่งพูดจาสื่อสารและทำ
การในทางที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลสร้างสรรค์ เริ่มแต่หมายมั่นทำ
หน้าที่ของตนให้บริสุทธิ์บริบูรณ์

นี่เป็นเกณฑ์อย่างง่ายๆ ที่จะใช้ตรวจสอบและวัดผล
การศึกษา ดูแค่ ๒ ด้านนี้ ก็นับว่าเพียงพอ

ให้การศึกษามีคุณภาพ

ที่จะนำธรรมาธิปไตย มาให้แก่ประชาธิปไตย

ผู้ห่วงสถานการณ์: ปัจจุบันนี้ คนดูเหมือนจะห่วงกังวลเกี่ยวกับคุณภาพของ
การศึกษากันมาก

พระอาจารย์: เท่าที่มองๆ กัน จะเห็นว่า คนมักบอกว่าการศึกษา
เวลานี้เน้นด้านปัญญา ให้คนมีความรู้ แต่พอดูกันจริง ที่ว่าปัญญาก็
ไม่ค่อยตรง มักเอาแค่ความรู้ข้อมูลในวงจำกัด บวกกับทักษะ
จำเพาะส่วนหนึ่ง ที่จะเอาไปใช้ทำงานอาชีพ แต่ความมีเหตุผล มี
วิจารณ์ญาณ เป็นต้น บางทีไม่ได้ฝึกกัน

ส่วนด้านที่สอง คือ เจตนา หรือเจตจำนง มักจะเลื่อนวาง หรือขาดพร่อง ขาดจิตสำนึกที่จะให้เจตนาตั้งแน่วมุ่งไปในทางดี แทนที่จะมีเจตนาเป็นกุศล กลับตรงข้าม คือมักเป็นไปในทางคิด จ้องหาผลประโยชน์ให้แก่ตน มุ่งจะเสพบริโภคบำรุงบำเรอ ฟุ้งเฟ้อ หลงความโก้เก๋ ฮือเฮไปตามกระแส มีความคิดผิวนิเฝินแค่สนอง ค่านิยม ตอกย้ำกันแต่อดีตชาติไปเลย และโลกาธิปไตย

ถ้าตรวจสอบวิวัฒผลออกมาอย่างนี้ ก็ไม่ใช่แค่ว่าเด็กจะสอบตกในการศึกษาเท่านั้น แต่ระบบการศึกษาเองได้สอบตกเสียก่อนแล้ว

ถ้าคนเป็นผู้ที่พัฒนาแล้วด้วยการศึกษา มีทั้งปัญญาและเจตนาที่ดี ก็มั่นใจได้ว่าเขาจะใช้อำนาจตัดสินใจที่เขาามีในระบบประชาธิปไตย ด้วยการตัดสินใจที่เป็นธรรมาธิปไตย

แต่ถ้ามีพลเมืองที่ขาดๆ พร่องๆ ทางปัญญาบ้าง ทางเจตนาบ้าง ประชาธิปไตยก็ขาดๆ พร่องๆ ไม่มีหลักประกัน แล้วก็คงเวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสารอย่างที่เป็นอยู่

สรุปว่า ถ้าเจตนาดีแล้ว มีปัญญาด้วย ก็ตัดสินใจได้ผลดี

ถ้ามีปัญญา แต่เจตนาไม่ดี ก็เสร์จมัน ก็เอาปัญญาไปใช้หาผลประโยชน์ให้แก่ตัว และทำร้ายผู้อื่น

ถ้าเจตนาดี แต่ปัญญาไม่มี ก็จบเหมือนกัน เพราะจะตัดสินใจผิดพลาดโดยรู้ไม่เท่าถึงการณ์ แล้วก็ไปไม่รอด

นี่เป็นจุดบรรจบของระบบการปกครอง กับธรรม คือความจริงความถูกต้องดีงาม ที่เป็นหลักทั่วไปอันหนึ่ง

ผู้ห่วงสถานการณ์: ปัญญา กับ เจตนา นี้ เห็นเลยว่าเป็นเรื่องใหญ่จริงๆ

พระอาจารย์: ไม่ใช่ดูแค่ปัญญากับเจตนาในส่วนของตัวเองเท่านั้น แต่ปัญญานั้นยังมองดูรู้เข้าใจเท่าทันเจตนาของผู้อื่นทั้งหลายที่ร่วมอยู่ในระบบประชาธิปไตยด้วย เช่น สามารถพิสูจน์เจตนาของผู้ที่ใช้อำนาจตัดสินใจ ดูว่าเขามีเจตนาที่เป็นธรรมหรือเปล่า ตรงนี้เป็นเรื่องใหญ่เหมือนกัน

จะเห็นว่า ประชาชนไม่ค่อยมองที่เจตนา แต่ไปมองที่อะไรที่ตัวจะได้ ก็เลยติดอยู่แค่อดีตชาติปไตย

ที่จริง อย่างน้อยต้องมองสองชั้นสองด้าน เขาจะให้อะไรแก่เรา ตอนนี้คงมองแน่ แต่เขาให้เพื่ออะไร ก็ต้องมองด้วย เจตนาของเขา มุ่งดีเพื่อประโยชน์แก่ประชาชนในฐานะที่เราเป็นคนหนึ่งที่ยากจน จึงมาช่วยยกฐานะ หรือว่าเขามุ่งอะไรอีก และอะไรอีกที่วานั้น ควรเป็นที่ยอมรับได้หรือไม่ อย่างนี้ก็ป็นข้อที่จะศึกษา

นี่ก็คือ เป็นเรื่องของคนในสังคมประชาธิปไตยที่จะต้องใช้ปัญญา ถ้าไม่เช่นนั้น ถึงด้านเจตนาจะใช้ได้ ก็จะไม่สามารถใช้อำนาจตัดสินใจได้ถูกต้อง

ฉะนั้น จึงต้องพัฒนาคุณภาพของประชาชน เพื่อให้ประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจตัดสินใจนั้น ทำการตัดสินใจด้วยปัญญา โดยมีเจตนาที่เป็นธรรม แล้วตรงนี้แหละคือธรรมาธิปไตย

ตอนนี้ก็คงไม่มองประชาธิปไตยกับธรรมาธิปไตยปนกันยุ่งอีกต่อไปแล้ว

ผู้ทรงสถานการณ์: วันนี้คงจะรบกวนท่านมากไปแล้ว เกือบ ๒ ชั่วโมง
ขอหม้สการ

ธรรมาธิปไตย ตอนเดี่ยวจบ^๑

“ประชาธิปไตย” เพิ่งเกิดใหม่จาก democracy

ผู้สื่อข่าวการเมือง: ได้ทราบที่ท่านเทศน์เรื่อง...

พระอาจารย์: ไม่มีอะไรหรอก พูดกันเรื่อง ประชาธิปไตย กับ
ธรรมาธิปไตย คณะนั้นเขาร่างมาเป็นแถลงการณ์เลยนะ
สาระสำคัญก็คือ จะยกระดับประชาธิปไตย ให้เป็นธรรมาธิปไตย

ก็เลยบอกว่า ต้องพูดกันให้ชัดว่า ความหมายของ
ธรรมาธิปไตยคืออะไรกันแน่ เพราะมีการยกมาอ้างมาอธิบายกัน
จนกระทั่งคลุมเครือไปหมด ดังจะเห็นว่า พอจะเอาเข้าจริง ก็ไม่
จะแจ่ม ไม่เด็ดขาดลงไป แล้วคนก็ชักจะมองในลักษณะที่เป็นการ
เพื่อฝัน

เรื่องเป็นอย่างนี้ คือ มีการพูดกันเหมือนกับว่ามีระบบการ
ปกครองอุดมคติที่เรียกว่าธรรมาธิปไตย แต่เวลานี้เราเป็นแค่
ประชาธิปไตย จึงยังต้องก้าวไปเป็นธรรมาธิปไตย คล้ายๆ อย่าง
นั้น

---

^๑ หลังจากมีการสนทนาในตอนค่ำวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ แล้ว ต่อมา ในวันรุ่งขึ้น
บังเอิญว่ามีผู้มาเยี่ยมอีกคณะหนึ่ง ซึ่งได้ปราศรัยเหตุการณ์ใหญ่เดียวกันนั้น จึงได้พูด
ทบทวนสาระของเรื่องธรรมาธิปไตยที่ได้พูดไปแล้ว เห็นว่าเนื้อหาเหมือนเป็นคำสรุป น่าจะ
เป็นประโยชน์ จึงนำมาลงพิมพ์ต่อท้ายไว้ด้วย โดยตัดเติมตามควร

อีกแบบหนึ่ง ก็มองเหมือนกันว่า ธรรมาธิปไตยเป็นคุณสมบัติสูงสุดของการปกครองที่ดี จึงจะต้องพัฒนาระบบประชาธิปไตยขึ้นไป ให้มีคุณภาพเป็นธรรมาธิปไตย

เดี๋ยวนี้ คนที่พูดเรื่องธรรมาธิปไตย มักจะมองในความหมายอย่างที่ว่ามานั้น

ความจริง ธรรมาธิปไตยมันไม่ใช่ระบบการปกครอง แต่มันเป็นคุณธรรมหรือคุณสมบัติในตัวคน ก็เลยบอกว่า นั่นนะ แม้แต่สังฆะซึ่งเป็นสถาบันที่พระพุทธเจ้าตั้งขึ้นเอง ก็ไม่มีการปกครองที่เรียกว่า ธรรมาธิปไตย คำว่า “ธรรมาธิปไตย” ไม่ใช่การปกครองที่ไหนทั้งนั้น แม้แต่ในคณะสงฆ์ แต่มันเป็นคุณสมบัติในตัวบุคคล

“ธรรมาธิปไตย” เป็นคำเก่าที่มีอยู่ก่อนแล้วในพระไตรปิฎก โดยมีความหมายของมันเองมาแต่เดิม ทีนี้ชื่อของมันเกิดมาคล้ายเข้ากับคำใหม่ที่เขาคิดบัญญัติขึ้นมาไม่นานนี้ว่า “ประชาธิปไตย” ซึ่งเป็นการบัญญัติเพื่อให้เป็นคำแปลของคำฝรั่งว่า democracy

เมื่อเป็นคำบัญญัติขึ้นสำหรับ democracy คำว่า “ประชาธิปไตย” ก็จึงต้องมีความหมายไปตามคำฝรั่งคือ democracy ที่ว่านั่นด้วย

ทีนี้ เมื่อเวลาผ่านไป คำว่า “ประชาธิปไตย” มีการใช้ดาษดื่นมาก จนกลายเป็นว่า คนรู้จักคำว่า “ประชาธิปไตย” มากกว่าคำว่า “ธรรมาธิปไตย” พอเจอคำว่า “ธรรมาธิปไตย” ก็เลยซ้กจะมองความหมายของมันไปในเชิงที่จะให้เข้ากับหรือให้อนุวัตรตามความหมายของคำว่า “ประชาธิปไตย”

ไปๆ มาๆ “ธรรมาธิปไตย” ก็เลยจะมีความหมายที่คลุมเครือ หรือสับสน เพราะยกขึ้นมาพูดที่ไร ก็มักมีเงาของคำว่า “ประชาธิปไตย” เข้ามาพาดผ่าน

ประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครอง ซึ่งมีเรื่องของการ จัดตั้งวางระบบ มีกระบวนการขั้นตอนระเบียบวิธีอะไรต่างๆ ในการดำเนินการที่เป็นรูปธรรม ตรงนี้ชัดว่า ระบบจัดตั้งที่ว่านี้ไม่มีใน ธรรมาธิปไตย เพราะฉะนั้น ถ้าจะไปบอกให้พัฒนาประชาธิปไตย ไปเป็นธรรมาธิปไตย ก็ยอมมองไม่ชัด แล้วถ้าคนเข้าใจผิดว่า ธรรมาธิปไตยเป็นระบอบเป็นระบบ ก็เลยจะยุ่งกันใหญ่

จึงต้องให้ชัดว่าประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครอง แล้วก็ ไปเทียบกับระบอบการปกครองอื่นๆ จะเป็นระบอบเผด็จการ สมบูรณาญาสิทธิราชย์ คณาธิปไตย หรืออะไรก็ว่าไป

แล้วที่นี้ ธรรมาธิปไตยคืออะไรละ อ้อ... อันนี้ต้องมาดูที่การ ตัดสินใจของบุคคล ก็เลยต้องอธิบายกันหน่อย

ธรรมาธิปไตย เป็นเกณฑ์ตัดสินใจ ให้ได้ประชาธิปไตยที่ดี

ตรงนี้ดูให้ชัดนะว่า ในการปกครองทุกระบอบ มี องค์ประกอบสำคัญ คือ **อำนาจตัดสินใจ** อันนี้เป็นตัวกำหนด เด็ดขาด

การปกครองระบอบต่างๆ ทั้งหลายนั้น เมื่อมองไปให้ถึงที่สุด ตัวกำหนดก็อยู่ที่อำนาจตัดสินใจ หมายความว่า อำนาจตัดสินใจ สูงสุดอยู่ที่ไหน การปกครองก็คือระบอบนั้น จะเป็นระบอบการ ปกครองไหน ก็ดูว่าอำนาจตัดสินใจสูงสุดอยู่ที่ใด

ถ้าอำนาจตัดสินใจอยู่ที่บุคคลผู้เดียว ก็เป็น เผด็จการ

ถ้าอำนาจตัดสินใจอยู่ที่คณะบุคคล ก็เป็น คณะธิปไตย

ถ้าอำนาจตัดสินใจอยู่ที่ประชาชน ก็เป็น ประชาธิปไตย

ตอนนี้ บ้านเมืองของเราเนี่ย ตกลงกันมาให้เป็นประชาธิปไตย
อำนาจตัดสินใจก็จึงมาอยู่ที่ประชาชน

ที่นี้ ปัจจุบัน เรามีระบอบประชาธิปไตยที่มีตัวแทน ประชาชนก็
มอบอำนาจตัดสินใจนี้ให้แก่พวกตัวแทนที่พวกตนเลือกตั้งไปนั้น
แล้วตัวแทนหรือผู้แทน (ส.ส.) เหล่านี้ ยังไปประชุมกันเลือกผู้นำ
หรือหัวหน้าผู้บริหารขึ้นมาให้เป็นนายกรัฐมนตรีคนหนึ่ง

ก็เลยเท่ากับไปมอบอำนาจตัดสินใจ ให้กับคนที่เป็่นนายก-
รัฐมนตรีนั้น

ดังนั้น นายกรัฐมนตรีก็จึงเป็นผู้มีอำนาจในการตัดสินใจ
และทำการตัดสินใจในนามของประชาชน

ถึงแม้จะได้จัดวางกระบวนการในการตัดสินใจ และมีระบบ
ตรวจสอบถ่วงดุลคานอำนาจ เป็นต้น (ไม่ให้นายกรัฐมนตรี
กลายเป็นผู้เผด็จการ) แต่นายกรัฐมนตรีก็เป็นแกนหรือเป็น
ศูนย์กลางของกระบวนการตัดสินใจนั้นแหละ

ที่นี้ ในเมื่ออำนาจตัดสินใจเป็นสิ่งสำคัญ เรียกได้ว่าเป็น
หัวใจของการปกครองนั้น มันก็เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งว่า บุคคลผู้
ตัดสินใจ จะใช้อำนาจตัดสินใจนั้น ด้วยเอาอะไรเป็นตัวกำหนด
หรือเอาอะไรเป็นเกณฑ์ตัดสินใจ

นี่เราดูตรงนี้นะ ไม่ว่าจะบอบไหน จะเป็นระบอบเผด็จการ หรือเป็นระบอบคณาธิปไตย หรือเป็นระบอบประชาธิปไตย ในเวลาที่ใช้อำนาจตัดสินใจ จะเอาอะไรเป็นเกณฑ์

➡ ถ้าเอาตัวเอง เอาความยิ่งใหญ่ของตน เอาความทะนงตัว เอาที่ลึกลับความเห็นความเชื่อยึดถือส่วนตัว เอาผลประโยชน์ของตน เป็นเกณฑ์ตัดสิน ก็เป็น*อัตตาริปไตย*

➡ ถ้าตัดสินใจไปตามกระแสความนิยม เสี่ยงแล้วลือ หรือ แม้แต่ไม่เป็นตัวของตัวเอง คอยฟังว่าใครจะว่าอย่างไร อย่างที่ว่า แล้วแต่พวกมากลากไป หรือตามแรงกดดัน จะเอาใจเขา จะหา คะแนน หรือตอบแทนการเอื้อประโยชน์ ก็เป็น*โลการิปไตย*

➡ ถ้าเอาความจริงความถูกต้องดีงาม หลักการ กฎ กติกา เหตุผล ประโยชน์ที่แท้จริงของชีวิตและสังคม เป็นเกณฑ์ตัดสิน โดยใช้ปัญญาหาข้อมูลตรวจสอบข้อเท็จจริงและความคิดเห็นที่รับ ฟังอย่างกว้างขวาง ให้ถ่องแท้ ชัดเจน และพิจารณาอย่างดีที่สุด เต็มขีดแห่งสติปัญญาจะมองเห็นได้ด้วยความสามารถที่ใจ ก็เป็น*ธรรมาริปไตย*

ฉะนั้น ผู้เผด็จการก็เป็นได้ทั้ง*อัตตาริปไตย* *โลการิปไตย* และ *ธรรมาริปไตย*

คณาธิปไตยก็เป็นได้ทั้ง*อัตตาริปไตย* *โลการิปไตย* และ *ธรรมาริปไตย*

ประชาธิปไตยก็เช่นเดียวกัน ก็เป็นได้ทั้ง*อัตตาริปไตย* *โลการิปไตย* และ*ธรรมาริปไตย*

แต่ที่เราต้องการ ซึ่งดีที่สุด คือให้เป็น*ธรรมาริปไตย*

ถ้าผู้เผด็จการใช้เกณฑ์ตัดสินแบบธรรมาธิปไตย ก็เป็นผู้เผด็จการที่ดี แต่เรากลัวว่าเขาจะตัดสินใจไม่รอบคอบ เพราะรัฐข้อมูลไม่ทั่วถึง หรือปัญญาอาจจะไม่พอ เป็นต้น

ถ้าคณาธิปไตยที่ไหน เป็นธรรมาธิปไตย มันก็ยิ่งดี คือเป็นอย่างดีที่สุดของคณาธิปไตย แต่เราเห็นว่ายังมีจุดอ่อนอยู่มาก

ทีนี้เราหวังว่า ถ้าระบอบเป็นประชาธิปไตย และคนใช้อำนาจตัดสินใจด้วยเกณฑ์ธรรมาธิปไตย ก็จะเป็นดีที่สุด

จะเป็นอย่างนี้ได้ ก็ต้องให้ประชาชนทุกคนเป็นธรรมาธิปไตย เพราะประชาชนทุกคนมีอำนาจตัดสินใจ ตั้งแต่เลือกตั้งเลยทีเดียว ทุกคนต้องตัดสินใจเลือกด้วยเกณฑ์ธรรมาธิปไตย

ธรรมาธิปไตยของชาวบ้าน

ถูกทดสอบครั้งสำคัญวันเลือกตั้ง

พอถึงวันเลือกตั้ง เราตัดสินใจด้วยธรรมาธิปไตย เลือกใครล่ะ ก็ใช้ปัญญาพิจารณาตรวจตราไล่ดูให้ชัดที่สุด ใครพรรคไหนเป็นคนดีมีธรรมมีปัญญาซื่อสัตย์สุจริตมุ่งทำประโยชน์แก่ส่วนรวมแน่นอน ก็ได้ตัวเลย บอกว่าคนนี้เป็นผู้แทนของเราได้

ผู้แทนเป็นอย่างไร ก็แสดงว่าผู้เลือกคงเป็นอย่างนั้น ถ้าผู้เลือกเป็นคนดี ก็คงได้ผู้แทนที่เป็นคนดี ถ้าผู้แทนชั่ว ก็ต้องสงสัยไว้ก่อนว่าผู้เลือกก็คงจะชั่ว หรือมีคุณภาพต่ำ มองไปได้ถึงทั้งประเทศ คนชาติอื่นมองดูที่ ส.ส. ไทย แล้วบอกว่า คนไทยก็คืออย่างนี้

พูดสั้นๆ ว่า ธรรมาธิปไตยจะต้องเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจของทุกกิจกรรมในระบอบประชาธิปไตย เริ่มตั้งแต่การเลือกตั้ง ซึ่งเป็นบททดสอบการใช้อำนาจตัดสินใจครั้งสำคัญยิ่งใหญ่ สำหรับประชาชนในระบอบประชาธิปไตย

ที่นี่ คนที่มีอำนาจตัดสินใจใหญ่ที่สุด คือผู้บริหารสูงสุด ในกรณีนี้ก็คือนายกรัฐมนตรี เพราะได้รับมอบความไว้วางใจให้เป็นผู้ใช้อำนาจตัดสินใจนี้แทนประชาชน ในนามของประชาชน หรือในนามของประเทศชาติทั้งหมด

เพราะฉะนั้น การใช้อำนาจตัดสินใจของนายกรัฐมนตรีจึงสำคัญที่สุด

ถ้านายกรัฐมนตรีผู้ทำหน้าที่ตัดสินใจแทนประชาชนนี้ ใช้อำนาจตัดสินใจสูงสุดนั้น ด้วยเกณฑ์ธรรมาธิปไตย ก็ดีนะซี ก็หวังได้ว่าเขาจะรักษาประเทศชาติไว้ด้วยดี และตัวเขาเองก็จะเป็นรัฐบุรุษ

แต่ถ้านายกรัฐมนตรีใช้เกณฑ์อัตตาธิปไตย หรือโลกาธิปไตยในการตัดสินใจ แล้วไม่ช้าไม่นานนัก ประเทศชาติก็มีห้วงปั่นป่วนวุ่นวาย และตัวเขาเองก็จะเป็นอะไรที่ตรงข้ามกับรัฐบุรุษ

ตอนนี้ เรามีประชาธิปไตยที่ว่าเป็นระบอบการปกครองที่ดีที่สุด หรือเลวร้ายที่สุดแล้ว ทำไมจึงต้องมาโอดครวญแต่ปัญหากันอยู่เรื่อย

เรื่องก็คือว่า การใช้อำนาจตัดสินใจมันไปไม่ค่อยจะถึงธรรมาธิปไตยกันเลย หรือว่าธรรมาธิปไตยมันไม่ค่อยจะเด่นขึ้นมาให้เห็นชัดที่จะทำให้ชื่นใจมันใจ

เมื่อไรๆ ก็ได้แต่นั่งเนียตติดต่อว่า กระทั่งทะเลาะกันอยู่ที่เรื่องอัตตาธิปไตยกับโลกาธิปไตยนั่นแหละ

บางทีทำท่าจะเอาธรรมาธิปไตย แต่ก็อยู่แค่ธรรมชั้นสองที่เป็นกฎคนทำ อ่างกันอยู่นั่น ติดอยู่แค่นั้น ขึ้นไม่ค่อยถึงธรรมแท้ที่เป็นกฎแห่งธรรม ก็เลยเอาดีจริงไม่ได้

เออละ ระเบียบประชาธิปไตยจะดีได้ คนต้องเป็นธรรมาธิปไตย

- **ระดับชี้ชะตาของประเทศ:** ประชาชน ผู้เป็นเจ้าของอำนาจตัดสินใจ แต่ละคนต้องทำการตัดสินใจในการเลือกตั้ง ที่จะเลือกผู้แทนมารับผิดชอบต่ออำนาจตัดสินใจของตนไป โดยใช้เกณฑ์ธรรมาธิปไตย
- **ระดับตัดสินใจชะตากรรมของชาติ:** นายกรัฐมนตรี และผู้ร่วมขบวนการปกครอง ซึ่งใช้อำนาจตัดสินใจในนามของประชาชน จะต้องทำการตัดสินใจในการบริหารกิจการของประเทศชาติ โดยใช้เกณฑ์ธรรมาธิปไตย

นี่แหละ ประชาธิปไตย กับธรรมาธิปไตย มาบรรจบกันที่นี้ ถ้าอย่างนี้จะไม่ล้มส่น ไม่เช่นนั้นก็อยู่ยงอยู่นี่ว่า จะทำประชาธิปไตยให้เป็นธรรมาธิปไตยได้อย่างไร

จำไว้เลย ธรรมาธิปไตยมิใช่เป็นระบอบที่มาแข่งกับประชาธิปไตย แต่ธรรมาธิปไตยเป็นแกนกลาง อยู่ตรงหัวใจของประชาธิปไตยพอดีๆ

ธรรมาธิปไตยของนายกรัฐมนตรี ชี้ชะตาประชาธิปไตย

ผู้สื่อข่าวถาม: ชัดเจนมาก แต่คนเราไม่ค่อยมีหลัก ไม่มีหลักคิด

พระอาจารย์: มันต้องชัดเจนไป ข้อนี้ ความนี้ หลักนี้ มันอยู่ตรงไหน ที่จุดไหน ตำแหน่งไหน ของเรื่องนั้นๆ ต้องจับให้ได้ ความชัดเจนนี้สำคัญมาก ต้องจะแจ้งชัดเจน

ผู้สื่อข่าวถาม: ความจะแจ้งชัดเจนต้องที่การกระทำด้วย คือในการที่จะทำตรงนั้นให้ได้

พระอาจารย์: เริ่มด้วยความชัดเจนในการคิด แล้วก็พูดออกมาให้ชัดเจน และทำได้ชัดเจนตรงจุด - คิดชัด พูดชัด ทำชัด

เรื่องนี้สำคัญจริงๆ นะ เรื่องประชาธิปไตย กับธรรมาธิปไตย นี่ ควรจะชัด ไม่เช่นนั้นจะยุ่งจะมั่วไปหมด และจะไม่หนักแน่น ไม่มีพลัง แล้วชาวพุทธเดี๋ยวนี้ก็ชอบอ้ากกันมากในเรื่องธรรมาธิปไตย

ถ้าไม่ชัด มันก็จะกลายเป็นอย่างที่ว่าเมื่อกี้ คือคนข้างนอก เขาจะมองไปในแง่เป็นเรื่องเพื่อผืน จีบเอามาปฏิบัติไม่ได้

ที่จริง แม้แต่คำที่ใช้เชิงนามธรรมว่า "ความเป็นประชาธิปไตย" ที่หลายคนชอบพูด ก็มีความหมายแค่ทำนองว่าใจกว้าง รับฟังคนอื่น ยอมรับเสียงส่วนใหญ่ได้ ซึ่งไม่ถึงขั้นเป็นตัวหลักการ แต่**ธรรมาธิปไตย**นี้ ถ้าเข้าใจแล้ว จะเห็นว่าเป็นตัวหลักการที่ชัดเป็นแกนเลยทีเดียว

เอ... น่าจะจบเสียที ถึงตรงนี้ เราต้องกำชับว่า นายกรัฐมนตรี ทำหน้าที่ใช้อำนาจตัดสินใจแทนประชาชน ท่านต้องเป็นธรรมาธิปไตย ไม่เช่นนั้นประชาธิปไตยไม่มีทางสำเร็จ

ประชาธิปไตยจะดีไม่ได้ ถ้าผู้นำคือนายกรัฐมนตรีไม่เป็นธรรมาธิปไตย และประชาธิปไตยนั้นก็จะเป็นธรรม

ประชาธิปไตยจะเป็นธรรมไม่ได้ ถ้านายกรัฐมนตรีไม่เป็นธรรมาธิปไตย

จะพูดให้หนักกว่านี้ก็ได้ว่า

ประเทศไทยจะเป็นประชาธิปไตยไม่ได้ ถ้านายกรัฐมนตรีไม่เป็นธรรมาธิปไตย

ผู้ตั้งคำถามการณ: เขาเขียนป้ายกันว่า ให้มีจริยธรรม ให้มีอย่างนั้นอย่างนี้ มันกว้างๆ คลุมๆ ไม่เห็นชัดลงไปอย่างนี้

แล้วธรรมาธิปไตย จนถึงอัตตาธิปไตย เรายังไม่รู้เลยว่า ที่จริง มันเป็นเรื่องที่มาจากข้างในตัว ไม่ใช่ระบบ ประชาธิปไตยนี่คือระบอบ

พระอาจารย์: ในที่สุด ระบอบนี้จะสำเร็จได้ด้วยตัวบุคคลนี้เอง

ผู้ตั้งคำถามการณ: คือ การใช้อำนาจตัดสินใจในเรื่องนั้นๆ...

ธรรมาธิปไตย พิสูจน์นักบริหารที่ยิ่งใหญ่ยามฝ่าวิกฤต

พระอาจารย์: ที่พูดมานี้ เป็นเรื่องหลักการทั้งนั้น และหลักการมากมายหลายอย่าง ก็เป็นเรื่องที่มนุษย์เรานี้แหละบัญญัติจัดตั้งวางกันขึ้น โดยเฉพาะที่เด่นก็คือกฎหมาย ที่ว่าเป็นกฎคนทำ แล้วหลักการจำพวกกฎคนทำเหล่านี้ก็ออกมาในฐานะเป็นตัวแทนหรือเป็นสื่อของธรรมและกฎแห่งธรรมนั่นเอง คนจะต้องไปให้ถึงธรรมตัวจริงตัวแท้

คนที่รู้จักยึดกฎคนทำ โดยโยงไปถึงกฎแห่งธรรมได้ ไม่หลงไม่เฉไฉ นับว่าเป็นคนที่ยอดเยี่ยม

คนที่เข้าถึงธรรม อยู่กับธรรม โดยมีปัญญารู้ธรรม และเจตนาเป็นธรรม จะมีความมั่นใจที่จิตได้คู่ล ซึ่งเป็นการมั่นคงที่แท้จริง จะใสสว่างสะอาดสงบ ไม่หวั่นไหว และมีความสุขที่เป็นอิสระ

ผู้บริหารกิจการของมนุษย์ ไม่ว่าจะในระดับใดๆ ก็ตาม จะเป็นเรื่องประเทศชาติ หรือห้างร้านบริษัท จะประสบความสำเร็จแท้จริงได้ เป็นนักบริหารสมบูรณ์ ต่อเมื่อบริหารตลอดลงไปถึงกระบวนธรรมชาติที่ว่าเป็น ให้กลมกลืนเป็นองค์รวมที่บูรณาการทั่วตลอด

เมื่อเกิดเหตุการณ์ร้าย แม้จะเป็นความขัดแย้งที่รุนแรง ถึงขั้นวิกฤต นักบริหารที่มุ่งธรรม ก็จะมองเป็นโอกาสที่จะก้าวไปสู่ความสมบูรณ์ในการเข้าถึงบูรณภาพแห่งธรรม เพราะจะที่สามารถสำรวจตรวจสอบมองเห็นจุดเห็นแกที่ยังขาดยงพร่องที่จะได้แก้ไขจัดปรับให้สมบูรณ์ เขาจึงไม่ปฏิบัติการเชิงลบ ที่จะสูญเสียหรือทำลายพลังงานด้วยการวิวาทต่อกรพยายามเอาชนะภายนอก

เมื่อตั้งสติและดำรงขันติได้ ผ่านพ้นอารมณ์ความรู้สึกขุ่นเคืองเป็นต้นไปแล้ว พอก้าวสู่การใช้ปัญญา เขาจะขบใจพวกคนที่มาชี้โทษให้ แล้วใช้โอกาสและพลังงานในทางสร้างสรรค์ให้เต็มที่ แล้วเขาก็จะก้าวสูงขึ้นไป พร้อมด้วยชัยชนะแท้ ที่ทุกฝ่ายได้ด้วยกัน ที่ความเป็นฝ่ายละลายหายไป และทุกอย่างดีขึ้น คือชัยชนะแห่งธรรม

ถ้าต่อสู้เพื่อเอาชนะกัน ด้วยความรุนแรงหรือเล่ห์กลภายนอก จะไม่มีทางได้ชัยชนะแท้จริง เพราะความชนะที่สูญเสียธรรม ไม่อาจเป็นชัยชนะที่แท้ トラบาบจะคงอยู่ และคงอยู่ยืนยาวนานกว่าชีวิตและแม้แต่ชาติวงศ์ของคนคิดว่าตนชนะนั้น

ชัยชนะที่แท้และยั่งยืน ต้องเป็นชัยชนะแห่งธรรม และชัยชนะโดยธรรมเท่านั้น

ธรรมาธิปไตยมา จะแก้ปัญหาได้ถูกทาง

ผู้รู้กล่าวการณ: ทำอย่างไรดี ตอนนี้จะแทนที่จะคิดแก้ไขความแตกแยก ดูเหมือนเขาจะยิ่งแสวงความแตกแยกให้หนักขึ้น

พระอาจารย์: คนที่ขัดแย้งกันเกินขีด จนกลายเป็นแตกแยกแบ่งฝ่ายทะเลาะต่อสู้จะเอาชนะกันนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะยึดถือผลประโยชน์ที่ถูกกระทบหรืออาจจะสูญเสีย หรือมีความต้องการชอนแผลบางอย่างแล้ว ก็มักเป็นเพราะมีความยึดติดในตัวตนของบุคคลเป็นต้น ด้วยการมองแบบคลุมๆ หรือเหมารวม ไม่ทางบวก ก็ทางลบ แล้วก็กลายเป็นว่า ถ้าเป็นบวกก็บวกอย่างเดียวทั้งตัวทั้งคน ถ้าเป็นลบก็ลบอย่างเดียวทั้งตัวทั้งคน ซึ่งโดยทั่วไปยากที่จะเป็นจริง

คนที่แตกแยกแบ่งฝายนั้น ที่จริงต่างก็คงมีความหวังดีต่อประเทศชาติสังคมของตน ถ้าเขามีความหวังดีเหมือนกัน แต่เขามองเห็นต่างกัน ก็แสดงว่าโดยพื้นฐาน เขายังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ถ้าอย่างนั้น เขาน่าจะเอาความต่างที่มองเห็น ซึ่งบางทีก็คือส่วนเพิ่ม มาทำให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติของตนเท่าที่จะเป็นไปได้

การที่จะทำอย่างนั้นได้ ก็คือ การไม่มองแบบเหมารวม ซึ่งหมายความว่า ไม่มองติดตันอยู่ที่ตัวบุคคล อันจะทำให้ความเป็นฝ่ายเกิดขึ้นโดยเกาะอยู่กับตัวบุคคลนั้น แต่มองไปที่การกระทำของเขา ซึ่งจำแนกออกไปได้เป็นแต่ละอย่างๆ ที่จะเห็นได้หรือวิเคราะห์ได้ว่าดี-ร้าย ถูก-ผิด เป็นคุณ-เป็นโทษ อย่างไรก็ตาม โดยใจมุ่งไปที่การแก้ปัญหา และทำให้เกิดประโยชน์สุขของส่วนรวมประเทศชาติ

ที่ดี ที่เป็นคุณ ก็ยอมรับโมทนา ที่ไม่ดี ที่ผิด ที่เป็นโทษ ก็ยอมรับตามเป็นจริง แล้วแก้ไขหรือปฏิบัติไปตามธรรม

การปฏิบัติโดยมองตามที่มันเป็น และตั้งวางใจไปตามธรรมอย่างนี้ นอกจากจะแก้ปัญหา ช่วยให้ธรรมเกิดขึ้นแล้ว ก็ช่วยให้บุคคลนั้นเจริญองกามก้าวสู่ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นด้วย

เก่าไป ใหม่มา อย่าให้เป็น เก่าแค่ใจ ใหม่ก็ต้อกัน

ถึงแม่เมืองวิกฤตไป บ้านต้องไม่วิกฤตด้วย

ได้ยินว่า ขณะนี้ สังคมไทยใกล้วิกฤต คนแตกแยกทะเลาะกันไปทั่ว แม้แต่ในครอบครัวก็แยกพวกแบ่งฝ่าย พูดเรื่องการเมืองไม่ได้ กลายเป็นขึ้นเสียงเถียงกันถึงขั้นรุนแรง ขาดความสามัคคี

คนในบ้าน ในครอบครัว หรือคนใกล้ชิตนั้น ที่จริง ถึงจะชอบคนละอย่าง ถึงจะต่างเป็นคนละพวก ถ้าอยู่กับธรรม ก็พูดกันได้

วิธีง่ายๆ ก็คือ ถ้าความเห็นไม่ตรงกัน เราต้องไม่มองที่ตัวคน เราไม่ด่าว่าพวกไหนฝ่ายไหน แต่เรามองที่การกระทำของเขา

เราไม่คำนึงว่าคนไหนพวกไหน หรือเป็นใครฝ่ายไหนทั้งนั้น เราพูดถึงการกระทำเป็นอย่างๆ ไป ยกขึ้นมาวิเคราะห์พิจารณากันว่า อันนั้นอย่างนั้น มีแง่ดี-แง่เสีย แ่งผิด-แง่ถูก อย่างนั้นๆ มีทางที่จะแก้ไขให้ถูกต้อง หรือปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นไปได้อย่างนั้นๆ

ถ้าพูดกันอย่างนี้ ก็จะไม่มองอะไรแบบเหมารวม อย่างที่ว่า ถ้าชอบพวกไหน เข้าฝ่ายไหนแล้ว พวกนั้นว่าอย่างไรก็ถูกหมด ฝ่ายนั้นทำอะไรก็ดีหมด อีกฝ่ายผิดหมด ร้ายทุกอย่าง แต่เรายังเป็นตัวของเราเอง ที่ว่าไปตามธรรม

พร้อมนั้นก็มักกลายเป็นการเอาชนะกัน ซึ่งทำให้ยอมกันไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น ยังได้ประโยชน์จากสถานการณ์ที่ได้เอามันมาเป็นเครื่องฝึกความคิดของเรา เป็นการเจริญปัญญาด้วย

นอกจากไม่มาทะเลาะที่จะเอาชนะกันในครอบครัวหรือในกลุ่มย่อยแล้ว เรายังมีอะไรที่ช่วยบอกช่วยเตือนพวกที่เดินออกโรงกันอยู่ให้ตรวจดูตัวเอง และแก้ไขปรับปรุงตัวเขาให้ดีให้ถูกต้องมากขึ้นด้วย

ที่จริง เมื่อมองให้ดี เหตุการณ์ร้ายก็มีคุณค่าในแง่ที่มันชี้จุดยกเรื่องขึ้นมา ช่วยให้เรามองเห็นปัญหา รู้ตัว รู้สถานการณ์ แต่พวกเราก่อนส่วนใหญ่นี้ ก็ยังควรเป็นผู้ให้สติแก่พวกกลุ่มที่เดิน เพื่อให้เขาเป็นตัวแทนที่ชอบธรรมของคนส่วนใหญ่ได้อย่างถูกต้อง ไม่ใช่ให้คนส่วนใหญ่กลายเป็นพวกที่ถูกจู่หรือแค่เดินตามเขา

คนพวกที่เดินหรือสู้กันฝ่ายต่างๆ นั้น ได้ทำการในลักษณะที่จะยอมรับได้หรือไม่ว่า คนไทยส่วนใหญ่หรือสังคมไทยเป็นอย่างไรนั้น หรือควรจะเป็นอย่างไรที่เขาแสดงอาการกันนั้น

ถ้าเราไม่ใช่คนเฉยใจ และเราคิดตรงไปตรงมาโดยไม่มีอคติต่อฝ่ายไหน เมื่อเขาชี้จุดยกเรื่องให้เราเห็นแล้ว เราอาจจะมองสถานการณ์ได้ดีกว่าเขา และเห็นหนทางหรือแง่มุมในการแก้ปัญหาที่เขาไม่เห็นก็ได้

คนในกลุ่มที่เคลื่อนไหว อาจจะมีเรื่องจำเพาะเจาะลึกกว่า แต่คนข้างนอกอาจจะเห็นอะไรๆ กว้างขวางครอบคลุมกว่า

คนในกลุ่มอาจจะครุ่นคิดเรื่องแคบเข้ามาจนมุ่งแค่ว่าเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่ง แต่คนข้างนอกอาจจะมั่นอยู่กับจุดหมายที่มุ่งเอาชนะปัญหา

คนในกลุ่มอาจถูกสถานการณ์บีบให้ใจร้อนรั้นซัดเคืองเคียดแล้วคิดไม่ซัดไม่รอบคอบ แต่คนข้างนอกอาจจะมีใจสงบโล่งโปร่ง คิดและมองได้ทั่วตลอดกว่า ฯลฯ

คนข้างนอกจึงมีสติปัญญาที่จะเพิ่มให้แก่คนในพวก ในฝ่าย
ได้

นอกจากให้สติแก่เขา ช่วยให้เราปรับปรุงตัวแล้ว ก็เตือนให้
เขาไม่มัวมุ่มแต่จะเอาชนะกัน จนลืมที่จะเอาชนะปัญหา แต่ให้เขา
มุ่งไปที่การแก้ปัญหา และถ้าเป็นไปได้ ก็ให้มุ่งไปที่การร่วมกัน
เอาชนะปัญหา

ทุกคนต้องมีหลัก ถ้าเราอยู่กับหลัก คืออยู่กับธรรม เราก็พูด
ก็ว่าไปตามธรรม แล้วใครหรือพวกไหนฝ่ายไหนมีธรรม เป็นธรรม
เราก็อยู่กับฝายนั้นพวกนั้นไปเองในตัว

ถ้าต่างฝ่ายหรือทุกคนทุกฝ่ายไม่ถูกต้อง เมื่อเราอยู่กับธรรม
ถึงเราจะไม่พูดว่าเป็นกลาง เราก็เป็นกลางเองในตัว

ในการแบ่งพวกแบ่งฝายกันนั้น มีหลักความจริงอยู่ว่า การที่
ฝ่ายหนึ่งทำผิด ไม่ได้หมายความว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะถูกต้อง
ความผิดหรือความวิปริตของคนหนึ่งฝ่ายหนึ่ง ไม่ทำให้อีกคนหนึ่ง
อีกพวกหนึ่งจะกลายเป็นถูกต้องขึ้นมา

คนดีกับคนร้ายทะเลาะกันก็มี คนดีกับคนดีทะเลาะกันก็มี
คนร้ายกับคนร้ายทะเลาะกันก็มี คนที่ต่างก็ตั้งดีก็ตั้งร้ายทะเลาะกัน
ก็มี

มนุษย์เรามีเรื่องทะเลาะวิวาทต่อสู้กันมาตั้งแต่ยุคโบราณดึก
ดำบรรพ์ ทั้งที่มีประสบการณ์ในเรื่องนี้มากมาย ก็ยังจมกันอยู่แค่นี้
ถึงเวลาที่ควรจะพัฒนากันบ้าง

ถึง *วิกฤตธอร* จะผ่านไป หาก *วิกฤตลิก* ไม่หาย ก็ยังไม่ได้ชัยชนะจริง

หันกลับมาดูที่บ้านและหมู่ญาติวงมิตร ซึ่งก็คือคนส่วนใหญ่ของสังคมไทย ที่แม้จะอยู่ในความเจ็บ ก็กำชะตาของสังคมในระยะยาว

ถ้ายังพุดกันไม่ได้ แม้แต่จะถกกันเกี่ยวกับเรื่องที่คุณทำ โดยไม่พาดพิงตัวคน ไม่เอาคนเป็นตัวตั้ง ก็ยังทะเลาะกัน ถ้าอย่างนั้นก็ยังมีเรื่องอื่นอีกที่คงจะพุดกันได้ และน่าจะเอามาพุดกันด้วย แล้วก็เป็นเรื่องสำคัญที่มักถูกมองข้ามไปเสียอีกด้วย

แล้วอันนี้ก็เป็นเรื่องสำคัญที่สุดในขณะนี้ เพราะว่า ขณะที่สองพวกหรือหลายฝ่ายทะเลาะกันอยู่นี้ ส่วนมากเขาก็มีแต่หมกมุ่นอยู่กับเรื่องเฉพาะหน้าที่เขาถือว่าเป็นปัญหาของเขา ยิ่งถ้าเขาเขม้นหมายจะเอาชนะกันด้วย บางทีก็มีมติমনจนลืมหอยอื่นหมด ทำให้การงานสำคัญของประเทศชาติพลอยชะงักกันไป

คนส่วนใหญ่จะหมกมุ่นไปกับเขาไม่ได้ สิ่งสำคัญยิ่งใหญ่นี้คือประโยชน์สุขของสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่แค่ปัญหาที่เขาทะเลาะกันอยู่นั้น การแก้ปัญหาคณะเฉพาะหน้าก็ต้องคิดต้องทำไป แต่จะละเลยมองข้ามทั้งเรื่องราวและปัญหาอื่นไม่ได้

ยิ่งเขามัวหมกมุ่นเรื่องนี้กันอยู่ พวกเราในบ้านในครอบครัวก็ควรช่วยสังคมประเทศชาติของเรา โดยยกเอาเรื่องราวปัญหาต่างๆ ในบ้านเมืองขึ้นมาพิจารณาหาทางแก้ไขไปด้วย

ถ้าพวกที่ทะเลาะกันกำลังแก้ปัญหาล้วนหนึ่ง เราก็ช่วยเสริมการแก้ปัญหาล้วนที่ขาดหรืออาจจะถูกมองข้ามไป แล้วผลรวมใหญ่คือประเทศชาติก็จะยังเดินหน้าไปตามปกติได้

สถานการณ์ปัญหาร้ายในขณะนี้ พูตกันว่าถึงขั้นเป็นวิกฤตของสังคมไทย ที่จริงควรเรียกว่าเป็นวิกฤตร้อน เพราะว่าที่แท้ที่นั้นสังคมไทยเข้าสู่ภาวะวิกฤตมานานแล้ว

มีปัญหาเลวร้ายมากมายกัตก้อนสังคมไทยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งควรใส่ใจคิดแก้ไขกันอย่างจริงจังไม่น้อยกว่าปัญหาวิกฤตร้อนนั้น หรือยิ่งกว่าเสียอีก เพราะมันเป็นรากเหง้าของวิกฤตร้อนนั้นด้วยซ้ำ

ตัวอย่าง เช่น

- สังคมไทยเคลื่อนไปด้วยพฤติกรรมหวังลาภลอย นอนคอยโชค รอผลดลบันดาล ไม่หวังผลจากการกระทำด้วยริ้วแรงความเพียรพยายามของตน
- สังคมไทยเต็มไปด้วยค่านิยมฟุ้งเฟ้อ ชอบโก้เก๋วดกัน ฉาบฉวย อ่อนแอ ขาดความใฝ่รู้ ไม่มีวัฒนธรรมแสงปัญญา
- สังคมไทยลุ่มหลงบริโภคนิยม คนเอาแต่เสพบริโภค ไม่มีนิสัยเป็นนักผลิต
- คนไทยมักตื่นอยู่แค่คอยตามกระแสความเจริญของประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ตามฝรั่ง เห็นญี่ปุ่น มีโลกทัศน์แคบและวิสัยทัศน์จำกัด ขาดความรู้เท่าทันและความมุ่งมั่นที่จะก้าวขึ้นไปสู่การแก้ปัญหาของโลก และการสร้างสรรค์เพื่อมนุษยชาติ
- คนไทยมากมายหมกมุ่นในกาม ปล่อยตัวมัวเมาในเรื่องเพศ และประดาอบายมุข จนสุดโต่งยิ่งกว่าวัฒนธรรมนอกที่ตนชอบตามอย่าง
- วัฒนธรรมไทยเสื่อมถอยรวดเร็ว จิตใจคนเหี้ยมหินลงไป อาชญากรรมรุนแรงแพร่ระบาดอย่างที่แทบจะคาดคิดไม่ถึง

- ปัญหาวัยรุ่นหนักหนา ทั้งเรื่องเพศ เรื่องความรุนแรง ความเสื่อมด้อยในด้านการศึกษา เกิดปัญหาสุขภาพจากความหมกมุ่นมัวเมาดำเนินชีวิตผิด เช่น เป็นโรคอ้วนแต่เด็กมากขึ้นๆ
- คนไทยมักไม่รู้จักรู้จักใช้เทคโนโลยี เอาประโยชน์จากข่าวสารข้อมูลไม่ได้ แต่ใช้เทคโนโลยีและเสพข้อมูลในทางที่เกิดโทษ
- การทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวงในรูปแบบหลากหลายนับวันยิ่งระบาดแพร่ขยายจนกลายเป็นเหมือนของปกติสามัญ

ต้องยอมรับว่า สภาพคุณธรรมของสังคมขณะนี้ เป็นมูลเหตุอยู่เบื้องหลังวิกฤตร้อนที่เรากำลังเผชิญอยู่ มันเป็นวิกฤตทางสังคมที่ยืดเยื้อ และเป็นวิกฤตที่ลึกลงไปในชีวิตจิตใจของคน เป็นวิกฤตแห่งคุณภาพของคน

ทั้งที่สภาพปัญหาเหล่านี้เกาะกินสังคมของเราอย่างหนัก แต่มันก็ถูกละเลย อย่างดีก็แค่แตะปัญหากันอย่างผ่านๆ ผิวเผินปล່อยให้มันสะสมตัวจนกลายเป็นวิกฤตลึกลับที่แก้ไขได้ยาก

วิกฤตร้อน ให้สติแล้ว ตื่นขึ้นมาจัด วิกฤตลึกลับ

ให้สังคมไทยมีชัยที่แท้

ในช่วงวิกฤตร้อนตอนที่เหตุการณ์กำลังวอดซ้นเข้ามา ก็มีข่าวใหญ่เรื่องการทุบทำลายองค์ทำวมหาพรหมในศาลที่โรงแรมเฮอราวีณ

เมื่อเกิดเหตุการณ์นี้ประจวบช่วงวิกฤตร้อนนั้น คนก็หวั่นใจ และได้แปลความหมายกันต่างๆ บ้างโยงไปถึงว่าเป็นลางร้ายต่อประเทศชาติ บ้างว่าบ่งบอกชะตาร้ายของผู้นั้นผู้นี้ รวมแล้วก็เป็นเรื่องของโหร-ไสย ที่มองอยู่ในขอบข่ายของสภาพจิตใจคนไทยอย่างที่พูดข้างต้น

น่าจะมีใครสักท่านหนึ่งบอกความหมายที่สอดคล้องกับพรหมประวัติแห่งเอราวัณนี้ว่า ทำวมหาพรหมได้เสด็จมาช่วยผู้คนในสังคมนี้นานถึง ๕๐ ปีแล้ว ทั้งที่รายการกิจวัตรของพระองค์ก็บอกอยู่แล้วว่ามาประทับที่นี่ทุกวัน เว้นวันพระจะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า คนก็มีแต่รอจะขอจะเอาผลประโยชน์ของตนอย่างเดียว ไม่เคยสนใจในเรื่องที่ทำวมหาพรหมเสด็จไปเฝ้าพระพุทธเจ้าไม่ใส่ใจที่จะสดับคำสอนของพระพุทธเจ้าและไม่คิดจะไฝ่ธรรมอย่างทำวมหาพรหมบ้าง เวลาผ่านมานานครั้งศตวรรษแล้ว คนก็ยังอยู่กันแค่ออวยอ้อนวอนขอผล

ทำวมหาพรหมจึงทรงระอาและทรงทำนิมิตตักเตือนว่า ถ้าคนไทยยังไม่ก้าวสูงขึ้นไปให้ถึงธรรมบ้างแล้ว ต่อไป จะทรงปลีกพระองค์มุ่งไปทางธรรม จะไม่เสด็จมาที่นี่อีก

เหตุการณ์ร้ายทั้งหลายที่เกิดขึ้นมา น่าจะกระตุกเตือนคนไทยให้ได้สติ และเจริญปัญญา

แทนที่จะมีวรุณแรงกันในการทะเลาะเบาะแว้ง เราควรเข้มแข็งในการที่จะสร้างสรรค์ และมันก็เป็นเรื่องที่เราเริ่มได้ตั้งแต่บัดนี้ โดยยกเอาปัญหาวิกฤตลึกลับขึ้นมาวิเคราะห์พิจารณาหาทางแก้ปัญหาร่วมกัน เราก็จะได้ร่วมแก้ปัญหาของประเทศชาติ โดยที่ว่าขณะที่กำลังมีการทุ่มตัวแก้ไขวิกฤตร้อนกันอยู่ เราก็แก้ปัญหาวิกฤตลึกลับที่เป็นฐานให้ด้วย เท่ากับให้สังคมแก้ปัญหาลึกลับทั้งวิกฤตร้อนและวิกฤตลึกลับไปพร้อมกัน

ไม่ช้านานนัก วิกฤตร้อนจะต้องจบลง แล้วไม่ว่าเมืองไทยจะมีรัฐบาลใด วิกฤตลึกลับก็จะยังคงอยู่ แล้วเราก็จะต้องเดือดร้อนกับมันต่อไป

บางรัฐบาล แม้ในยามปกติ ก็อาจจะคิดและทำการโดยไม่
แยบคาย แล้วเสริมเติมวิกฤตลึกลงให้ซ้ำหนักลงไปอีก

ถ้ายังไม่มี การแก้ไขวิกฤตลึกลงนั้นอย่างจริงจัง มันก็จะนำเรา
ไปสู่วิกฤตร้อนครั้งใหม่ ทำให้สังคมหมุนเวียนอยู่ในวงจรบาป

ถึงจะมีวันที่พูดได้ว่า วิกฤตร้อนจบแล้ว ประชาธิปไตยฟื้นคืน
มา แต่ถ้าวิกฤตลึกลงยังอยู่ เราจะมีประชาธิปไตยที่น่าภูมิใจได้จริง
หรือ มันจะเป็นเพียงประชาธิปไตยคุณภาพต่ำ ของสังคมที่เป็น
เหยื่อในโลกแห่งทุนนิยม ที่ถูกขัดพัดพาลออกไปในกระแส
โลกาภิวัตน์ เป็นสังคมที่ถูกกระทำ ไม่สามารถเป็นผู้นำที่มีอะไร
ให้แก่อารยธรรมของโลก

ถ้าใส่ใจที่จะแก้ไขปัญหาและเข้มแข็งในการสร้างสรรค์จริง
ไม่ว่าใครจะมา เป็นรัฐบาล คนไทยจะต้องเรียกร้องแนะนำอย่างเอา
จริงเอาจัง ให้รัฐและให้สังคมต้องมุ่งมั่นในการแก้ปัญหาวิกฤตลึกลงนี้

จะต้องเรียกร้องและเร่งรัด ให้มีการพัฒนาคุณภาพคนไทย
อย่างจริงจัง ที่จะช่วยให้สังคมไทยไม่ต้องมาหวาดหวั่นเสี่ยงภัยกับ
ปัญหาวิกฤตร้อนอย่างนี้ อีก กับทั้งให้สามารถมีความภูมิใจมั่นใจ
ในประเทศชาติของตน ว่ามีสังคมที่เจริญมั่นคง อันเอื้อต่อการ
พัฒนาของชีวิตจิตปัญญา โดยมีประชาธิปไตยที่ควรแก่
ความหมายอย่างแท้จริง